

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 48

Izlazi subotom

Zagreb, 7. ožujka 2009.

Sadržaj

Urednikovo slovo	3
Dobročinstva	4
Četnička posla	5
Hrvatska knjižara	14
Četnička posla	15
1991.	18
Besjeda	20
Bilo je	25
Bosno moja	26
Za dug spremni	34
Izložba	36
Jugoslavenstvo	38
Protiv korupcije	40
Zgodopis i osvrti	44
Hrvatske pravice	50
Hrvatski jezik	51
Podlistak	53
Roman	55
Bog nas je stvorio	56
Ustaški hitrozov	61
Roman	60
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada:
27.000 primjeraka

Godina dana Glasnika

8. III. 2008.

7. III. 2009.

U idućem broju:
**HRVATI U F BiH IZGUBILI VIŠE
OD 4 MILIJARDE KM**

**Naš kandidat
za zagrebačkog gradonačelnika**

Slijedom misli i stajališta Oca Domovine Dr. Ante Starčevića

Dr. Boran Ivasović

GODINA DANA

Godina dana. Malo ili mnogo?

Često malo. Vrlo malo. Zar nam je od života ostalo samo toliko? Ovaj puta mnogo. Sigurni smo.

Čekali smo svoju priliku. Dugo. Predugo. Više od godine. Mnogo, mnogo više. Desetljećima. Nesrtpljivo. S nadom. Gdje je taj naš glas?

„Bogu ništa nije nemoguće.“

Dočekali smo ju. I iskoristili. Na Vašu i našu radost. Do kraja. S užitkom. Puna grla. Glasno kako i dolikuje Glasniku, Božjem Glasniku.

Nije bilo baš jednostavno.

Nekoliko godina na tuđim portalima. Onda dvije godine na svome preko 7.000 objavljenih priloga.

Bili smo konačno spremni. I na ovaj korak.

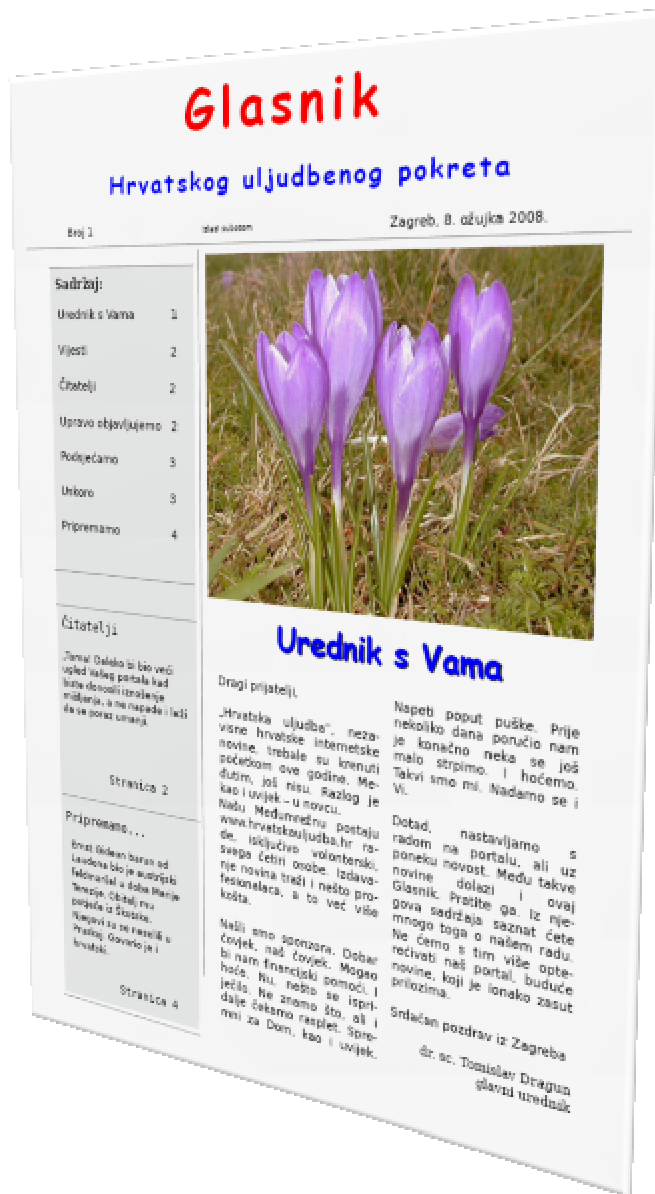
Na žalost, nije bilo potrebna novca. Zapravo, nije ga bilo dovoljno za projekt kojeg smo nosili u glavi. Bila je to zamisao jednog visokog crkvenog dostojanstvenika, čije savjete, često, sada već rjeđe, rado slušamo i slijedimo.

Novine dobrih vijesti.

U redu. Složili smo za njih okvir i kalkulaciju. Nešto, oblikovno, kao „24 sata“, sadržajno kršćanski, za pobožne ljude.

Neočekivano ostadosmo sami.

Zašto? Odgovora ni danas ne znamo. Je li bila šala? Možda. Bit će, izgleda, nešto ozbiljnije. Riječi i djela. Nakane.

Ostade Internet. Slobodan. I jeftin. Naš rad – bez cijene. Neka, neka, samo da se dijete rodi i poživi.

Početak: 8 stranica u A-4 formatu, 800 čitatelja.

Cilj: 32 stranice u A-4 formatu, dvotjedno, 5.000 čitatelja.

Rezultat: 64 stranice u A-4, 47 brojeva u godini dana, tjedno, ljeti i za Božić dvotjedno, 27.000 čitatelja ne računajući one pod „prosljeđeno“, a njih ima, znamo to pouzdano. I „Glasnik Srijedom“, prva dva broja.

Aktualni cilj: 100.000 čitatelja. Englesko izdanje.

Zadovoljni smo. Veoma smo zadovoljni.

Bila je to lijepa godina, unatoč psovkaama onih kojima je teško bilo podnijeti to što postojimo, onakvi kakvi jesmo. Navikli su na Druga.

Zar je to moguće? U Zagrebu, u doba vladavine zavnohovca Stjepana Mesića i za Dom nespremnog dr. sc. Ive

Sanadera. Luku Bebića nije vrijedno ni spominjati, iako i on debelo u crveno piza.

Da. Moguće je. Itekako.

Tu smo. „Imate li nešto za pojesti?“ Nismo duhovi. Živi smo. Vama na zadovoljstvo, njima na brigu. Manje zlradi, daleko više kao opomena.

»Stalna na tom svijetu samo mijena jest«.

Računajte s nama. Ozbiljno! I jedni i drugi.

T. Dragun

KORIZMENA AKCIJA 2009.

CROATIA LIBERTAS
NEVLADINA ORGANIZACIJA

Dr. Ante Starčevića 68, E-1, 88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i Hercegovina

NON BENE PRO TOTO LIBERTAS VENDITUR AURO

NVO Croatia Libertas je nepolitička, nevladina organizacija, udruga građana u BiH koja promiče kulturne, obrazovne, jezične, socijalne i tradicijske vrijednosti u medijima, glasilima, sredstvima javnog priopćavanja u zemlji i svijetu sa sjedištem u Mostaru. Intenzivno radimo na zaštiti i promicanju kulture, identiteta i jezika u BiH usprkos vrlo teškim i nemoćnim uvjetima. Djelujemo i na području očuvanja spomenika hrvatske kulture i pisane riječi u BiH.

Molimo sve pojedince i organizacije, sponzore i sve ljude dobre volje da svojom skromnom pomoći potpomognu našim socijalnim programima zaštite od nasilja u obitelji. Sredstva su nam izuzetno neophodna za tekuću 2009. godinu kako bismo mogli uspješno djelovati, a bez čega smo osuđeni na zastoje u djelovanju jer smo zbog krize i financijskog sloma Federacije BiH, potpuno ostali bez sredstava neophodnih za socijalne programe NVO Croatia Libertasa.

Sigurna kuća Croatia Libertasa je stambeni objekt sa svim sadržajima dostatnim za normalan život namijenjen ženama s djecom koji traže „utočište“ od nasilja u obitelji. U ovom trenutku imamo 7 štíćenika koji su privremeno utočište pronašli u Sigurnoj kući: 3 žene i 4 djece. Ovaj projekt nam je ujedno i najveći problem jer nam je mjesečno neophodno oko 2.500 KM (10.000 kuna) za troškove životne košarice i sve režije. Zbog nedostatka novca, ovom projektu prijeti gašenje, a štíćenike ćemo nažalost morati prepustiti njihovim sudbinama, odnosno državnim Centrima za skrb i zaštitu koji su neuvjetni.

Unaprijed Vam se zahvaljujem svim ljudima dobre volje koji su se u vremenu korizme odrekli nečega i darovali naše štíćenike Sigurne kuće kojima je Vaša pomoć najpotrebnija. Molim, primite iskaze našeg osobitog poštovanja. Lijep pozdrav!

Račun na koji možete izvršiti uplate iz bilo kojeg dijela svijeta je:

HYPO-ALPE-ADRIA BANK 3060010000661073

BIC: HAABBA 22 IBAN: BA39 3060 2037 6068 2006

U Mostaru,

3. ožujka 2009. godine

Leo Pločkinić,
predsjednik
NVO Croatia Libertas

ČETNIČKA BIBLIJA

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Za knjigu Veliše Rajičevića – Psunjskog "HRVATI U SVETLU ISTORIJSKE ISTINE", zaista, četnička je biblija. U njoj je, naime, sadržano sve ono što je potrebno, priručnih stalno pri ruci, mrziteljima Hrvata kako bi neprekidno mogli pljuvati po nama. Tu su protuhrvatski pogledi svih vrsta, bilo oni koji se odnose na hrvatsku povijest, bilo na hrvatsku državu, ma kad god to ona postojala i ma tko joj god bio na čelu. Dovoljno je to što je hrvatska i što ju vode Hrvati. Jednako 1102. godine, kao i 1941. U doba kraljeva ili kad se je zvala Nezavisna Država Hrvatska. Treba li još što reći o njoj? Ne vjerujem. Dovoljno je i ovo. Ali treba ju pročitati. Na srpskom. Sočnije je.

Knjiga je prvi put izdana 1944. godine. U Beogradu. Ne zna pozdano se tko joj je autor, ali se pretpostavlja: Veliša Rajičević – Psunjski. Tajanstveno auktorstvo, kao i s memorandumom SANU. Drugo izdanje svijetlo dana ugledalo je tek nakon punih 60 godina, ali ne u Srbiji, nego baš – u (piranskoj) Sloveniji. Pod dirigentskom palicom i uz predgovor časna i dična čovjeka, koga drugog do li Zmage Jelinčića, Plemenitog, koji se tom prigodom uspio pohvaliti kako je 90-tih godina prošlog stoljeća htio osvojiti – zamislite – Rijeku. Htio nam je pokazati tko je to, a onda smilovati; „Evo Vam Rijeka, a vi nama, za uzvrat, dajte Istru“. Šteta što ga u tome ometoše. Inače, na vrijeme bi dobio po guzici, pa danas ne bi niti bio u prilici u slovenskom parlamentu usvajati antihrvatske deklaracije i proglase.

Knjigu, dakle, svakako treba pročitati. Treba ju, u svakom slučaju,

iz više razloga, dati i u ruke svakom hrvatskom čitatelju. Posebno onom koji je još uvijek „guska u magli“, pa ne zna gdje mu je glava, a gdje rep.

Prvo. Moramo znati s kim imamo posla. Tko su nam susjedi. S kim možemo, a s kim ne. Čak i kad nemamo drugoga izbora. Rado sada govore o nesporazumu, o luđacima koji su krajem prošlog stoljeća vodili srpski, ali, po svemu sudeći, i slovenski narod. Nije Zmago tek tako iznikao na đubrištu. Znamo za Iliju Garašanina, znamo za Nikolu Pašića, znamo za Punišu Račića, znamo za popa Momčila Đujića, znamo za Aleksandra Rankovića, znamo za memorandum SANU. Znamo i za Vojislava Šešelja s njegovom Virovitica – Karlobag, ali – ruku na srce – nismo imali pojma što to Zmago Jelinčić radi na Žumberku. Nismo znali, nu trebamo znati. Dragonja. Pa Mirna. Pa ... Kvarner. Štrigova i lijeva obala Mure samo za predjelo. Dečki s apetitom. Sve to moramo znati kako bismo se na vrijeme zaštitili. U suprotnom – ne će nas biti. Malo mačem, malo knjigom, a najviše spletkom.

Drugo. Svakodnevno nam je slušati o hrvatskim izdajnicima. Iz samog državnog vrha. Odreda. To

Milorad Pupovac

su, dakako, oni kojima je hrvatska država uvijek bila na srcu. Hrvatski su junaci tobože pak oni koji, zapravo, nisu ni znali što su

to Hrvati i kud bi ih svrstali. Slaveni? Može. Jugoslaveni? Svakaako. Srbi katolici? Najprikladnije. Slušajući i čitajući te redovne propovijedi u hrvatskim novinama, na hrvatskom radiju, na hrvatskoj televiziji, u Hrvatskom saboru, od hrvatske Vlade, iz hrvatskih Predsjedničkih dvora, čudimo se njihovoj podudarnosti i usklađenosti. Spoznajući pak umotvore Veliše Rajičevića, mnogo toga nam postaje jasnije i „blagorodnije“. Počinjemo shvaćati tko nam sve to govori, zašto i kako, s kojim ciljem i nakanom, te odakle crpe tu svoju posvemašnju darovitost i mudrost. Dobro nam je ovo znati kako bismo se na vrijeme zaštitili. Zanimarimo li to – kao što rekoh – ne će nas biti. Malo ovdje, malo tamo, uvijek ustrajno.

Treće. Zamislite. Čovjek sa skupinom skakavaca krenuo zauzeti Rijeku. Ni manje, ni više. Vjerojatno bi krenuo na Zagreb, ali nije mogao na dvije strane. Što si ti ljudi samo umišljaju, koga li samo zamišljaju da se nalazi na suprotnoj strani. Kukavelji? Gnjide? Ološ? Fukare? Ljudski izmet? Po svoj prilici sve to zajedno. Dovoljno je zamahnuti sabljom, koju nemaš, niti si ju ikada imao, podvikneš „Skloni se bre“ ili „Ura, ide brigada“, pa da „ustaša“ više nema nigdje. Da, upravo „ustaša“, pa makar se oni zvali hrvatski domoljubi, starčevićanci, domobrani ili jednostavno kumeki. Za to im treba pokazati koliko mi to pred njima „drhtimo“, pred tim njihovim blesarijama, koliko nas s tim budalaštinama „impresioniraju“. Tko zna dokle će ići, ne osjete li na vrijeme rudo. Dobro nam je ovo znati kako bismo se zaštitili. Ne učinimo li tako teško da će nas biti. Malo sprijeda, malo straga, uvijek po nama.

Kad već imamo takve susjede.

BUČAR PREDLAŽE NOVO RAZGRANIČENJE U ISTRI

Šokantan prijedlog nekadašnjeg predsjednika slovenskog parlamenta

D.R., „Novi list“, Rijeka, 2. ožujka 2009.

France Bučar, predsjednik slovenskog parlamenta u vrijeme osamostaljenja i jedna od ikona slovenske borbe za nezavisnost, zatražio je jučer novo teritorijalno razgraničenje između Hrvatske i Slovenije u Istri. U šokantnom prijedlogu, koji predstavlja još jednu potvrdu nacionalističkog ludila koje je zahvatilo Sloveniju – što je posebno bolno kada takvi prijedlozi dolaze od žive institucije kakva je France Bučar, i to na internetskim stranicama Zavoda 25. lipnja Marjana Podobnika!? – Bučar traži novi referendum na kojem bi se stanovnici Istre izjašnjavali žele li u Hrvatsku ili pak u Sloveniju.

Naime, Bučar kao ishodište za novo razgraničenje predlaže gra-

Otac nacije: France Bučar

nicu između austrijskog i ugarskog dijela Habsburške monarhije, pri čemu su cijela Istra, slovensko primorje, kao i kvarnerski otoci, kako tvrdi, pripadali austrijskoj Vojvodini Kranjskoj, dok je granica između Slovenije i Hrvatske određena poslije Drugog svjetskog rata „međunarodno irelevantna“. Po Bučaru, tada je granica određena a da nije poštovana volja stanovništva kojeg

se to ticalo, pa to, dakle, valja učiniti naknadno i provesti referendum na svim područjima na kojima to zahtijeva jedna ili druga strana. Na referendumu bi pravo izjašnjavanja imalo autohtono stanovništvo koje je imalo prebivalište u ovim krajevima na dan prihvaćanja pariškog mirovnog sporazuma 1947. godine.

Iako Bučar smatra da bi na taj način Slovenija proširila vlastiti teritorij u Istri, on je u zabludi. Ako bi se uzimala u obzir volja stanovništva koje je 1947. živjelo u području koje Bučar želi za Sloveniju, onda cijeli taj teritorij ne bi pripao ni Sloveniji no Hrvatskoj nego – Italiji. Prema talijanskom popisu stanovništva iz 1921., u kasnijoj zoni B Talijana je bilo trostruko više nego Hrvata i Slovenaca, dok je na tom području 1945. Talijana još uvijek bilo jednako kao i Hrvata i Slovenaca zajedno.

GLEDAJUĆI IZ SRPSKE AVLIJE

Priredio **Bogdan Liski**, Oregon, USA

Качињски и Јушченко читају историју Слободан Самарџија, www.politika.rs – 4.3.2009.

Председници Пољске и Украјине Лех Качињски и Виктор Јушченко „пронашли“ су прошлог викенда кривце за све неспоразуме који су деценијама притискали односе њихове две земље. „Као резултат провокација тоталитарних режима, поробљени народи латили су се оружја, али не против

угњетача него против других поробљених народа“, изјавио је Качињски приликом обележавања 65-годишњице погибије Пољака и Украјинаца у једном селу у Бродовском рејону Лавовске области (Украјина). „Трагедија села Гута Пенјацка не би се догодила да за то није постојала сагласност власти

тоталитарних режима Хитлера и Стаљина, који су хтели да владају тим земљама“, нагласио је овом приликом пољски шеф државе.

Виктор Јушченко био је једнако конкретан: „Говоримо о времену у којем се на земљи проливала крв милиона људи, зато што су се међусобно

сукобила два најгора тоталитарна режима у историји човечанства." Нема сумње да је први човек Украјине, такође, мислио на нацистички режим у Немачкој и стаљинистички у Совјетском Савезу.

Ниједан од двојице председника није, међутим, догађаје у Гути Пенјацкој ставио у контекст Другог светског рата који је, у то време већ шесту годину, харао целом Европом. Али ни у контекст стравичних злочина које су, управо у овом делу Украјине, над Пољцима извршили припадници украјинских националистичких војних покрета који су се, руку под руку са нацистима, борили против совјетске Црвене армије.

Трагедија Лавовске области

Шта се догодило у Гути Пенјацкој? Како казује званична историја, 28. фебруара 1944. немачке полицијске снаге су спровеле казнену операцију у којој су до темеља спалиле 172 куће и усртиле комплетно становништво села које је бројало између 500 и 1.000 душа – Пољака. Повод за одмазду био је претходни окршај између совјетских партизана и нацистичке јединице у којој су служили – Украјинци.

Деценијско неповерење између Пољака и Украјинаца није засновано само на овом догађају. Управо стога, један број депутата лавовске обласне скупштине, као и тамошњих историчара, апеловао је на Јушченка да не иде на обележавање 65-годишњице страдања Гуте

Пенјацке, како не би таквим гестом дао за право пољским медијима и Институту за национално сећање који за трагедију овог дела земље окривљују, искључиво, Украјинце.

Наиме, према пољским историчарима, дешавања у Гути Пенјацкој само су епизода у низу злочина које су украјински националисти чинили у Волинској, Прикарпатској и Лавовској области од 1942. па све до 1944, када су овамо стигле трупе Црвене армије. Жртва, како се наводи, право етничког чишћења, које су обележили најмонструознији злочини, посебно над женама и децом, постало је више од 60.000 Пољака у око 500 насеља. Убице, припадници Организације украјинских националиста (ОУН), Украјинске устаничке армије (УПА) и других, не само да су ликвидирале комплетне породице, него су уништавале и сва материјална добра, куће, цркве, летину... Данас се овим људима у Украјини дижу споменици, а њиховог ратног лидера Степана Бандеру слави чак и украјински председник Виктор Јушченко.

Украјински историчари, са своје стране, одбијају сваку инсинуацију о злочинима националиста из ОУН и УПА. По њима, у области Гуте Пенјацке краткотрајно је деловала чета украјинских добровољаца из источне Галиције који су се уз нацисте борили против једне совјетске јединице састављене од – бивших робијаша. А само село спалили су – Немци. И ништа више.

Две истине о злочину

У целој причи посебно интригира чињеница да су поменути догађаји, из ко зна којих све интереса, и у пољској и у украјинској историографији деценијама, једноставно, прећуткивани, или им је даван другачији контекст. Сусрет Качињског и Јушченка у Гути Пенјацкој има, стога, више дневнополитички смисао. Пољска се, наиме, никада није одрекла свог историјског утицаја на западни део Украјине. Са друге стране, Украјини је данас Пољска и те како потребна, пре свега као земља која може знатно да помогне настојањима Кијева да што пре добије улазницу за НАТО и ЕУ. Тако гледано, на неке разлике могуће је мало и зажмурити. Посебно ако увек постоји нека трећа страна на коју је могуће свалити све несреће из прошлости. Двојица председника су за то одредили Хитлерову Немачку и Стаљинов Совјетски Савез. И ту су стали.

Остаје, међутим, још нешто: не могу да постоје две истине о трагедији у Гути Пенјацкој – пољска и украјинска. Помирење на које су позвали Качињски и Јушченко свакако је залог за бољу будућност, али сећање ће – исправно или погрешно, зависи ко са које стране гледа – наставити да постоји и оптерећиваће међусобне односе два народа.

Солидарност политичких елита две земље, исказана током украјинске „наранџасте револуције“ 2004. и након ње, добро се уклопила у целу причу. Историчари су се, међутим, задржали на претходним позицијама.

BIANCA,**www.politika.rs, kome-
ntar 04/03/2009**

Ne piše se dobro Ukrajini. Uloga Vatikana na prostoru Zapadne Ukrajine je slična ulozi Vatikana u Hrvatskoj. U Drugom Svjetskom ratu, na tom istom ratištu Hitlerova armija je dobila i veliki broj Hrvatskih vojnika koje je ondašnja NDH poslala da pomognu na istočnom frontu. Suvremena situacija je stavila US u savezništvo sa Vatikanom, i sporazum koji je Regan sklopio sa Papom u suvremenoj historiji su moderna verzija Intermarium projekta koji je Vatikan predložio saveznicima pred kraj Drugog Svjetskog Rata. Taj prijedlog je

predviđao stvaranje Katoličkog trokuta koji povezuje tri mora: Baltičko, Jadransko i Crno more. Katoličke države, počevši od Baltičkih država preko Poljske, Češke, Austrije, i Hrvatske to Jadrana, dok drugi krak trougla od Poljske do Ukrajine izlazi na Crno More. Vatikan je podrazumjeva da se narodi u centru tog trougla trebaju marginalizirati ili pokatoličiti. To je bilo predviđeno za Srbe, Bosanske Muslimane, i Albance. Prijedlog nije prihvaćen, jer nije bilo moguće povratiti zbog utjecaja Sovjetskog Saveza na države Istočne Evrope. Jugoslavija je nastavljena kao nersrpski, komunistički projekt --- koji je za kratko vrijeme izvučen iz Sovjetske orbite. Za Vatikan, to je bio "zamrznuti konflikt", i pred kraj hladnog rata, Reaganu

je taj prijedlog predstavljen od Poljskog Pape. To je postala formula za utjecaj US u Evropi (tj. Nova Evropa), a s time i nova uloga Poljske. Taj prostor je bio predviđen kao garancija za otcjepljenje Njemačke i Rusije. Međutim, sve nije išlo po planu na Balkanu. Iako su Bugarska i Rumunjska po kratkom postupku uvučene u EU i NATO, jasno je da nisu "povjerenici" unutrašnjih krugova, tj. krugova Stare ili Nove Evrope. US je preuzela vodeću ulogu u Albaniji, i osigurala uporište u predominantno pravoslavnom i muslimanskom Balkanu. Taj "nepouzdan" Balkan je još uvijek geopolitički nesređen. A Ukrajini prijeti građanski sukob koji Vatikan ohrabruje jer US trenutno ima previše prioriteta.

"HRVATI U SVETLU ISTORIJSKE ISTINE"

Predgovor slovenskom izdanju iz 2006. (na srpskom jeziku)

Zmago Jelinčič Plemeniti,
Ljubljana

O knjizi i autorstvu

Knjiga Hrvati u svjetlu istorijske istine, autora Psunjskog, za kojega skoro sa sigurnošću možemo tvrditi, da je to bio Veljša Raičević, dolazi među slovenačke čitaoce baš u pravom trenutku, u doba približavanja susedne Hrvatske evropskoj uniji demokratskih država, a gde po mojem uverenju nikako ne spada. Bar ne za onoliko vreme, dokle se ne razjasne i isprave istorijske laži i krivice kako prema srpskom, tako prema slovenačkom narodu. Uveren sam, da će se s mojim stanovištem složiti većina onih, koji knjigu budu pročitali.

Knjiga je sigurno nastajala dosta

Zmago Jelinčič Plemeniti

dugo, a odštampana je bila u Beogradu marta 1944., nešto pre oslobođenja grada. Gestapo, tajna policija nemačkoga rajha je, izvesno zbog izdaje, upala u štampariju u kojoj je bila knjiga štampana, i zaplenila skoro celo-

kupan tiraž. Nemci nisu želeli da se otkrije istina o istoriji Srba i lažljivosti Hrvata u njihovom falsifikovanju istorije. Na kraju krajeva, Hrvatska je bila saveznica, a Srbija samo okupirana i sa privremenom vladom. Odmah po oslobođenju preostale primerke je tražila i zaplenila jugoslovenska tajna policija, a štampara Antuna Rota su krajem 1944. godine proglasili za okupatorskog saučesnika i ubili ga na nepoznatom mestu. Za Psunjskog se nije znalo ko je, pa je mogao da se izvuče. Većinu primeraka knjige su pronašli, a njihovi vlasnici su, po običaju, završili na Golom otoku. Zvanična institucija, Narodna biblioteka Srbije prvi primerak knjige dobila je tek 1981. godine, posle smrti Josipa Broza - Tita. Primerak u svom arhivu ima još i Srpska pravoslavna crkva, a nekoliko primera-

ŠOKANTNA KNJIGA O NAŠIM SUSEDIMA

VELIŠA RAJIČEVIĆ - PSUNJSKI

HRVATI

U SVETLU ISTORIJSKE ISTINE

s predgovorom

*Zmage Jelinčića
Plemenitog*

Beograd, mart 1944.

ka imaju nekadašnji autorovi prijatelji, koji vešto prikrivaju svoj originalni primerak, jer knjiga nije pisana niz dlaku ni današnje srpske vlasti. Međutim, jedan primerak knjige je u Sloveniji čiji prevod i objavljujemo.

Ko se skriva iza pseudonima Psunjski, nije bilo poznato sve do kasnih 1990-tih. Bez sumnje ga je to očuvalo u životu, jer su štampar njegove knjige, kao i ceo niz ljudi, koji su tu knjigu imali kod sebe, zbog nje umrli. Uprkos svemu, neki istoričari još danas zagovaraju različite teze.

Jedna od njih je i da je knjigu napisao pesnik Milan Dobrovoljac Žmigavac, biskup Hrvatske starokatoličke crkve, a druga knjigu pripisuje gospodinu Rašajskome, službeniku zagrebačkog univerziteta, koji je živio u Beogradu i Sarajevu i zbog toga imao pristup dokumentima o poreklu Hrvata i odnosima između Srba i Hrvata. U prilog prve teze najviše govori podudarnost slogova u pesmi objavljenoj na početku knjige, ali obara ju to, što se protiv knjige obratio čak hrvatski Glas koncila, jer je po njegovom puna antikaticizma, i zato veoma antihrvatska, tako da je njeno predviđeno izdanje u SAD zabranio čak tadašnji predsednik Đždž Buš stariji.

Određeni krugovi u Beogradu autorstvo knjige pripisivali su čak dvojici pisaca, doduše literarnom istoričaru i germanisti prof. dr. Peri Slijepčeviću i istoričaru prof. dr. Radoslavu Grujiću. Čak se javlja mišljenje, da samo dva autora ne bi bila dovoljna, i stoga misao, da je knjigu napisala grupa istoričara.

Još jedno ime se javlja u vezi sa ovom knjigom, i to Bogunović, inspektor za prosvetu između dva rata, rodnom iz Psunja.

Ali ipak je, po mišljenju većine ozbiljnih istraživača, pseudonim Psunjski pripadao Veliši Raičeviću koji je, pored pomenute knjige, pod istim pseudonimom izdao još i knjigu U ime Hrista – svetinje u plamenu.

Uprkos tome što knjiga opisuje istorijske događaje, koji se tiču Srba od najstarijih vremena pa sve do (skorašnjeg) kraja ustaške tvorevine Nezavisne države Hrvatske, pronicljiv čitalac će naći čak ceo niz paralela sa događajima iz vremena kada smo sa Hrvatima imali zajedničku istoriju. I te ga paralele mogu ispuniti strepnjom šta nam se sve još može desiti.

Hrvati u svetlu slovenačke istine

Nakon raspada austrougarske monarhije, Hrvati su se na brzinu organizovali i Međumurje ubrzo proglasili za svoje. Štaviše, ubrzo je određena politička frakcija počela da se zauzima za odcepljenje od Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca i za povezivanje sa Mađarskom i za zajednički savez sa Italijom. U Kraljevini Jugoslaviji se ovo razmišljanje kasnije manifestovalo ubistvom kralja Aleksandra 9. oktobra 1934. u Marseju, koje su uz pomoć Italijana organizovali hrvatski ustaše.

U vezi sa drugim svetskim ratom, nikako se ne može prevideti činjenica, da su Hrvati odmah nakon napada 6. aprila 1941. i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije već 10. aprila proglasili NDH, skoro odmah zatim pristupili nacističkoj koaliciji i tako sa ministrom inostranih poslova nemačkog rajha Ribentropom (Otto von Ribbentrop) završili započetu operaciju. Već 26. avgusta 1939. su proglasili Banovinu Hrvatsku, koja je srpskim i bosanskim teritorijama oduzela srezove Dub-

rovnik, Šid, Ilok, Brčko, Gradačac, Derventu, Travnik i Fojnicu, priključila ih svojoj teritoriji i stvar dovršila sa nastankom nacističke državne tvorevine, za koju je nekadašnji predsednik Tuđman izjavio, da je prethodnica današnje Hrvatske.

Odmah nakon prekrajanja slovenačke teritorije, Hrvatska je takođe uzela svoj deo krvavoga plena, u hrvatskim logorima smrti izginuo je nemali broj Slovenaca. U najvećem koljačkom projektu ustaša, kako su nazvali logor Jasenovac, usmrtili su i osamdeset sveštenika iz Štajerske.

Nakon drugog svetskog rata hrvatska vlast se na brzinu preokrenula i zaboravila, da je bila do zadnjega dana na strani nacista i da ju je samo velika želja Josipa Broza - Tita za velikom državom, koju su mu saveznici i omogućili, spasla od denacifikacije, koja ni do danas nije izvršena. Odmah su nastavili akcije, započete na zasedanju ZAVNOH-a 1944. godine, i pripojili si Istru, razume se, uz drugarsko odobravanje slovenačkih partijaca. Jedan od većih obmanjujućih prikaza demografskog stanja Istre onoga vremena je sigurno knjiga Cadastre national dell'Istrie (Nakladni zavod Hrvatske, Sušak, 1946), u kojoj su autori po pravilu sve Istrane, čije se prezime završavalo na -ić ili ič, proglasili za Hrvate. Šteta što su među odobravocima bili i Fran Ramovš i Lavo Čermelj, za neke veliki Slovenci.

Još jedan račun čeka na izmirenje. To je ubistvo 37 Slovenaca u Štrigovi, koje su hrvatske vlasti pobile odmah nakon rata, jer su tvrdili da je to slovenačka zemlja. I bili su u pravu! Još se manje zna o deportaciji približno 3.000 Slovenaca iz Rijeke na Goli

otok, gde, međutim, nisu dospeli, jer nisu disali po hrvatski i znali su one koji su na brzinu promenili uniforme.

Takođe, kasnije pozivanje i priča o nekakvim avnojskim zaključcima su besmisleni, jer na drugom zasedanju Avnoja u Jajcu nije bilo razgovora o granicama unutar nove Jugoslavije. I da upozorim na još jednu istinu: tokom drugog svetskog rata, kao ni pre njega, Istra nije spadala u jugoslovenski okvir, a kamoli u hrvatski. Čak je ni Hitler posle kapitulacije Italije 9. septembra 1943. nije priključio državi svojega saveznika Ante Pavelića.

Ako se osvrnemo na naš rat za samostalnost, ne možemo prevideti činjenicu, da su u napadu na Sloveniju upravo hrvatske vlasti dozvolile da naša jedva rođena država bude napadnuta sa njhove teritorije, iz njihovih kasarni, sa njihovih aerodroma. Samostalnost su proglasili istog dana kao i mi i bili su dakle prema međunarodnom vojnom pravu agresori, iako su jedinice bile deo Jugoslovenske narodne armije. Prema međunarodnom pravu, agresor je i ona država, koja svoju teritoriju prepusti tuđoj sili za napad na treću državu. A to se ovde desilo. Pošto to još nije bilo dovoljno, našim jedinicama teritorijalne odbrane i policije namerno su poslali pogrešne podatke o smeru napredovanja jedinica JNA. Ljude koji su u Zagrebu hteli da spreče izlazak tenkovskih jedinica iz kasarni, rastezala je hrvatska vlast. Tada je naredila da se uklone sve mine, tako da su tenkovi prema Sloveniji imali slobodan put.

Nažabst, neki naši autonomaši su tada bili nepažljivi, ali pre svega, tada je još uvek na našoj strani bilo previše pristalica jugo-

slovenstva, koji nisu reagovali na informaciju nemačke obavestajne službe, da je general Čad u Rijeci spreman da se preda slovenačkoj vojsci. U Rijeku nisu poslali oružane vojne jedinice, a mene su nakon četvrtog dana rata za osamostaljenje uhapsili. Da tada nije bilo pristalica nekadašnjega režima, makar bi moja jedinica išla na Rijeku, pa bi onda bilo šta bi bilo. A sigurno bi početna pozicija za pogađanja, da dobijemo nazad Istru, koja nikad u istoriji nije bila hrvatska, bila suštinski drugačija. A možda je kod svih zajedno preovladavalo političko mišljenje o zajedničkoj konfederaciji Slovenije i Hrvatske, koje je sve do posete hrvatskog predsednika Tuđmana Sloveniji, još bilo živo. Razume se da ljudi o tome ništa nisu znali.

Možda se na to nadovezala i nezainteresovanost za održani referendum o pripajanju matičnoj domovini Sloveniji, koji je održan na Žumberku, na kojem su se samo poštari i župnici izjasnili protiv pripajanja Sloveniji. Tako su tadašnji predsednik države Kučan kao i predsednik skupštine dr. Bučar svu dokumentaciju, koju su pregledali, bacili s objašnjenjem "a šta ćemo s tom sirotinjom". Hrvati su plan shvatili proketo ozbiljno i njegovog glavnog pobornika Drakulića i još dosta drugih zbog veleizdaje na duže vreme bacili u zatvor. I to, uprkos tome da je svima bilo poznato, da su granice unutar nekadašnje SFRJ bile samo administrativne – odredila ih je komunistička partija, a nije bilo sklapanja nikakvih republičkih, međurepubličkih, međudržavnih ili međunarodnih sporazuma o razgraničenjima među republikama.

Posledica toga je činjenica da su Hrvati postavili granicu kod Se-

čovlja na levom brdu Dragonje, a zatim je čak premestili na desno brdo, iako je međurepublička granica u nekadašnjoj državi SFRJ bila čak na vrhu brežuljka, kod kamenoloma.

Nakon toga se samo dalje nastavljalo. Hrvati su krali najbolje smreke na Tomšičevoj parceli u snežničkim šumama, pred ljutitim Slovencima pa su ih čak čuvali slovenački policajci. Agresivno su okupirali četiri zaseoka uz Dragonju, ukrali zemlju kod Hotize, uz Muru, kod Omoža... Ministar unutrašnjih poslova bio je Igor Bavčar. A i istarske železnice su u doba Lojzeta Peterlea prešle u hrvatske ruke.

Kasnije je ulogu darodavca slovenačke teritorije preuzeo sadašnji predsednik države dr. Janez Drnovšek, koji je uprkos usvajanju deklaracije Državnoga zbora Republike Slovenije o celovitosti piranskog zaliva njegovu, otprilike, polovinu ponudio Hrvatima. Hvala bogu, da to nisu usvojili, makar i zbog prevelike proždrljivosti.

Svemu ovome možemo naći paralele u knjizi Psnjanskog.

Na kraju krajeva, šta bismo mogli očekivati od države, čiji politički vrhovi danas iznova zagovaraju teze o hrvatskom narodu, koje su bile zvanično ispravne u doba ustaške vladavine? I šta bismo mogli očekivati od države, koja svoju državnost temelji na nikad postojećoj nagodbi, koju žele prikazati kao dogovor sa Ugarskom (Mađarskom) o preuzimanju vlasti u svoje ruke i koju nazivaju Pacta conventa, za koju lažu da je bila napisana 1102. godine, kada je celoj svetskoj istorijskoj javnosti inače poznato, da se radi o falsifikatu iz 14. veka.

Možemo još štošta naučiti iz ove knjige, kao npr. o sopstvenim greškama i o sopstvenim izdajnicima. Zato da greške ne bismo ponavljali i da bismo izdajnike lakše prepoznali. Susede će nam

u priličnoj meri predstaviti sama knjiga.

Neka prevod ove knjige na slovenački jezik bude trajni spomenik činjenici, da istinu nije moguće sakriti, i opomena svim oni-

ma, koji previše veruju zvaničnoj politici, a Veliši Raičeviću - Psunjskom zahvalnica što je očuvao istinu i osvetlio zločine, koji ne smeju ostati u tami.

SLOBODNI TERITORIJ TRSTA

hr.wikipedia.org

POJAM

Slobodni teritorij Trsta (talijan-ski: Territorio libero di Trieste, slovenski: Svobodno tržaško ozemlje, hrvatski: Slobodan teritorij Trsta, skraćena: STT) je bila neutralna gradska država koja je postojala između 1947. i 1954. na sjeveristočnoj obali Jadrana.

Slobodna država je osnovana 1945. godine, nakon završetka rata, kako bi se riješio problem ovog višeznačnog i višeznačnog područja. Glavna namjena ovog teritorija je bila smanjivanje teritorijalnih svjatanja ovog, strateški vrlo važnog područja.

ZEMLJOPIS

Slobodni teritorij Trsta se sastojao od grada Trsta, te obalnog pojasa koji se danas nalazi u Italiji (zona A) i jednog dijela Istarskog poluotoka (zona B), danas podijeljen između Slovenije i Hrvatske. Područje države se protezalo na 738 km² oko Tršćanskog zaljeva od Duina na sjeveru, do Novigrada na jugu, te je na tom području živjelo oko 330.000 stanovnika. Rijeke

tellaro) (724 m).

Teritorij se sastojao od 18 općina (od sjevera prema jugu):

Zona A: Duino (Devin), Aurisina (Nabrežina), Sgonico (Zgonik), Monrupino (Repentabor), Trieste (Trst), Muggia (Milje) i San Dorligo (Dolina).

Zona B: Dekani (Villa Decani), Koper (Kopar, Capodistria), Izola (Isola), Piran (Pirano), Marezige (Maresego), Smarje (Monte di Capodistria), Umag (Umago), Buje (Buie), Brtonigla (Verteneglio), Grožnjan (Grisignana) i Novigrad (Cittanova).

POVIJEST

Trst je stoljećima bio dio Austro-Ugarske, iako su većinu stanovnika činili Talijani. Nakon Prvog svjetskog rata, 1921. godine, Italija je službeno pripojila Trst, Istru, Kvarner i dijelove današnje zapadne Slo-

na ovom području su: Dragonja (Dragogna), Reka (Timavo), Glinščica (Rosandra) i Mirna (Quieto). Najviša točka države je bila Veliko Gradšče (Monte Cas-

venije. Nadalje, 1924. godine, Italija je pripojila i Slobodnu Državu Rijeku. Ruralno područje su većinom naseljavali Slovenci i Hrvati, dok su Talijani prebivali većinom u Trstu i u nekim istarskim gradovima. U 1920-im i 1930-im godinama, slavensko stanovništvo je pod fašističkim režimom bilo podvrgnuto talijanizaciji i diskriminaciji. Također su često bili podvrgnuti nasilju. 13. srpnja 1920. zapaljen je Slovenski narodni dom u Trstu, kao odgovor na ubojstvo dvojice talijanskih mornara, koje je ubila jugoslavenska žandarmerija u pobuni u Splitu. Mnogi Slovenci i Hrvati su emigrirali u Jugoslaviju, dok su se neki pridružili pokretu otpora TIGR (Trst, Istra, Gorica i Rijeka), koji je u 1920-ima i 1930-ima izveo više od 100 oružanih akcija u Trstu i njegovoj okolici.

10. veljače 1947. godine, u Parizu je potpisan mirovni sporazum s Italijom (Pariška mirovna pogodba) kojim je osnovan Slobodni teritorij Trsta (STT). Ovaj teritorij je podijeljen u dvije zone. Zona A je bila velika 222,5 km² i u njoj je živjelo 262.406 stanovnika, te je uključivala grad Trst. Ova zona je bila pod upravom britanskih i američkih snaga. Zona B je bila velika 515,5 km² te je uključivala sjeverozapadnu Istru. U ovoj zoni je tad živjelo 71.000 stanovnika, a bila je pod upravom Jugoslavenske narodne armije. Ovaj teritorij, tako nikad nije de facto funkcionirao kao samostalna država, iako je de iure to bio, te je izdavao vlastiti novac i poštanske marke.

1954. godine, u Londonu, potpisan je Sporazum o suglasju (ili londonski sporazum) kojim je Slobodni teritorij Trsta prestajao postojati. Zona A je priključena Italiji, a zona B Jugoslaviji. Kona-

čna granica između Italije i Jugoslavije je dogovorena 1975. godine, Osimskim sporazumima (ili Osimskim sporazumom), koji je potpisan 10. studenog u talijanskom mjestu Osimo.

Zona A odgovara današnjoj talijanskoj pokrajini Trst, a zona B je podijeljena između Slovenije i Hrvatske.

STANOVNIŠTVO

Popis u Austro-Ugarskoj iz 1910.

Prema revidiranom austro-ugarskom popisu stanovništva iz 1910. godine, popisano je 229.437 Trščana (u samom gradu bez okolnih krajeva). Nakon protesta Slovenaca, Hrvata i Srba, popis je ponovno proveden samo za grad Trst i to tako da se građani nisu izjašnjavali prema jeziku kojim su se služili, nego kao su upisivani u određenu narodnost prema obliku prezimena ili prema mjestu podrijetla: Talijani 51,85% (118.957), Slovenci 24,78% (56.845), Nijemci 5,17% (11.856), Hrvati i Srbi 1,05% (2.403), ostali 0,34% (779) i stranci izvan Austro-Ugarske od kojih je oko 75% bilo iz Italije 16,82% (38.597)

Lokalni popis iz 1910.

Prema lokalnom popisu provedenom iste godine, ali prema govornom jeziku, stanje je bilo sljedeće: Talijani 142.000, Slovenci 36.500, Nijemci 9.600 i stranci, uglavnom iz Kraljevine Italije 30.000.

Talijanski popis iz 1921.

Prema popisu Kraljevine Italije iz 1921., koji je proveden prema govornom jeziku, podaci za područje koje će obuhvaćati Slobodni teritorij Trsta bili su sljedeći:

Cijelo područje budućeg STT:

Talijani 266.311, Slovenci i Hrvati 48.714, te ostali 18.531.

Buduća Zona A: Talijani 211.660, Slovenci i Hrvati 32.427 i ostali 18.319.

Buduća Zona B: Talijani 54.651, Slovenci i Hrvati 16.287, te ostali 212.

Sam grad Trst: Talijani 203.373, Slovenci: 18.088 i stranci 18.122.

Popisi iz procjene nakon Drugog svjetskog rata

Prema procjenama Savezničke vojne uprave, u zoni A 1949. godine bilo je oko 310.000 stanovnika, od čega oko 239.200 Talijana i oko 63.000 Slovenaca. Prema jugoslavenskom popisu za Zonu B iz 1945. godine, na tom je području živio ukupno 67.461 stanovnik, od čega 30.789 Hrvata i Slovenaca, 29.672 Talijana i 7.000 neopredijeljenih.

Saveznici su nakon Drugog svjetskog rata odbili priznati kako rezultate talijanskog popisa iz 1921., tako i rezultate jugoslavenskog popisa iz 1945., a u svojim su procjenama uglavnom slijedili austro-ugarski popis iz 1910.

Tijekom 1940-ih, te nakon podjele zemlje, veliki broj Talijana, oko 40 000, iselio se iz zone B u zonu A ili u Italiju. Razlozi su bili razni: ekonomski razlozi, podupiranje fašističkog režima, prisiljenost na odlazak ili želja za životom u matičnoj državi. Na jugoslavenskoj strani, iseljenici su znani kao optanti (od lat. optare, „željeti, izbirati“), a na talijanskoj kao ezuli (od lat. exilium, „izgon“). Oko 30.000 Talijana ostalo je živjeti u tadašnjoj Jugoslaviji, te danas predstavljaju talijansku manjinu u Sloveniji i Hrvatskoj.

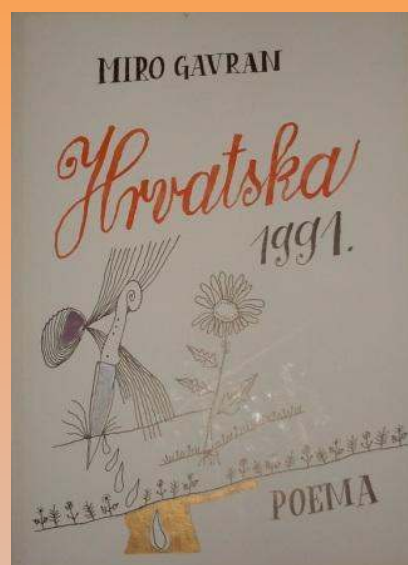
HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu

Miro Gavran:

HRVATSKA 1991. (poema)

Cijena 70,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

<i>Zane Grey: GRMLJAVINA STADA,</i> 333 str., 1978. godina	40,00 kuna
<i>John dos Passos: MANHATTAN TRANSFER,</i> str. 450, Binoza Zagreb	45,00 kuna
<i>Erich von Daniken: PRIKAZANJA,</i> str. 329, 1978. godina	50,00 kuna
<i>Dr. Ante Starčević: ZNANSTVENO POLITIČKE RAZPRAVE,</i> str. 503, 1995. godina	60,00 kuna
<i>Henri J. M. Nouwen: ŽIVJETI - OVDJE I SADA,</i> str. 393, 2007. godina	70,00 kuna

HRVATSKI VELEIZDAJNICI (1)

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

TUŽBA HRVATSKOG ULJUBENOG POKRETA

Doznajući (www.vip.hr) 16. studenog 2005. godine da su se hrvatski zaseoci u Istri: Bužin, Mlini, Škrile i Škudelin našli u Atlasu Slovenije, kojega je – u suradnji s Geodetskim zavodom Slovenije - izdala Mladinska knjiga iz Ljubljane, Hrvatski uljudbeni pokret odlučio je odmah reagirati. Naime, nešto ozbiljnije glede zaštite tamošnjih hrvatskih interesa nije se moglo očekivati. Uostalom, svi to jako dobro znamo.

Hrvatski uljudbeni pokret podnio je 21. studenog 2005. godine tužbu Općinskom sudu u Zagrebu, koju nastavno citiramo.

„Tužitelj je kao udruga upisan u Registar udruga Republike Hrvatske pod registarskim brojem 21002808, te je na taj način suvlasnik dijela područja Republike Hrvatske, i to: zaselaka Bužin, Mlini, Škrile i Škudelin sa zemljištem uz njih, a koje se nalazi južno od hrvatsko-slovenske granice na rijeci Dragonji.

Dokaz:

Izvod iz Registra udruga Republike Hrvatske“

„Tuženici su 15. studenog 2005. godine izdali u Ljubljani ATLAS SLOVENIJE u kojem su zaseoci i zemljište iz t. 1. ove tužbe ucrtani kao da se nalaze u Republici Sloveniji.

Dokazi:

Preslici novinskog članka HRVATSKA SELA U ATLASU SLOVENIJE, Vlado Zagorac, 'Večernji list', Zagreb, 16. studenog 2005. godine, str. 3, te internetsko izdanje na www.vip.hr

Priznanje okrivljenika“

„Čin tuženika ima sva obilježja smetanja posjeda, budući je navedeno činjenje tuženika izvedeno unatoč protivljenju tužitelja, pa tužitelj traži posjedovnu zaštitu i zahtijeva da sud na osnovi odredaba Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima donese

RJEŠENJE

Nalaže se tuženicima da tužitelju vrate posjed koji se sastoji od idealnog dijela vlasničkog prava na zaseoke Bužin, Mlini, Škrile i Škudelin sa zemljištem uz njih, a koje se nalazi južno od hrvatsko-slovenske granice na rijeci Dragonji, i to tako što će iz prodaje povući navedeni ATLAS SLOVENIJE, sve to u roku od tri dana, kao i da tužitelju nadoknade parnični trošak, sve u roku tri dana pod prijetnjom ovrhe.

S obzirom da za tužitelja može nastupiti velika, a nenadoknadviva šteta, tužitelj temeljem čl. 293. i 299. Ovršnog zakona predlaže OPĆINSKOM SUDU U ZAGREBU da po službenoj dužnosti bez saslušanja stranaka HITNO odredi sljedeću:

PRIVREMENU MJERU

Radi osiguranja i zaštite prava tužitelja po sporu na OPĆINSKOM SUDU U ZAGREBU u predmetu radi smetanja suvlasništva posjeda na zaseocima Bužin, Mlini, Škrile i Škudelin sa zemljištem uz njih, a koje se nalazi južno od hrvatsko-slovenske granice na rijeci Dragonji ODREĐUJE SE

PRIVREMENA MJERA temeljem čl. 299. st. 1. t. 1., 2., 3. i 4. Ovršnog zakona:

Zabranjuje se prodaja ATLASA SLOVENIJA, kojeg je u Ljubljani izdala MLADINSKA KNJIGA iz Ljubljane, a koji je predmet sudskog spora što se vodi na OPĆINSKOM SUDU U ZAGREBU.“

Općinski sud u Zagrebu, dotično sutkinja Renata Košir Skračić, započeo je predmetni sudski postupak, pa je dne 25. studenog 2005. godine pozvao „tužitelja da ispravi tužnu u roku od 15 dana nakon dostave prijepisa ovog rješenja tako da naznači zakonskog zastupnika pravne osobe naznačene kao I tuženik, te adresu sjedišta II tuženika“.

NEVLADINA I NEPROFITNA UDRUGA ZA PRAVNU
ZAŠTITU GRAĐANA

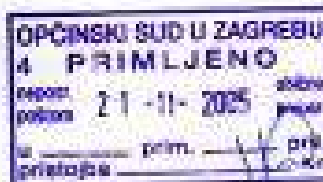
Hrvatski uljudbeni pokret

Ustanovljen: 16. prosinca 2002.

Registiran: 18. rujna 2003.

Zagreb, 21. studenog 2005.

OPĆINSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84
10000 ZAGREB

TUŽITELJ:

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET, Zagreb, Pete Poljanica 7

TUŽENICI:

REPUBLIKA SLOVENIJA, Ljubljana, Republika Slovenija
MLADINSKA KNJIŽICA, Ljubljana, Republika Slovenija

radi smetanja posjeda
vrijednost predmetnog spora
iznosi 1.000,00 kuna,
odnosno u visini koja će se
naknadno utvrditi arbitražom

u tri primjerka

TUŽBA

1.

Tužitelj je kao udruga upisan u Registar udruga Republike Hrvatske pod registarskim brojem 21002808, te je na taj način suvlasnik dijela područja Republike Hrvatske, i to: zaselaka Bužin, Mlini, Škrile i Skudelin sa zemljištem uz njih, a koje se nalazi južno od hrvatsko-slovenske granice na rijeci Dragonji.

Dokaz:

Izvod iz Registra udruga Republike Hrvatske

Zagreb, Pete Poljanice 7 • Zirovnica: Zagreb-111019448 Privredna banka Zagreb • Telefon: (00385) 1-24-21-236
• Telefon: (00385) 1-24-21-237 • (00385) 01-22-44-417 (freddjelat) • e-mail: ismail@udg.hr; draganje@udg.hr

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

PRIM. 1.12.2005.

Poslovni broj: LI-Pp-452/05.

RJEŠENJE

Općinski sud u Zagrebu, po sudu toga suda Renati Košir Skračić, kao suce pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski vjodbeni pokret iz Zagreba, Pete Poljanice 7, protiv tuženika Republike Slovenije, Ljubljana, Republika Slovenija i Mladinske knjige iz Ljubljane, Republika Slovenija, radi smetanja posjeda, dana 25. studenog 2005. godine

riješio je

Vraća se tužitelja tužba primljena kod ovog suda 21. 11. 2005. god., radi ispravka, odnosno dopune, na način da tužitelj naznači zakonskog zastupnika pravne osobe naznačene kao I tuženik, te adresu sjedišta II tuženika (čl. 109 st. 1 u svezi s čl. 186 st. 1 i čl. 106 st. 2 i 3 Zakona o pamićenom postupku - "NN" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01 i 117/03).

Poriva se tužitelj da ispravi tužbu u roku 15 dana od dana dostave prijepisa ovog rješenja tako da naznači zakonskog zastupnika pravne osobe naznačene kao I tuženik, te adresu sjedišta II tuženika.

Ako ova tužba bude ispravljena i predana sudu u određenom roku za ispravak ili dopunu, smatrat će se da je podnesena sudu onog dana kada je tužba prvi puta podnesena.

Smatrat će se da je tužba povučena ako ne bude vraćena sudu u određenom roku, a ako bude vraćena bez ispravka odnosno dopune odbacit će se (čl. 109. st. 2-4 ZPP-a).

U Zagrebu dana, 25. studenog 2005. godine.

Sudac:
Renata Košir Skračić, v.r.

Za točnost:

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ovog rješenja nije dopuštena žalba (čl. 278 st. 2 ZPP-a).

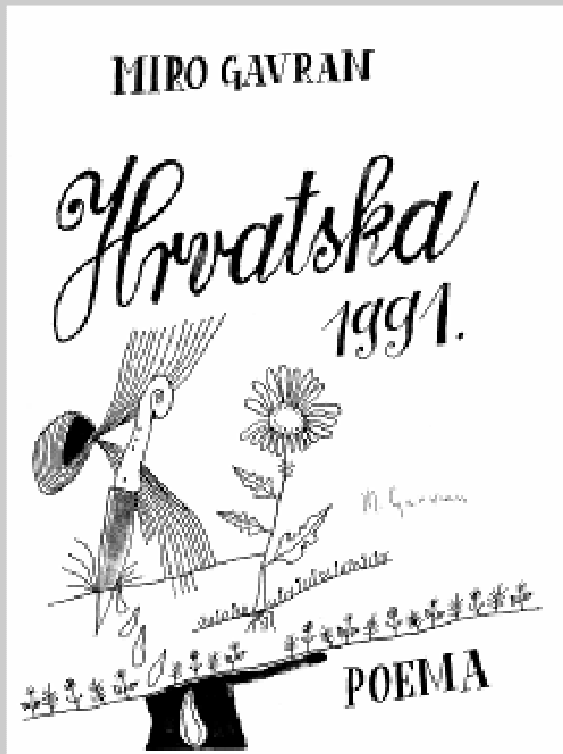
DNA:
I. tužitelja

MIRO GAVRAN: HRVATSKA 1991.

Poema

Ilustracija, *Ivan Lovrenčić*

Nevolje

Iz oholosti iz dosade

Gospodine naš
 Mi ne bježimo od sudbine
 Mi znamo
 Da uz dobro
 I zlo pristiže
 Mi ne tražimo
 Da budemo
 Tvoji
 Odabranici

Gospodine naš
 Mi ne tražimo
 Kaznu za naše neprijatelje
 Mi te ne molimo
 Za osvetu
 Niti posvetu
 Za naš mač

IV.

Gospodine naš
 Ne tražimo od
 Tebe
 Ni darove ni slavu
 Ni veliku
 Milost
 Ni velika djela

Gospodine naš
 Ne tražimo
 Nezaslužene povlastice
 Neizmoljeni oprost
 Ni žetvu
 Bez znoja

Gospodine naš
 Ne zazivamo ime
 Tvoje
 Bez prave

Mi pred
 Tobom
 Stojimo
 Bez ljutnje
 I bez mržnje
 I nećemo
 Ti uputiti
 Niti jednu
 Suvišnu riječ
 Ali te molimo
 Gospodine
 Cijelim svojim bićem
 Ne dopusti
 Gospodine
 Da nam od
 Domovine
 Samo pepeo ostane

ZA OBNOVU SOCIJALNOG PORETKA (2)

dr. Boran Ivasović, Zagreb

3. 5. 2. MARKSIZAM (svezak 8)

Brošura počinje pitanjem: "Zašto je marksizam u mnogim zemljama de plase?" odnosno: "Zašto je nastupilo propadanje?"

Pa nudi odgovore: 1. Radi ukočenosti marksističke doktrine. 2. Radi toga što marksizam zabacuje narodnosti. 3. Radi kapitalističkog duha socijalističkih vođa, koji je zahvatio i komunističke vođe u Rusiji, i 4. Konačno marksizam je morao doživjeti slom i radi židovskog vodstva.

Ovakvo nuđenje rješenja pokazuje što znači kada narod nije dignut na razinu svijesti o državnosti, da kao međunarodni subjekt svojim državnim institucijama brani i drži narod u harmoničnim odnosima, tj. jer je država pravni subjekt koji živi i razvija se po načelu „integralne slobode“. Tada naš narod nije imao svoju državu, nego je živio u kraljevini Jugoslaviji koja je u Beogradu kroz mikro i makro politiku branila interese srbskog naroda. U tom vremenu i na prostoru Europe djelovale su tajne moćne asocijacije.

Prva je bila Kominternu iz koje je zvanično stajala Vlada SSSR-a putem svoje diplomatsko-konzularne službe. I druga, tajne organizacije masona, koje su bile ustrojene na dvije razine: a.) čisto židovske, kojima je bio cilj uspostavljanje države Izrael, i tako riješiti „židovsko pitanje,“ i b.) miješane masonske Velike lože koje su bile u dotičnim državama, odskočne daske u mehanizmima rješenja „židovskog pitanja.“

Ono što je bilo pogubno za kršćansku europsku kulturu da su ob-

je asocijacije djelovale tajno, pokrivene međunarodnim pravom. Ličnost Karla Marksa je u potpunosti objektivno prikazana, skupa sa njegovim radom i njegovim djelima. A kako je njegovo najpoznatije djelo „Komunistički manifest“ iz 1847. g. bilo vademecum Komunističke stranke, tumačen svijetu kao „znanstveni socijalizam“ za „klasnu borbu“, u brošuri je kvalitetno oguljen kao banana.

Njegovo drugo djelo „Kapital“ izlazi 1867. g., prikazano je sistematski u tri cjeline: 1.) Vrijednost i višak vrijednosti, 2.) Zakon koncentracije kapitala i katastrofe kapitalističkog društva, i 3.) Historijski materijalizam. U formi kritika „kritike“ izneseni su svi argumenti ZA i NE tog ekonomskog rješenja. I zaključuju: „utvrdili smo nedvojbeno, da je ideja vezana između liberalno-buržujsko-kapitalističkog društva i marksizma vrlo jaka i da ni jedna od marksističkih teorija nije mogla izdržati oštricu kritike.“¹ Dalje citiraju Hansa Mullera: "da je marksizam tako temeljito umro, ..."

Međutim vrijeme je pokazalo drugačije. Danas 2005. g. komunizam i marksizam živi (Kina, Kuba i dr.).

3. 5. 3. TKO VLADA U RUSIJI? ŽIDOVI (svezak 12)

Brošura počinje pojašnjavanjem smicalica koje agitatori po svijetu upotrebljavaju, a pogotovo na našem prostoru, ovako:

„Pa Hrvati, Slovenci i Srbi su Slaveni! Velika slavenska Rusija danas ima boljševičku vladu. Vidite li kako ruski radnici i seljaci izgrađuju novi svijet? Zar da se i vi ne nadate, da će Rusija učiniti, da mi Slaveni zavladaemo Europom i velikim dijelom Azije? Govorili što govorili i boljševička vladu, pa makar se vi s njom i ne slagali, ipak je vladu jednog slavenskog naroda.“²

„Ženevski Vjesnik“ ("Courier de Geneve") u broju od 11. XII. 1928. g. donosi tekst:

„Ruska revolucija je djelo dobro organizirane stranke, ali koja ne sačinjava nego polovinu posto od cjelokupnog ruskog pučanstva. Ova je stranka, radi agrarne reforme, bila u početku potpomagana od mnoštva, koje su kasnije ušutkali strahovladom. Treba dakle ne u mnoštvu, nego u stranci tražiti odgovornost, a u ovom slučaju odgovornosti Židova. Međutim u tom nema sumnje: listopadska revolucija u svojem okviru i nauci (Marks) je revolucija u biti židovska. Prema podacima službenih glasila „Izvestija“, „Golos Truda“, „Crvena Gazeta“ itd. sovjetski činovnički aparat nalazi se u rukama Židova i Židovkinja.

„Ženevski Vj.“ iznosi ove brojeve. Židova ima: 1.) u Sovjetu pučkih komesara ... 77%, 2.) u Komesarijatu rata... 77%, 3.) u Komesarijatu vanjskih poslova... 81%, 4.) u Financijama... 80%, 5.) u Pravdi... 95%, 6.) u Javnom školstvu... 79%, 7.) u Socijalnoj skrbi... 100%, 8.) u Crvenim krstu... 100%,

itd. List zaključuje: "Listopadska revolucija bila je prije svega djelo Židova."³

Također revolucije u: Mađarskoj, Njemačkoj, Poljskoj, Meksiku i Španjolskoj su djelo Židova. Važno je svjedočanstvo boljševičkog komandanta Zundera, Židova, koji je bio zarobljen na granici države Estonije i tom prilikom je kod njega nađeno strogo povjerljivo pismo potpisano od „Središnjeg odbora petrogradske sekcije Internacionalne Lige Židova.“ Pod naslovom:

„Izraelov sine! Čas našeg konačnog slavlja je blizu. Mi se nalazimo u predzoru našeg svjetskog gospodstva. Prosvjetljivanjem i tumačenjem mi smo razrušili poštovanje i vjeru u jednog Boga, koji je nama stran, sipajući na takove dogme prezir i ruglo. Mi smo prodrimali u narodima i državama njihovu civilizaciju i tradiciju. Mi smo učinili sve da židovskoj moći podjarmimo ruski narod i mi smo ga prisilili da poklekne preda nama. Ali budi oprezan, Izraelov sine. Naša pobjeda je blizu, jer naša politička i gospodarska moć raste u isto vrijeme kao i naš upliv na pučke mase. Mi kupujemo državne zajmove i zlato i tako mi vladamo burzama svijeta. Vlast pripada nama. Ali budi oprezan. Znaj, da se ne smije računati na crvenu armiju, može se dogoditi da se ona nenadano okrenu protiv nas.“⁴

Židovi dolaze u carsku Rusiju u 13, 14 i 15 stoljeću kad su ih protjerali Nijemci, ali su na tom putu najviše ostali u Poljskoj, tako da ih je tada bilo u Poljskoj preko 3 milijuna ili preko 10% cjelokupnog stanovništva. Budući je brzo iza toga Poljska podijeljena među Austrijom, Rusijom i Prusijom, Židovi odlaze dalje na istok. Brzo napreduju, pa je Ruska vlada je donijela odredbu da Židovi mogu samo živjeti u 15 gubernija. Ali je

njihov lucidni duh neumoran, pa imamo Židova kneza Potemkina na ruskom dvoru. Godine 1895. g. u Rusiji je bilo oko 5 milijuna Židova ili 4% svega stanovništva. Velikom većinom su Židovi sirotinja, pa su senzibilni na revolucionarni način života. Već 1888. g. imaju židovsku socijalističku organizaciju, a 1897. g. imaju svoju socijalističku stranku, a zvala se „Savez židovskih radnika u Rusiji i Poljskoj“. Od devet osnivača stranke su četiri Židova i jedan polužidov i dva Rusa. Svi su Židovi negirali svaku narodnost, pa su tako željeli srušiti Poljsku. U većini su bili uz „menjševike,“ ali su zato među „boljševicima“ imali visoke položaje i utjecajna mjesta. S druge strane u samo vrhu gospodarstva su bili također dominantni: Konenberg, Bloch i dr.

U drugoj polovini XIX. st. skoro polovina sveučilištaraca su bili Židovi. Kako je Judoboljševizam bio jak u prevratu u Rusiji, vidi se po imenima osoba koje vode revoluciju, Židovi/ke su: Trockij, Svedrlov, Uricki, Lenjin po materi Blank. Ono što je bitno da u tim sudbonosnim satima revolucije, opću sabotažu u državnoj upravi, što je pruža Rus, vodstvo revolucije slama sabotažu, židovskim doseljenicima. Tako je revolucija spašena jer kostur državne uprave je sada u službi revolucije. Tako da su Židovi koji su bili vodstvo revolucije sada brane državnu administraciju od pokušaja protuudara, dajući čekistima slobodne ruke u djelovanju. A kako su 12. ožujka 1916. g. likvidirati 300 godina staru obitelj Romanov, oni sada ljudske živote uzimlju u svoje ruke, ili ste s nama ili ste mrtvi. Židovi upravljaju Politbiroom, Kominternom, voj-

skom i Čekom tako

da je u tom vremenu Staljin njihovo oruđe. Židovi njega Staljina a ne Trockoga izabiru za generalisimusa, koji provodi reforme pomoću "Kontrolne komisije," u kojima su glavno osoblje Židovi, jer je samo 15 % Rusa. Staljin ima azijsku mudrost kako da učvrsti svoju diktaturu, pa na vodećim mjestima još uvijek drži odane i vjerne Židove: u „Politbiroom“ to je Kaganovič, u vanjskom ministarstvu Litvinov, poslanici i pokleesari: Rosenberg u Parizu, Majski u Londonu, Petrovski u Beču, Kolontajeva u Stockholmu, Jurenev u Tokiju, Potemkin u Rimu itd. Tako da su Židovi tada imali posve ili skoro posve sve u svojim rukama: politički ured, vanjsku i unutarju politiku, vanjsku trgovinu,

prehranu, poljoprivredu, financije, političku upravu vojske i prometa. Zato Staljin forsira da Komsomol izfabričira „nove ljude“ s kojima će napraviti sječicu glava. Što je povijest i potvrdila. To što je Staljinova supruga bila Židovka, sestra njegovog čovjeka Kaganoviča ništa ne mi-

jenja na stvari. Jer u takvim društvenim i ljudskim odnosima u kojima se čovjek druži sa sotonom, su i sotonski zakoni.

Lazar Mojsjejevič Kaganovič

¹ MOSK, svezak, 8. str. 29.

² MOSK, svezak, 12. str. 13.

³ MOSK, svezak 12. str. 4.

⁴ MOSK, svezak 12. str. 6.

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (3)

Eugen of Savoia

ZAKLJUČCI

Ovaj članak je očito napisan iz europske perspektive. Međutim, puste želje, utopijske vizije i intelektualna neiskrenost, koji su na dobrom putu da unište Europu, na slobodi su i divljaju i u ostatku zapadnog svijeta, ponajprije na sveučilištima i u medijima, čiji se utjecaj ne smije podcijeniti. Situacija u SAD-u i ostatku zapadnog svijeta možda nije tako ozbiljna kao u Europi, ali isti procesi koji podlokavaju temelje civiliziranog društva ovdje, marljivo su na djelu i tamo. Poseban je razlog za brigu mogućnost da SAD postanu ozbiljno oslabljene ili čak rastrgane unutrašnjim napetostima, koje su već sada vidljive pogledu cijelog svijeta.

Islamisti su ovoga sasvim svjesni. Oni savršeno razumiju kako je naša raznolikost njihova snaga. Pa ipak, mnogi konzervativci još uvijek u islamizmu vide našeg jedinog neprijatelja, propuštajući vidjeti još veću prijateljstva koja dolazi iznutra.

Osim ako ne pojačamo naše napore u buđenju opće javnosti za izazove s kojima se sučeljavamo; osim ako ne uspijemo razbiti sponu politički korektnog mišljenja; osim ako se iskreno ne suočimo sa stvarnošću u svim područjima bitnim za dobro funkcionirajuće društvo (bez obzira koliko istina bila bolna); cijeli zapadni svijet bi se mogao urušiti prije kraja ovog stoljeća. Zapravo, mislim da bi se to moglo dogoditi i za naših života. S napomenom, naravno, da će mnogi od nas prestati biti živi kada se ovi procesi jednom zaista zahuktaju.

POST SCRIPTUM

Različite verzije gornjeg članka poslane su u travnju i svibnju 2007. četiri poznatim publikacijama u Velikoj Britaniji i SAD-u (tri prvenstveno tiskovine i jedna bazirana na webu). Nijedna od njih nije prihvatila članak. To me je donekle iznenadilo, budući da sve one redovno objavljuju materijal koji je kritičan prema trenutnim multikulturalnim kretanjima.

Zašto je ovaj članak odbačen? Ne primivši nikakvog odgovora, mogu samo pretpostavljati. Moja pretpostavka je da se publikacije osjećaju nelagodno prema riječima etnički i etnicitet, a u kontekstu ozbiljnih problema. Iz mog članka bi, međutim, trebalo biti sasvim jasno da ja u ovim stvarima ne zagovaram nikakve ekstremne stavove. Naprotiv, ja tvrdim kako je određena količina raznolikosti, uključujući etničku raznolikost, dobra za zdravo društvo. Međutim, ako se prema izazovima etničke raznolikosti postavljenim pred nas ne počnemo odnositi na izravan i pošten način, pun poštovanja, bojim se da su naše šanse za pobjedu u ratu protiv globalnog džihada i radikalnog islama zaista vrlo male. Štoviše, neuspjeh s ovim pitanjem utrt će put ljudima koji će sasvim sigurno biti izravni, koji će možda pokušati biti poštene, ali koji će imati malo ili uopće neće imati poštovanja. Ono što ovdje trebamo je slobodna, otvorena i prava intelektualna rasprava u duhu klasičnog eseja Johna Stuarta Milla: O Slobodi. Pogledajte posebno Poglavlje II - o slobodi misli i rasprave; bit kojih je autor uhvatio kako slijedi:

Prvo, ako ijedno mišljenje bude ušutkano, to mišljenje može, po onome što je nama poznato, biti istinito. Nijekati ovo znači pretpostaviti našu nepogrešivost.

Drugo, ako je ušutkano mišljenje pogrešno, ono može, a vrlo često je to i slučaj, sadržavati djelić istine; a budući da je opće ili prevladavajuće mišljenje o bilo čemu rijetko u cijelosti istina, ostatak istine može izaći na vidjelo jedino u sudaru suprotstavljenih mišljenja.

Treće, čak i ako primljeno mišljenje nije samo istinito, već u cijelosti istina; osim ako je bilo, i jest, energično i ozbiljno raspravljano, ono će kod većine onih koji ga prime biti držano kao predrasuda, s malo shvaćanja ili osjećaja za njegov racionalni temelj.

I ne samo to, nego, četvrto, značenje same doktrine bit će u opasnosti da bude izgubljeno ili oslabljeno i lišeno svog vitalnog efekta na karakter i

djelo: dogma koja postaje samo formalno ispovijedanje, zauvijek jalova, ali koja zauzima prostor i sprječava rast bilo kojeg stvarnog i iskrenog uvjerenja, ili iz razuma ili vlastitog iskustva.

Da su samo intelektualci bili spremni poslušati Millove savjete tijekom proteklih 60-ak godina, Zapad bi danas bio u potpuno drugačijoj situaciji (a svijet bi gotovo sigurno bio bolje mjesto).

Više je razloga zbog kojih će islamisti profitirati nekontroliranim rastom etničke raznolikosti na Zapadu, ovdje ću kratko spomenuti dva.

Prvo, ovo će, samo za sebe, oslabjeti naša društva, uništavajući temelje dobro funkcionirajućih demokracija i stvarajući potrebu za totalitarnom ideologijom koja će moći počistiti multikulturalni nered dovođenjem zbroja temeljnih razlika ispod kritičnog praga.

Drugo, vjerojatno je da će neke etničke grupe postati plodno tlo za islamski preporod. Ohrabrujem ljude koji imaju pristup potrebnim informacijama da dalje elaboriraju ove teme.

U svakom slučaju, odbijanje suočavanja sa stvarnošću teško da je ikad bilo dobra strategija. Ako je točno, kao što se gore tvrdi, da je etnicitet jedan od središnjih čimbenika (ne i jedini) kada se radi o lojalnosti, identitetu i osjećaju pripadanja ljudi, tada ovu temu zanemarujemo na svoju vlastitu štetu.

5Kroz gotovo već četiri desetljeća, muslimani su najbrže rastući dio stanovništva Zapadne Europe. Za posljednju muslimanski glas postaje sve važniji. Ovo je najprije postalo očito na izborima u Njemačkoj u rujnu 2002. godine, kada je socijalistički kandidat Gerhard Schroeder za dlaku pobijedio konzervativnog protivnika Edmunda Stoibera - za cijela 8.864 glasa. Njemačka je dom gotovo 700.000 tursko-njemačkih glasača - uz još gotovo 3 milijuna turskih imigranata bez (ili radije, trenutno bez) prava glasa. Muslimani su mahom glasali za gospodina Schroedera.

Tako je bilo i 2005. godine, iako su tada urođenici, ili njemački Nijemci, glasali za desnicu u takvom omjeru da je to rezultiralo tijesnom pobjedom kandidatkinje Kršćanskih Demokrata Angele Merkel. Međutim, kako vrijeme prolazi, bit će sve teže suprotstaviti se muslimanskom bloku glasača.

Prošle godine muslimanski glasači su na lokalnim izborima u Nizozemskoj i u Belgiji preokrenuli ravnotežu prema ljevici. Institut za Migracije i Etničke studije Sveučilišta u Amsterdamu otkrio je kako je 84% turskih useljenika glasalo za ljevicu, kao i 90% Marokanaca. U Antwerpenu, najvećoj belgijskoj luci, anti-islamistička stranka Vlaams Belang dobila je na lokalnim izborima u listopadu 33,5% glasova. Sociolog Jan Hertogen izračunao je kako bi bez glasova useljenika VB dobila 40,4% te bi tako pobijedila Socijaliste.

Većina useljenika koji su došli u Europu kroz proteklih nekoliko desetljeća bili su privučeni velikodušnim socijalnim povlasticama koje je Zapadna Europa obilato davala "nepovlaštenima." Danas, ako sve više i više mladih muslimana dosiže dob za glasanje, europske stranke su počele udovoljavati islamističkim ciljevima. U Europi političari s ljevice uvode odvojene sate za žene u javnim bazenima, nameću halal hranu u kafeterijama te zahtijevaju da škole izbace Holokaust sa satova povijesti.

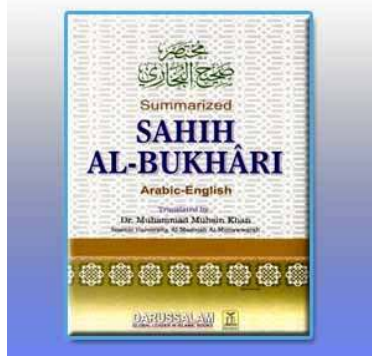
Oni koji predviđaju kako Zapadnoj Europi predstoji pomak prema protu-seljeničkoj ljevici su u krivu. Ovaj će trend završiti do kraja desetljeća, kada će utjecaj useljeničkih glasova europsku politiku pomaknuti dramatično ulijevo. Šanse desnice za pobjedu na izborima su sve manje. Protu-seljenička desnica ovo shvaća. Kako je Filip Dewinter, Antverpski vođa VB -a rekao nakon prošlogodišnjih izbora: "Ja sam realist. Broj potencijalnih glasača naše stranke je iz godine u godinu sve manji... U proteklih deset godina broj novih Belgijanaca u Antwerpenu - polovica kojih su Marokanci - se udvostručio... Nastavi li broj stranaca u Antwerpenu rasti stopom od 1,5 % godišnje, kako je trenutno stanje, 20 godina od danas u

ovom gradu će biti više ljudi stranog porijekla nego domaćeg stanovništva."

Muslimanski glas zasigurno će imati i značajan utjecaj u nadolazećim predsjedničkim izborima 22. travnja u Francuskoj. Više od 10% izbornog tijela su muslimani. Kako su muslimani najmlađi dio populacije, predstavljajući gotovo četvrtinu onih mlađih od 20 godina, njihovo politička važnost samo će rasti. U nekim francuskim gradovima već sada su polovica stanovnika muslimani. Ovo desnici pobjedu u urbanim sredinama čini gotovo nemogućom - osim ako gotovo svi domaći "francuski Francuzi" daju desnici svoj glas.

Nicolas Sarkozy, kandidat vladajuće stranke UMP, politički s desnog centra, čini se uvjerenim kako će mnogi Francuzi urođenici zaista tako i postupati. Dakle on otvoreno govori protiv islamističkog preuzimanja francuskih urbanih susjedstava, poput pariških predgrađa. Ako se strategija gospodina Sarkozyja pokaže dobrom, pokazat će kako su mnogi Francuzi shvatili kako su ovi izbori zadnja prilika za sačuvati nešto od stare Francuske.

Međutim, neki političari koji su daleko na europskoj desnici, čine se uvjerenima kako je islamizacija Zapadne Europe postala neizbježna. Poput stranaka na ljevici, oni se nadaju

sprječiti svoj izborni pad putem sklanjanja dogovora sa islamistima. Ovo objašnjava zašto je prošli tjedan Jean-Marie Le Pen, vođa francuskog protu-seljeničkog Nacionalnog Fronta naglasio kako on, za razliku od Sarkozyja ne želi "očistiti predgrađa vodenim topovima." Gospodin Le Pen

je muslimanskoj mladeži u predgrađima rekao: "Vi ste grane francuskog drveta. Vi ste Francuzi koliko god sam to i ja."

Nalazimo se u pred raskolom takozvane europske daleke desnice između pro-islamista i protu-islamista. Ovaj jaz je jedan od razloga zbog kojeg se raspala Austrijska Stranka Slobode. Unutar francuskog NF-a tradicionalni katolici se također osjećaju sve nelagodnije s pro-arapskim politikama onih koji smatraju kako je Amerika veća prijetnja Europi od Sjeverne Afrike i kojima je Hamas draži od Izraela. Moglo bi se čak tvrditi i kako je ovdje na djelu antisemitizam. Ali, moglo bi se raditi i o istom onom političkom oportunizmu od kojega je oboljela ljevica.

Britanski Daily Telegraph ima članak o postojanju povjerljive knjižice Europske Unije koja sadrži upute za izbor riječi i fraza kod govora o terorizmu. Ovoj knjižici prethodila je Strategija EU za borbu protiv radikalizacije i novačenja terorista (PDF) iz studenog 2005., koja na stranici 4, odjeljak 11. navodi da će EU tražiti načine kako ispraviti pogrešnu predodžbu o islamu i muslimanima. U istom odjeljku se navodi i kako će EU napraviti "ne-emozivni leksikon, kako bi se u govoru izbjeglo povezivanje s terorizmom".

Odred jezičnih stručnjaka Europske Komisije tako je zabranio riječi džihad, islamski i fundamentalistički. Riječ džihad je osobito preporučeno izbjegavati, jer ona muslimanima, osim rata protiv nevjernika, može značiti i osobni trud življenja moralnog života.

"Pažljivo korištenje određenih pojmova nije prazna politička korektnost, već proizlazi iz inteligentne svjesnosti o interesima Europske Unije u borbi protiv terorizma", izjavio je jedan Briselski službenik. Tako, kako je javno predloženo prošle godine, jedna od alternativa za islamski terorizam jest... terorizam koji zlorabi islam pozivajući se na njega. Odlično su se sjetili. Oni iz britanskih džamija su se na ovo sigurno upišali od smijeha.

Daljnji detalji o sadržaju knjižice nisu poznati, ali su britanski službenici

izjavili kako je ona tu kao pomoć javnim službenicima pri pružanju konteksta u javnim govorima ili konferencijama za tisak. Pretpostavljam da se i ovdje radi o onim famoznim europskim standardima, samo nisam siguran u koju bi ih kategoriju svrstao. Može ići u pranje mozga, ali i glava u pijesku odlično odgovara...

VALJANOST ISLAMA KAO RELIGIJE

Valjanost islama tijesno je povezana s pouzdanošću njegovog proroka Muhameda. To jest, ako postoje valjani razlozi zbog kojih bi mogli zaključiti kako je Muhamed bio pouzdan Božji glasnik, razumno je pretpostaviti da je islam istinit. Međutim, ako postoje jaki razlozi da Muhamedovu vjerodostojnost dovedemo u pitanje, islam će se urušiti sam od sebe.

Najranija muslimanska pisanja i tradicije, uključujući Kuran, Ibn Ishaqov Sirat Rasul Allah, Sahih Al-Bukhari i Sahih Muslim, pružaju pregršt razloga za odbacivanje Muhameda kao proroka. Glavni izvori podataka pokazuju kako je Muhamed često bio nasilan i okrutan prema onima koji su ga uvrijedili, da je često primao otkrovenja koja su mu dopuštala da krši prethodna otkrovenja u Kuranu, da je o ženama imao prezrivo mišljenje, da je sudjelovao u trgovini robljem, da je dozvoljavao nasilje prema ženama te da je jedna od njegovih seksualnih partnerica bila 9-godišnja djevojčica (više o tome ovdje). Dalje, Muhamed je objavio kako je laž dopuštena ako se koristi u svrhu mira, što tvrdnja koja bi nas trebala navesti da se zapitamo: koliko je često Muhamed iskorištavao ovo načelo dok je propovijedao svoju poruku.

Dodatno svemu ovome, imamo razloga sumnjati kako je Muhamed patio ili od mentalne bolesti ili od demonske opsjednutosti. Dokazi iz najranijih izvještaja o njegovom životu pokazuju da je mogao biti psihološki i duhovno nestabilan prije, tijekom i na-

kon svog obraćenja. Kada se ovoj nestabilnosti pridodaju druge činjenice iz Muhamedova života, teško je dokučiti kako su muslimanski apologeti uspjeli uvjeriti milijune sljedbenika da je islam razuman sustav vjerovanja.

Podaci koji navode na Muhamedovu nestabilnost sežu sve do njegovog djetinjstva. Njegovi roditelji su umrli dok je bio mlad, pa su brigu o njemu preuzeli djed i ujak. Muhamed je imao dadilju koja se o njemu brinula prije smrti njegove majke. Od ove dadilje imamo slijedeći izvještaj o čudnom događaju koji se odigrao tijekom Muhamedovog djetinjstva:

„Nekoliko mjeseci nakon našeg povratka, [Muhamed] i njegov brat bili su iza šatora, tada je njegov brat dotrčao i rekao nam: 'Dva čovjeka obučena u bijelo su uhvatila onog mog Qurayshi brata, bacili ga na zemlju, rasporili mu trbuh i sada ga miješaju.' Potrčali smo prema njemu i pronašli ga kako stoji uspravno, poplavjela lica. Prihvatili smo ga i upitali ga što se dogodilo. Rekao nam je: 'Dva čovjeka u bijelim haljama su došli i bacili me na zemlju, otvorili su mi trbuh i pretražili ga, ne znam što su tražili.' Tada smo ga odveli natrag u naš šator.

Njegov otac mi je rekao: 'Bojim se da je ovo dijete doživjelo udar, odvedi ga natrag njegovoj majci prije nego što postane očito.' Uzeli smo ga i odveli ga njegovoj majci, koja nas je upitala zašto smo ga doveli kada sam se ja brinula za njega i željela ga zadržati kraj sebe. Rekla sam joj: 'Dosad je Bog mom sinu dao da živi i ja sam ispunila svoju dužnost. Bojim se da će ga snaći zlo, zato sam ga dovela tebi, kako si i tražila.' Pitala me što se to dogodilo i nije mi htjela dati mira dok joj nisam odgovorila. Kada me je upitala jesam li se bojala da ga je opsjeo demon, odgovorila sam da jesam.'

Muhamedova dadilja nije bila jedina osoba koja se bojala Muhamedove

demonske opsjednutosti; i sam Prorok je jednom, kada je počeo primati otkrivenja preko Gabrijela, došao do potpuno istog zaključka. Puni izvještaj Muhamedovog prvog susreta s Gabrijelom možemo naći u Sirat Rasul Alahu:

„U noći u kojoj mu je Bog ukazao čast svojom misijom i tako pokazao milost koju On otad daje svojim slugama, Gabrijel mu je donio Božju zapovijed. 'On mi je došao,' rekao je apostol Božji, 'dok sam spavao, s pokrivačem od brokata na kojem je nešto pisalo i rekao: 'Čitaj!'. Ja sam rekao: 'Što ću čitati?' On me je s tim tako snažno pritisnuo da sam mislio kako ću umrijeti; onda me pustio i rekao: 'Čitaj!'. Ja sam rekao: 'Što ću čitati?' On me je s tim ponovo pritisnuo i rekao: 'Čitaj!' Ja sam rekao: 'Što ću čitati?' On me je s tim pritisnuo treći put, tako da sam pomislio kako smrt dolazi i rekao mi: 'Čitaj!'. Ja sam rekao: 'A što ću onda čitati?' - to sam rekao samo da ga se oslobodim, kako mi ne bi ponovo ono učinio. On je rekao:

Andeo Gabrijel

'Čitaj, u ime Gospodara tvoga, koji stvara, stvara čovjeka od ugruška! Čitaj, plemenit je Gospodar tvoj, koji poučava peru, koji čovjeka poučava onome što ne zna...

Čitaj, u ime svog Gospodara, koji je stvorio, Koji je stvorio čovjeka iz krvi zgrušane. Čitaj! Tvoj Gospodar je najmilosrdniji, On je učio perom, Učio je ono što ljudi ne znaju.'

I čitao sam, i on je otišao. Kada sam se probudio, bilo je kao da su mi te riječi zapisane na srcu."

OVAKO SU PROIZVODILI SRBE U HRVATSKOJ (7)

Izvor: **Petar V. Krestić**,
www.srpsko-nasledje.co.yu

ZANAT, ŠTEDNJA I KREDIT

Da bi se pitomci privikli na sistematsku štednju, i da bi se osigurao mladim početnicima startni kapital za otvaranje samostalnih radnji, inicijativom Matijevića i propagiranjem Privrednika, osnovana je, 1903. godine, Glavna privredna zadruga. Svojim članovima, koji su navršili 24-tu godinu života, uz tri jemca (žiranta), a to su obično bili drugovi zajedno primaoca - mladog "samostalnog gospodara", ova Zadruga je omogućavala da podignu kredit u iznosu petostruke vrednosti svote koju je korisnik posedovao.

Srpska djeca s vladikom Teodosijem na Kosovu

Tu, međutim, nije bio kraj interesovanja Privrednika za svoje bivše pitomce. Već uglednim ljudima, uspešnim zanatlijama i trgovcima, Privrednik je pomagao, savetom i preporukama, u izboru budućih supruga, ističući pritom prednost i značaj sklapanja brakova sa Srpkinjama.

Radeći sa srpskom decom, članci Privrednika uvideli su da je ženski podmladak bio u znatnoj meri zaostao. Da bi to promenili, 1904. godine, oni su stupili u vezu sa Dobrotvornim zadrugama Srpkinja i nastojali da se žen-

ska deca smeste u poštene i ugledne srpske kuće, gde bi se, kao članovi porodica, učila lepom ponašanju, radu i kućnim poslovima. U radu na ovom polju, pored Pauline Matijević, najviše je učinila predsednica Dobrotvorne zadruge Srpkinja u Somboru,

Julčika Popović. Ovom saradnjom sa ženskim udruženjima, Privrednik je, do Prvog svetskog rata, zbrinuo oko 250 pitomaca, koje su se sve (osim jedne) pouzdavale za Privrednikove pitomce.

DEMOLIRANJE „PRIVREDNIKOVE“ ZGRADE

Aktivnost Privrednika obuhvatala je celokupan prostor naseljen srpskim stanovništvom, bez obzira na tadašnje državne granice. Kako je Austrougarska vlada budno pratila sva zbivanja na političkom planu, ona je registrovala blisku saradnju čelnih ljudi Privrednika sa Srbima iz Srbije i Crne Gore, i okarakterisala je kao organizovanu akciju Srba, koja je bila uperena protiv nje i hrvatskih privrednika. Zbog toga je započela organizovanu propagandnu delatnost protiv Privrednika i protiv Srba uopšte, a naročito protiv srpskih trgovaca i zanatlija u Zagrebu, koji su postali ozbiljna konkurencija privrednicima drugih narodnosti. Ta delatnost

rezultirala je eskalacijom mržnje, koja se ispoljila u protivrpskim demonstracijama od strane Hrvata, u Zagrebu, septembra 1902. godine, kada su masovno uništavane radnje srpskih zanatlija i trgovaca, a zgrada u kojoj su bili smešteni Privrednikovi pitomci bila je do temelja

razorena.

Još veće iskušenje za Privrednik nastalo je posle aneksije Bosne i Hercegovine, 1908. godine, kad je privredniku zabranjena svaka saradnja sa Srbijom, kao i primanje dece iz Srbije i Crne Gore na izučavanje zanata. Ipak, i pored zabrane, ova saradnja se nije prekidala. Beogradska trgovačka omladina preuzela je ulogu organizovanja i slanja dece, koja su, kako je to objašnjavano zvaničnim vlastima, dolazila u posetu svojim rođacima u Austrougarsku, da bi zatim tu ostajala kao pitomci Privrednika.

Djeca iz Srbije na Krfu (2001)

PODRŠKA AMANDMANU O BRČKOM

Mirza Čubro, Sarajevo

Poslanici Predstavničkog doma bh. parlamenta usvojili su jučer (3.3.2009.) amandman na Ustav kojim se Brčko distrikt uvrštava u ustavnopravni poredak BiH i daje mu se pravo pristupa Ustavnom sudu BiH.

Stranka za BiH podršku usvajanju amandmana dala je s rezervom najavljujući amandmansko djelovanje u drugom čitanju.

"Mislimo da se uvođenjem pravila da najmanje po jedna petina poslanika Skupštine distrikta iz svakog naroda mora podržati odluku kojom se zahtijeva izjašnjavanje Ustavnog suda uvodimo etnički princip. To nije dobro, jer smatramo da se princip zaštite često pretvori u mehanizam blokade", rekao je Beriz Belkić, predsjedavajući Predstavničkog doma parlamenta BiH i poslanik Stranke za BiH.

Poslanici SNSD-a su podržali usvajanje ovog amandmana, jer smatraju da se ovim amandmanom gasi kancelarija supervizora za Brčko.

"Predsjedništvo BiH trebalo bi obavijestiti arbitra da su ispunjeni uslovi za kraj supervizije a Generalnu skupštinu UN-a da je došlo do promjene Dejtonskog mirovnog sporazuma, jer smo promijenili Ustav BiH koji je aneks ovog sporazuma", kazao je Milorad Živković, drugi zamjenik predsjedavajućeg

Predstavničkog doma parlamenta BiH i poslanik SNSD-a.

Poslanici SDA smatraju da u predloženom amandmanu ne postoji ništa sporno i da bi ga trebalo podržati. Poslanik ove stranke Šefik Džaferović je kazao da SDA neće učestvovati u bilo kakvim popravkama koje bi na kraju dovele da amandman ne bude usvojen.

Niko Lozančić, prvi zamjenik predsjedavajućeg Predstavničkog doma BiH, ocijenio je da nije dobro što Predsjedništvo BiH nije dalo svoje mišljenje o predloženom amandmanu.

"Predsjedavajući Vijeća ministara BiH nije došao na sjednicu niti se obratio parlamentu iako je Vijeće ministara BiH predlagač ovog amandmana. Zbog svega toga počinjem sumnjati u važnost ovog dokumenta", naglasio je Lozančić.

Opozicija je također podržala usvajanje ovog amandmana ističući da je dobro što se konačno "skinula mistika da se usvajanjem amandmana legalizira Dejtonski ustav".

"Usvajanjem ovog amandmana ne mijenjamo mirovni sporazum. Mijenjamo Ustav na ustavom predviđen način", kazao je lider SDP-a Zlatko Lagumdžija.

Tekst amandmana na Ustav BiH

"Brčko distrikt BiH, koji postoji pod suverenitetom BiH i spada pod nadležnosti institucija BiH onako kako te nadležnosti proizilaze iz ovog ustava, čija je teritorija u zajedničkoj svojini (kondominijumu) entiteta, je jedinica lokalne samouprave s vlastitim institucijama, zakonima i propisima, i sa ovlaštenjima i statusom konačno propisanim odlukama Arbitražnog tribunala za spor oko međuentitetske linije razgraničenja u oblasti Brčkog.

Odnos između Brčko distrikta BiH i institucija BiH i entiteta može se dalje urediti zakonom koji donosi Parlamentarna skupština. Ustavni sud BiH je nadležan da odlučuje o bilo kom sporu u vezi sa zaštitom utvrđenog statusa i ovlaštenja Brčko distrikta BiH koji se može javiti između jednog ili više entiteta i Brčko distrikta BiH ili između BiH i Brčko distrikta BiH po ovom ustavu i odlukama Arbitražnog tribunala. Svaki takav spor takođe može pokrenuti većina poslanika Skupštine Brčko distrikta BiH koja uključuje najmanje jednu petinu izabranih poslanika iz reda svakog od konstitutivnih naroda."

KUCNUO JE ZADNJI ČAS - BOSNA I HERCEGOVINA USVOJILA SVOJU SMRTNU PRESUDU

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Izdajnici su združeno krenuli u akciju i sada je jasno da će biti urađeno upravo ono čega smo se godinama pribojavali - u Skupštini

BiH će biti usvojen Amandman na Ustav o Brčkom, čime će biti izvršena dobrovoljna promjena daytonskog Ustava, a to znači legalizacija i cementiranje genocidne RS. Sjetimo se još jednom, Silajdžića smo ubjedljivo izabrali za

člana Predsjedništva BiH jer je obećavao da on to neće dozvoliti. On to još može spriječiti u Predsjedništvu, staviti veto kao Bošnjacki član Predsjedništva, a to bi mogao isto uraditi i tobožnji Hrvat i "zlatni ljiljan" Željko Komšić.

Obratimo pažnju na slijedeću vijest koju prenose mediji:

"Predsjedništvo BiH trebalo bi obavijestiti arbitra da su ispunjeni uslovi za kraj supervizije a Generalnu skupštinu UN-a da je došlo do promjene Dejtonskog mirovnog sporazuma, jer smo promijenili Ustav BiH koji je aneks ovog sporazuma", kazao je Milorad Živković, drugi zamjenik predsjedavajućeg Predstavničkog doma parlamenta BiH i poslanik SNSD-a.

Dakle, RS se uknjižava u UN-u kao legalan i legitiman entitet, tj. država, i ništa nam više ne vrijede presude za genocid i ostale trice i kućine, jer su naši izdajnici u Skupštini pristali dobrovoljno na skoru disoluciju Bosne i Hercegovine. Nažalost, ni narod se ne sekira. Nama je uvijek bio važniji trenutni rahatluk od države i zato ćemo ostati jadni, porobljeni, ugnjetani i dugotrajno bez rahatluka, umjesto da dođemo u hiljadama pred Skupštinu i spriječimo kraj naše domovine. Izgleda da su jedini državotvorni Bošnjaci oni koji su otišli u inostranstvo i tako se, mimo svoje volje, oslobodili kontrole izdajnika i njihovih medija. Evo šta npr. kaže Kongres Bošnjaka Sjeverne Amerike na svojoj vanrednoj Skupštini u Grand Rapids-u, održanoj 28. 02. 2009. godine, predviđajući ovakav ishod:

"IV – 4 KBSA ističe da bi prihvaćanje bilo kakvih amandmana na Dejtonski ustav, značilo i prihvaća-

nje Dejtonskog ustava nastalog na genocidu. To bi ujedno značilo odustajanje od Presude Internacionalnog suda pravde od strane same žrtve genocida, što niko u ime žrtve nema pravo učiniti."

Primijetimo da Lagumdžija nije izdržao da ne proslavi početak kraja Bosne i Hercegovine, lažući u oči narodu, računajući na glupost "glupih Bosanaca" riječima:

"Opozicija je također podržala usvajanje ovog amandmana ističući da je dobro što se konačno skinula mistika da se usvajanjem amandmana legalizira Dejtonski ustav."

"Usvajanjem ovog amandmana ne mijenjamo mirovni sporazum. Mijenjamo Ustav na ustavom predviđen način", kazao je lider SDP-a Zlatko Lagumdžija.

Izdajniče Lagumdžija, pa upravo je to problem što se dobrovoljno mijenja Ustav, čime se RS samo legalizuje, a da država BiH ne dobiva ništa. Niko se nije ni plašio promjene ostalih aneksa mirovnog sporazuma. Jer ako se mijenja Ustav "na Ustavom predviđen način" tada taj ustav nije više

"nelegalan", "nametnut", "genocidan", "oktroisan" itd. nego postaje legalan i zato se RS cementira, postaje neupitna, vječna itd.

Primjetimo da je i prvobitna Prudska verzija amandmana promjenjena, naravno opet u korist RS, a na štetu države BiH. Naime, u Prudskoj verziji je trebala barem po jedna trećina poslanika skupštine Brčkog iz svakog naroda da se složi sa promjenom statusa Brčkog. Kada je prije par dana Skupština RS diskutovala o Amandmanu za Brčko tražila je da to bude promjenjeno u "barem jedna petina" poslanika Skupštine Brčkog iz svakog naroda, i to je danas usvojeno. To praktično znači da Srbi mogu naći samo 2-3 Bošnjaka, ala Tihić, i jednog Hrvata ala Čović, da glasaju za njih, i ode Brčko u RS, tj. RS dobi podebljani koridor u miru, izdajom, što nije mogla u ratu pomoću JNA.

Primjetimo da je u amandmanu za Brčko i dalje ostala formulacija koja podrazumjeva "više entiteta". Povežimo to sa ponašanjem HDZa, koji sudjeluje u usvajanju amandmana.

Dakle, iako se Prudska trojka prestala javno sastajati, oni sada tajno provode u djelo legalizaciju RS i disoluciju BiH.

Bojimo se da je ovo zaista kraj Bosne i Hercegovine i početak dugotrajne nestabilnosti i tragedije naroda BiH.

REZOLUCIJA VANREDNE SKUPŠTINE KONGRESA BOŠNJAKA SJEVERNE AMERIKE

Na Vanrednoj Skupštini Kongresa Bošnjaka Sjeverne Amerike {KBSA} u Grand Rapids-u, održanoj 28. 02. 2009. godine, usvojena je

REZOLUCIJA

I

Ovo je historijski trenutak u kojemu mi, sjevernoamerički Bošnjaci, objavljujemo da ćemo prevazići izazove

nejedinstva i ujedinjeni krenuti ka poboljšanju svijesti o sebi i svojoj budućoj korisnoj ulozi u američkom, kanadskom i bosanskohercegovačkom društvu, tako što ćemo promovirajući i prakticirajući opći interes i dobro iznad osobnog, uspostaviti jedinstven KBSA kao jako bošnjačko uporište, koje će kao jedinstven nacionalno politički glas pridonositi boljoj bošnjačkoj budućnosti, kako u Sjevernoj Americi, tako i u Bosni i Hercegovini {BiH}.

Američki i kanadski Bošnjaci imaju najboljeg partnera u KBSA da se odupru iskušenjima asimilacije, a ujedno prihvate pozitivne tekovine integracije, te odbrane i ojačaju sve komponente bošnjačkog narodnog bića tako što će u najrazvijenijem području na svijetu predstavljati i zagovarati najbolje vrijednosti i interese kako bošnjačkog naroda, tako i bosanskohercegovačke građanske države i društva.

II

KBSA se bori za očuvanje i jačanje Bošnjaštva kao narodne pripadnosti. Bošnjaci dijele zajedničke kulturne, historijske, običajne, jezičke, duhovne, folklorne, biološke i druge osobine i interese, kao i suverenu osobnu svijest o pripadnosti svom bošnjačkom narodu. Nakon agresije i genocida, Bošnjaci dijele i duboke egzistencijalne interese i prioritete. Sve ove odrednice bošnjačkog narodnog bića, KBSA će braniti i jačati u američkom Melting potu, kanadskom Kulturnom mozaiku i u bosanskohercegovačkom multilateralnom društvu.

III

Paralelno sa borbom za Bošnjaštvo kao pripadnošću jednom starom, autohtonom evropskom narodu, KBSA se bori i za bosanskohercegovačku naciju Bosanaca i Hercegovaca, kojom Bošnjaci obznanjaju svoje bosanskohercegovačko građansko, državotvorno, teritorijalno i evropsko opredjeljenje u jedinstvenoj, demokratskoj, nezavisnoj, suverenoj državi BiH i slobodnom civilnom društvu.

IV

Suverenitet države BiH je nedjeljiv, neprenosiv i neupitan. Ova tri atributa suvereniteta, uz norme Internacionalnog pravnog poretka o pravu na kontinuitet ustavnosti i ustavnih procedura i nepriznavanju rezultata diskontinuiteta (agresijom i genocidom), omogućavaju legitimnu akciju KBSA na poništavanju rezultata agresije i genocida u cilju obrane i obnove jedinstvenog bosanskohercegovačkog državnog i društvenog tkiva.

KBSA odbacuje lažnu karakterizaciju „da se u BiH dogodio građanski rat“. Prema internacionalno pravno utvrđenim i dokumentiranim postavkama, na Republiku BiH, 177. članicu Organizacije Ujedinjenih Nacija, izvršena je vojna agresija Srbije, Crne Gore i Hrvatske. Nad Bošnjacima je izvršen zločin genocida, niz ratnih zločina i zločina prema čovječnosti, što predstavlja grubo kršenje Povelje UN, Internacionalnog prava i Konvencije o genocidu.

IV – 1. Za KBSA postoji samo jedinstvena, demok-

ratska, suverena i nezavisna država BiH, a Republika Srpska {RS} postoji samo kao dio ilegalnog, oktobra-nog dejtonskog ustava, Aneksa 4. Internacionalni sud pravde u Den Haag-u, vrhovni pravni organ Ujedinjenih Nacija, je Presudio da je RS rezultat genocida po Konvenciji koja ne samo zabranjuje genocid, nego i rezultate genocida smatra ništavnim. KBSA smatra da stranu kojoj se sudi na sudu i presudi, ne treba pitati za pravni sistem države BiH.

IV – 2. Za KBSA je bitno šta o budućnosti BiH i njenom ustavu misle stvarni subjekti prava, lojalni građani države koji je žele.

IV – 3. KBSA traži primjenu Presude Internacionalnog suda pravde, od 26. februara, 2007. A to nije samo novčana naknada, nego brisanje rezultata genocida, jer bez toga neće biti niti pravde, a niti novčane naknade.

IV – 4. KBSA ističe da bi prihvaćanje bilo kakvih amandmana na Dejtonski ustav, značilo i prihvaćanje Dejtonskog ustava nastalog na genocidu. To bi ujedno značilo odustajanje od Presude Internacionalnog suda pravde od strane same žrtve genocida, što niko u ime žrtve nema pravo učiniti.

IV – 5. Umjesto amandmana na dejtonskim osnovama (konsenzus sa Republikom Srpskom), KBSA traži potpuno novi ustav države BiH, koji će nastati na principima Povelje UN, Evropskog ustava i Ustava RBiH - od kojih niti jedan ne poznaje etnički ili entitetski princip podjele vlasti. KBSA smatra da je građanin temeljna čestica univerzalnosti građanstva iz koje logika jednakopravnosti svih građana u pravima i dužnostima ne može izuzeti ikojeg pojedinca, a kamoli vjerske, nacionalne, ideološke ili političke grupe. KBSA ističe da je u BiH potrebno odkloniti ikakvu ulogu diktatora, pa pojavio se on iznutra ili bio delegiran izvana. BiH nisu potrebni ničiji i nikakvi diktatori.

KBSA šalje poruku svim građanima i narodima BiH, ni jedan predstavnik ni jednog naroda u BiH ne smije potpisati dokument kojim BiH gubi svoju historijski verifikovanu državnost na osnovu internacionalnog prava. To bi se desilo da je potpisan Aprilski paket ustavnih promjena ili Prudski sporazum. Tokom pregovora o novom ustavu, BiH ne smije učiniti ništa što bi doveo u pitanje njenu državnost, jedinstvenost njenog državnog i društvenog tkiva, nezavisnosti i suverenost po osnovu internacionalnih zakona. KBSA smatra da građani i narodi BiH mogu pobjediti mračne sile ekstremnih nacionalizama sa istoka i zapada.

V

Polazeći od stanja dezorijentacije Bošnjaka, nedostatka jasne nacionalne politike, nejedinstva među liderima, odsustva nacionalnog programa, krize autoriteta i

međusobnog povjerenja, nepouzdanja u postojeće demokratski uspostavljene političke i institucionalne forme donošenja i provedbe odluka, a na osnovu razočaranosti američkih i kanadskih Bošnjaka dometima aktualne bošnjačke politike, KBSA podržava održavanje bošnjačkog sabora u organizaciji neovisne bošnjačke politički obrazovane i odgovorne inteligencije.

Sabor kao demokratska institucija i visoki izraz volje naroda sa obvezujućim odlukama, bi ponudio način rješavanja institucionalnih, državnih i nacionalnih pitanja. To se posebno odnosi na oblast primjena zakona, jačanja demokratskog karaktera institucija političkog sistema, demokratizacije bošnjačkih političkih stranaka, lišavanja autoritarnog duha vječitih i nezamjenjivih bošnjačkih vođa koji guše svaku pamet, kreaciju i inicijativu. Sabor bi javno pozvao na vladavinu zakona i odstranjivanje korupcije i nedoličnosti političara. Sabor se treba baviti i problemom eko-

nomskog i demografskog stagniranja Bošnjaka, stranih investicija i privatizacije. Za rješavanje ovih problema potrebna je elementarna državotvorna i teritorijalna svijest, poštivanje i provođenje zakona.

VI

KBSA podržava povratak sjevernoameričkih Bošnjaka u BiH. U tom smislu razmotriće formiranje posebnog tijela za povratak. Protjerani Bošnjaci se neće vraćati samo na osnovu obećanih kredita, već jedino ako dođe do političkog rješenja i stabilizacije države i društva u BiH. Krediti, bez ukidanja konzekvenci agresije i genocida, bez pravne garancije očuvanja jedinstvene, nezavisne, suverene države BiH i otvorenog, slobodnog civilnog društva, bez jačanja osnovnih državnih funkcija - neće vratiti i održati protjerane Bošnjake.

HRVATSKI KNJIŽEVNICI MUSLIMANI (1)

Četiri stoljeća od Mehmedove „Hrvatske pjesme“ do Selimovića „Derviša i smrti“

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, 1996.

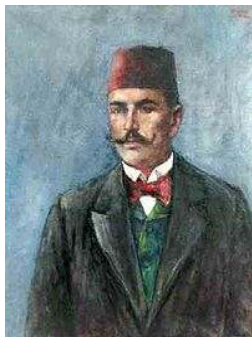
ELEMENTI ISLAMSKE CIVILIZACIJE U HRVATSKOJ NACIONALNOJ KULTURI

Jer hrvatskog jezika šum

Može da goji,

Može da spoji

Istok i zapad, pjesmu i um.

Safvet-beg Bašagić

RAZNOBKOST nacionalnih kultura je prouzrokovana povijesnim događajima i njihovim

posljedicama, koje obilježavaju i daju posebnost kulturnim razvicima raznih nacija. I hrvatska je nacionalna kultura, oblikovana kroz više od tisuću godina stvaralaštva Hrvata, a i nehrvatskog elemenata

među Hrvatima, ukupnost svih naših duhovnih i materijalnih vrijednosti. No upravo ono, što je učinilo našu kulturu posebnom i različitom od drugih nacionalnih kultura, povijesni su događaji i razvoji na jednom pograničnom području.

U svojem prepoznavanju i svrstavanju civilizacija Toynbee je opravdano i bez kolebanja smjestio Hrvate u zapadnu civilizaciju, ali isto tako je odmah uočio njihovu pograničnu ulogu na jugoistoku područja te civilizacije, mjestu kasnijeg susreta triju civilizacija: zapadne, islamske i istočnoortodoksne. Razvoj hrvatske nacionalne kulture se kreće skoro isključivo unutar zapadne civilizacije sve do prodora Osmanlija. Ali od tada, elementi islamske, a donekle i istočnoortodoksne civilizacije, počinju prodirati na hrvatski zapad.

Međutim, dok univerzalni islam zadobiva za sebe jedan važan dio hrvatskog pučanstva, dotle pravoslavije uglavnom prodiere snagom seoba. Potonja simbioza nakalembljivanje novih tekovina na hrvatskom zapadnjačkom tlu unosi nove sastojke u hrvatsku nacionalnu

kulturu i stvara od nje jednu izvanrednu kulturološku pojavu, da bi se onda konačno, uslijed vala modernog nacionalizma i okcidentalizacije, usmjerila u novo, suvremeno razdoblje razvoja. Usprkos silnoj privlačnosti i složenosti ovakvih pojava, pravih poslastica za povjesničare, narodoznance i sociologe, hrvatska znanost ostavlja neraskvijetljena čitava područja hrvatske nacionalne kulture.

Još uvijek postoji povelik broj erudita, koji preskaču njene islamske komponente, ili im ne daju dovoljno važnosti iz banalnih političkih razloga. To se posebno vidi u današnjem apsurdnom tretiranju kulturnih kretanja u SR Bosni i Hercegovini, koje službena vlast (upravo kao nekad austro-ugarska) nastoji, s jedne strane, odvojiti i osamiti od kulturnih gibanja u SR Hrvatskoj (usprkos lozincio bratstvu i jedinstvu), dok, s druge strane, jugocentralisti i velikosrbi utjeruju strah u kosti kulturnim stvarateljima Zagreba i Sarajeva sa strašilom šovinizma, upravo da spriječe jedinstvo uže Hrvatske i Herceg-Bosne.

„KUR'AN ČASNI“ NA HRVATSKOM JEZIKU

Izdanje: „Stvarnost“, Zagreb, 1969., prijevod M. Pandže i Dž. Čaušević, tumačenje Dž. Čaušević, nova redakcija Omer Mušić i Alija Nametak

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, 1996.

KUR'AN¹ je sveta knjiga Islama, Božja riječ za muslimane. On je temeljno i jedno od vrhunskih djela arapske književnosti i islamske civilizacije, a u ostalom svijetu je prihvaćen kao „značajan sastavni dio općeg kulturnog i etničkog naslijeđa“. Ali Kur'an na hrvatskom jeziku velika je i važna vjerska potreba Muslimana² i značajan doprinos za afirmaciju islamskih sastojaka u hrvatskoj nacionalnoj kulturi.

Radi svega navedenog ugodno i drago nam je imati pred sobom novo izdanje Kur'ana časnog na našem materinjem jeziku. Taj događaj je tim značajniji, jer se već odavna ne može dobiti prijevod A. R. Karabega (Mostar, 1937.) i prvo izdanje prijevoda M. Pandže i Dž. Čauševića (Sarajevo, 1937.).

Kur'an časni je omašna knjiga od preko 900 stranica (XII+895), grafički vrlo dotjerana i uvezana u ukusne zeleno-zlatne korice. Poput kratko prije toga izdane Biblije po istoj izdavačkoj kući, Kur'an je pripremljen s dvojakim ciljem: čisto vjerskim za vjernike i kulturno-književnim za vjernike i nevjernike. Na taj način, i za razliku od mnogih zapadnjačkih prijevoda s isključivo kulturno-književnom namjenom, ovaj prijevod je dobro i korisno štivo za Muslimana i neislamskog Hrvata, a krasan je ures knjižnice svakog bibliofila. Da je tomu tako, ima

se zahvaliti, kao što se navodi u predgovoru, da je izdavač „... ocijenio da je kraj postojećeg dobrog prijevoda M. Pandže i Dž. Čauševića zaista nepotrebno pripremati sasvim nov prijevod“, te, „da bi taj vrstan temeljni rukopis bio još više dotjeran, orijentalist prof. Omer Mušić i književnik prof. Alija Nametak izvršili su u sporazumu s izdavačem ponovnu redakciju, uzimajući u obzir rezultate novijih naučnih tumačenja Kur'ana“.

U ovom izdanju Kur'ana u svakom poglavlju prvo je dat sadržaj dotičnog poglavlja, zatim hrvatski prijevod kur'anskog teksta, te konačno otisak arapskog originala. Uvršten je i veći dio bilježaka i komentara, što ih je godine 1936. uz svoj i Pandžin prijevod Kur'ana napisao zaslužni Reis-ul-ulema³ i istaknuti orijentalist, rahmetli⁴ Džemaludin ef. Čaušević. On je te bilješke i komentare pisao erudicijom vrsnog islamskog teologa i kulturno-povijesnog učenjaka.

Izdavač nije mogao a da ne tiska i najvažnije izvode iz Čauševićeva predgovora ranijem izdanju prijevoda iz 1937. Oni su uključeni u Dodacima na kraju knjige, a neophodni su i za islamsko-teološku a i povijesnu orijentaciju u Kur'anu. U dodacima se nalazi također kronološki pregled života Hazret⁵ – Muhammeda, jedan osvrt na žene Božjeg Poslanika, kraći pojmovni i imenični indeks prema surama⁶ i ajetima⁷, te uputa kad treba činiti sedždu.⁸ Osim toga, na početku knjige iza vrlo kratkog Predgovora izdavača i Sadržaja nalazi se tumač arabizama i kratica te Kur'anska interpunkcija.

¹ – Kuran u doslovno arapskom značenju riječi je čitanje, čitanka, recitacija.

² – U zadnje doba uveo se u domovini običaj da se riječ Musliman piše velikim početnim slovom, kad se radi o bosansko-hercegovačkim i sandžačkim (bhis) pripadnicima Islama. Uz slobodnije tumačenje pravopisa i mi to činimo, da bismo uspostavili razliku između muslimana kao sljedbenika univerzalnog Islama bez obzira na podrijetlo, s jedne, i bhis Muslimana, s druge strane. No to ni u kojem slučaju ne znači, da dajemo pravo nedavnim neznanstvenim kvalificiranjima Muslimana kao posebne nacije. Vjersko-društvene specifičnosti bhis Muslimana (koje neki smatraju etničkom posebnosti) ne umanjuju znanstveno dokazano hrvatsko podrijetlo (etničko, jezično, antropološko, povijesno, migraciono) i pripadnost Muslimana hrvatskoj naciji. Vidi u tom pogledu: Mandić, D., „Etnička povijest Bosne i Hercegovine“, Hrvatski povijesni institut, Rim, 1967.; Balić, S., „Cultural Achievements of Bosnian and Hercegovnian Muslims“, i Mandić, D., „The ethnic and Religious History of Bosnia and Hercegovina“ u Croatian/Land, People, Culture, sv. II, University of Toronto Press, 1970; Karihman, F., „Hrvatski književnici muslimani“, Hrv. Revija, sv. 80, god. XX, 1970.

³ – Reis-ul-ulema = Vrhovni vjerski poglavica (Prvosvećenik) muslimana na području BiH (1882-1918.), cijele Hrvatske (1941-1945.) ili Jugoslavije; nalazi se na čelu Vrhovnog vjerskog starješinstva.

⁴ – Rahmetli = pokojni

⁵ – Hazreti = uzvišeni

⁶ – Sura = poglavlje Kur'ana, ima ih 114

⁷ – Ajet = rečenica, dio rečenice ili skup rečenica u Kur'anu, označen brojem, ima ih 6.247.

⁸ – Sedžda = sastavni dio propisane molitve, namaza; spuštanje na tlo prstima nogu, dlanovima, čelom, nosom i koljenima.

STANJE NACIJE BIH POSLIJE MOSTARA I GRADAČCA

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Odgovor na jedno pitanje objašnjava suštinu bh situacije. To suštinsko pitanje je:

Zašto Dodik pristaje da pregovara o ustavnim promjenama sa Tihićem i Čovićem kada u tim pregovorima traži da RS OSTA-NE UPRAVO ONAKVA KAKVA JE SADA, kako je to u Mostaru i ultimativno zahtijevao? Zašto bi se Dodik mrcvario po pregovorima sa dvojicom likova, za koje je u više navrata pokazao samo prezir, a na tim pregovorima traži SAMO ONO ŠTO VEĆ IMA - da RS ostane ovakva kakva je sada?

Čim malo razmislimo dolazimo da slijedećeg odgovora koji objašnjava suštinu naše situacije: "Dodik pristaje da pregovara o ustavnom preuređenju BiH, mada time otvara i pitanje šta ce biti sa RS, jer Republika Srpska ovakva kakva je ima jednu ogromnu manu, manu koja će je kad tad sahraniti, a ta mana je sadržana u činjenici da ovakva RS NIJE legalna, ona je još uvijek samo genocidom oteta teritorija legalne Republike BiH. Dodiku trebaju ovi pregovori jer on na njima pokušava da eliminiše tu manu, on pokušava da legalizuje RS. Istina, RS je u saradnji sa Bosnjačkim i Hrvatskim izdajnicima izvadila dosta papira državnosti, ali svijet ima veoma visoke pravne standarde legalizacije novih država, te za legalizaciju RS treba još i doborovoljni, mirnodopski pristanak žrtava velikosrpskog projekta, Bošnjaka i Hrvata, na novi Ustav. U tome je jedina šansa Bosnjaka i Hrvata da poprave svoju situaciju. Jer, ako se RS, "ovakva kakva je" još i legalizuje, neće više nikad biti

nikakvih pregovora, nego će početi odvajanje RS po ubrzanom postupku i ujedinjenje sa Srbijom. Tek onda će se Karadžić-Dodikovi četnici razgoropaditi.

Prošla, veoma burna nedjelja je počela Dodikovim autogolom u Mostaru, kojim je zbog paničnog straha izazvanog sve većim pritiscima bh javnosti da se i RS mijenja, ugrozio Prudski proces. Već slijedećeg dana Dodik se pokajao.

Međutim, hitno poslije Mostara, sastao se "kolegij SDA", da popravi štetu koju je Dodik svojom impulsivnošću u Mostaru nanio velikosrpskom projektu.

Poslije nekoliko propagandnih fraza, u stilu: "SDA nikada neće pristati na Dodikove ucjene", "kolegij SDA" je obavijestio javnost da će SDA pokrenuti da se

u Skupštini BiH usvoji ustavni amandman o Brčkom. Pa to je čak i više od onoga što je Dodik ultimativno tražio u Mostaru, jer amandmanom za Brčko se praktično definiše legalan proces prisajedinjenja Brčkog Republici Srpskoj. Osim toga, usvajanje amandmana o Brčkom je upravo ona mirnodopska promjena Ustava koja legalizuje RS. Ako se to dogodi, onda možemo reći: zbogom Bosno i Hercegovino, i dobro jutro Republika Srpska plus neki nepriznati rezervati na teritoriji današnje Federacije.

U nemogućnosti da daju bilo koji razuman argument za usvajanje amandmana za Brčko, Tihić i "kolegij", nas prepadaju ratom. Računaju na naš robovski mentalitet, da smo spremni prodati državu, radije nego narušiti rahatluk.

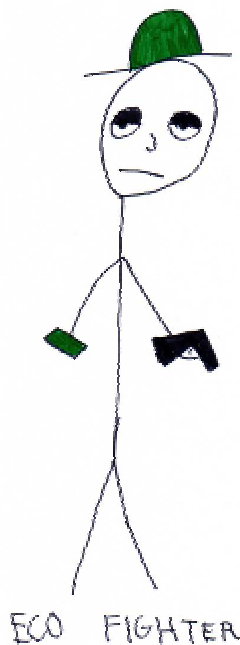
Međutim, tu su se prevarili, narodu je jasno da nema više uslova za rat, a sve više je i onih koji kažu: "Dosta je više ropstva!".

Legalizacija RS sa uspostavljanjem koridora kroz Brčko je strategijski košmar za Republiku Hrvatsku. Zato nije nikakvo čudo što od početka Prudskih dogovora Mesić podsjeća javnost da je i Hrvatska potpisnica Daytonu i da ovaj pravac ustavnih promjena nije poželjan. Mesić bi volio vidjeti jačanje bh DRZAVE, a ne jačanje RS. Nažalost, Čovićev HDZ je, preko bivših udbaša Čovića i Jovića, u službi velikosrpske politike, a ne Republike Hrvatske. Vidjećemo da li će Čović progurati amandman za Brčko, čime baš ništa ne dobijaju ni Hrvati u BiH, a ni Hrvatska.

Jedina dobra vijest u svemu tome je što Tihić i Izetbegović mogu dobiti saglasnost za ovo samo od "kolegija SDA", tj. od jedne neformalne grupe izdajnika. To pokazuje da oni moraju zaobilaziti legalne organe stranke, tj. da članstvo SDA ne odobrava njihovu izdaju.

Da smo kakva demokratska država slobodnih ljudi koji se ne plaše suprotstavljati lažnim patriotima, ne bi bilo brige za Bosnu i Hercegovinu, jer raspoloženje u narodu je masovno protiv ove Tihić, Izetbegović, Silajdžićeve izdaje. Silajdžića spominjemo ovdje jer je i on u istom timu. Naime, bez obećanih glasova "Stranke za BiH" od strane Silajdžića Prudska trojka nema dvotrećinsku većinu koja joj treba da bi usvojili ustavni amandman o Brčkom. (Sjetimo se da je Silajdžić izabran sa parolama da neće dozvoliti legalizaciju entitetskog glasanja, da će se boriti za cjelovitu BiH itd., a ovih dana obećava podršku Stranke za BiH amandmanu za Brčko?)

Dakle, bez obzira što je narod masovno protiv Pruda izdajnici stalno

pokušavaju da svoju izdaju lijepo zapakovati tako da prevare narod. Zato ne možemo biti mirni dok god su oni u igri. Pravi potez je povukao SDP Gradačca zabranjujući Tihću, Dodiku i Čoviću da dođu u Gradačac i pozivajući narod da im silom zabrani ulazak u grad, ako ipak krenu.

Tada je Tihć hitno, da bi preduprijedio lančanu reakciju sličnih izjava iz drugih BH gradova, za Avaz dao izjavu da neće biti novih sastanaka prudske trojke.

Budimo sigurni da Tihć ide do kraja, da će pokušati da progura amandman za Brčko, da je za taj cilj već žrtvo-
vao svoju političku karijeru.

U novom BH magazinu u "Global", Izetbegović

već najavljuje da će preuzeti leadersku funkciju u SDA od Tihća. Taj intervju jasno pokazuje šta je Izetbegoviću cilj. A cilj mu NIJE da zaustavi Tihća, da spasi državu, nego da ublaži štetu za stranku kada izdaja bude KOMPLETIRANA i očigledna. Cilj je da njegova stranka SDA preživi prudsku izdaju, da potone samo Tihć. Za to je potrebno da novo lice na čelu stranke, Izetbegović, zamijeni potrošenog Tihća, da sa Tihćem ne potone i stranka.

HNZ: ČOVIĆ JE POVRIJEDIO POLITIČKO DOSTOJANSTVO HRVATSKOG NARODA

FENA

Hrvatska narodna zajednica (HNZ) smatra da je predsjednik HDZ-a BiH Dragan Čović tijekom jučerašnjeg (21.2.2009.) sastanka trojice političkih lidera u Mostaru na grub način povrijedio političko dostojanstvo hrvatskoga naroda u BiH te narušio povjerenje onog dijela Hrvata koji su vjerovali da ih ta stranka s Čovićem čelu može odgovorno predstavljati.

"Način na koji su čelnici SDA i HDZ-a BiH Tihć i Čović u subotu dali

alibi nečuvenom ponašanju predsjednika SNSD-a Milorada Dodika, ponizivši službene institucije BiH i njihove postupke, svodeći ih na 'nepovoljno ozračje', 'lošu atmosferu', 'nezgodan trenutak', a opisujući Dodikov ucjenjivački potez kao 'prijateljsku i principijelnu gestu', pokazuje do koje mjere ova dvojica političkih lidera podcjenjuju javnost u BiH.

U priopćenju za javnost HNZ-a navodi se kako količinu poniženja i uvreda koje je u Mostaru iznio Do-

dik nije normalno tolerirati, a kamoli još opravdavati i poticati, za osobu s imalo političkog pa i ljudskog dostojanstva.

U HNZ-u ističu kako je Čović na nedavnom sastanku stranaka potpisnika Kreševske deklaracije ponudio reciklirani materijal o ustavnim promjenama, uglavnom temeljen na čuvenom travanjskom paketu iz 2006. godine i s nekim promjenama, a da nije ponudio nikakvu bitnu promjenu u odnosu na većinu dosadašnjih rješenja.

ZVONKO JURIŠIĆ: „KREŠEVSKA DEKLARACIJA JE IZMANIPULIRANA“

FENA

Zvonko Jurišić, predsjednik HSP-a BiH Đapic-dr. Jurišić, izjavio je da je napuštanje sastanka premijera Republike Srpske (RS) i čelnika SNSD-a Milorada Dodika, na kojemu su bili i lideri SDA Sulejman Tihć i HDZ-a BiH Dragan Čović u Mostaru, dokaz da je Kreševska deklaracija izmanipulirana.

Predsjednik Jurišić na današnjoj konferenciji za novinare u Mostaru ocijenio je da su svi dosadašnji razgovori o reformi Ustava, i prudski i

Kreševo

u banjolučki, služili za zaštitu kriminalnih radnji pojedinih aktera toga procesa, a posebno Milorada Dodi-

ka.

Oprečni stavovi aktera u procesu pregovora potvrđuju da je bez posredovanja međunarodne zajednice nemoguće promijeniti Ustav BiH", smatra Jurišić.

Komentirajući Dodikove uvjete za daljnje pregovore, uz ostalo, da se u novi ustav ugradi pravo federalnih državotvornih jedinica na samoopredjeljenje do otcjepljenja, koje bi se utvrdilo referendumom svih građana u toj federalnoj jedinici, predsjednik HSP-a izjavio je da u

Ustavu nigdje ne piše da jedan entitet ili jedan narod može raspisati referendum o odcjepljenju.

Republike Srpska, genocidna tvorevina nastala progonima nesrpskoga stanovništva, utemeljena je na Daytonu, pa je isto tako međunaro-

dna zajednica može i ukinuti, kazao je Jurišić.

Dakle, do reforme Ustava, kako pokazuju dosadašnji pregovori, teško će se doći bez posredstva međunarodne zajednice.

Treća mogućnost da se mirnim putem dođe do reforme Ustava ne postoji, zaključio je Jurišić.

BOGOMILSTVO KAO SOCIJALNI I POLITIČKI PROBLEM (1)

dr. Ivo Pilar, predavanje održano 10. ožujka 1927.

Historija ima čudnu tendenciju da se ponavlja. God. 1867. objedinio je u Zadru dr. Božidar Petranović knjigu pod naslovom: "Bogomili, crkva bosanska i krstjani". Djelo je bilo nagrađeno s 50 zlatnih dukata po srpskom učenom društvu u Beogradu, a imalo je tendenciju da dokaže da je crkva bosanska ili bogomilska bila prava crkva pravoslavna, ali koja je heretički malo zabludila, pak se onda vratila u krilo sv. matere crkve srpsko-pravoslavne.

Protiv toga ustao je hrvatski historičar dr. Franjo Rački svojim čuvenim djelom: "Bogomili i Patareni", objelodanjenom dvije godine kasnije u br. 7, 8 i 10 Rada jugoslavenske Akademije, u kome je, i ne upuštajući se u direktnu polemiku, tvrdnju dr. Petranovića opovrgao.

Ova borba misli učinila je bogomilstvo prije 60 godina aktuelnim. Sada se ova ista pripovijest iz nekoliko decenija ponavlja.

Godine 1924. objelodanio je prof. Vaso Glušac, direktor gimnazije u Tuzli u Srpskoj kr. akademiji studiju "Srednjevjekovna bosanska crkva bila je pravoslavna". Ta studija je bila nagrađena iz zadužbine arhimandrita Nicifora Dučića, te ponavlja u cijelom tezu Božidara Petranovića, te kuša oboriti Račkijevo stanovište.

Protiv prof. Glušca ustao je oštro starina prof. Vjekoslav Klaić sa dva oveća članka u Hrvata, koji su isti tako kao nekad Račkijeva rasprava urodili čitavim nizom daljnjih članaka i učinili pitanje bogomilstva u naše dane ponovno aktuelnim.

Ja doduše nisam stupio u arenu da polemiziram protiv prof. Glušca, zato toga nisam ni spominjao u prvom predavanju. Ali ako hoću iole da dublje prikažem stvar, nisam mogao ni to pitanje sasvim običi. Zato ću se time kratko pozabaviti tek u daljnjem toku ovoga predavanja. Ja sam nastupio svojim predavanjem samo zato, jer držim, da je pitanje vrlo aktuelno,

te cijenim da sam se toliko bavio tim pitanjem, da mogu i ja nešto o njemu da kažem. A sada, da pređemo na samu stvar.

Svojim predavanjem što sam ga održao na 10. veljače o.g. sa ovoga mjesta imao sam čast prikazati Vam bogomilstvo na Balkanu kao religiozni problem.

Mogli ste iz moga predavanja razabrati frapantnu činjenicu, da glavna i osnovna dogmatska ideja tog religioznog pokreta, njegov dualizam, vuče lizu izravno od velikoga religioznoga pokreta iranskoga, koji je usko vezan sa ličnošću Zaratustre ili Zoroastra, velikoga perzijskoga proroka i reformatora.

Vidjeli ste nadalje, da ovaj dualizam nije k nama došao u svome prvobitnom i čistom obliku, nego u onom, kako ga je preoblikovao Mani ili Manihej, perzijsko-mezopotamijski reformator, koji je taj dualizam razvodnio i začinio budističkim, gnostičkim i kaldejsko-babilonskim elementima. Time je vedri dualizam iranski dobio crtu duboko pesimističku, dobio je nove fantastičke, kozmogonijske ideje gnostičke i kaldejsko-babilonske i od više vedre i aktivističke religije prirodnih sila i sunca postao apstraktnom i kontemplativnom religijom svjetla.

Jajce, katakombe, bogumili

NEKA ZAVNOH IDE VAN IZ USTAVA REPUBLIKE HRVATSKE

Lasa Šukilo, poticajni izvor:
A.P. – TRAŽE BRISANJE ZAVNOH-a IZ USTAVA, „*Novi list*“, 26. veljače 2009.

Izgleda da će Pajo Gregorić konačno izletjeti iz Ustava Republike Hrvatske.

„Udruga hrvatskih dragovoljaca Domovinskog rata Grada Rijeke podržava akciju zagrebačke HVIDR-e za izmjenu Ustava. Stav je UHDDR-a da je današnja država produkt višestoljetne volje hrvatskog naroda, te stoga traži da se nesretno sročena formulacija o značenju ZAVNOH-a izbrise jer neprestano stvara i proizvodi nove sporove, izjavili su na konferenciji za novinare Mile Biondić, Dubravko Milat, Željko Vranković i Mladen Baraba iz UHDDR-a Rijeke.“

Naime, poznato je da se Pajo Gregorić, pouzdanik Josipa Broza, početkom 1943. godine zatekao u Lici i osnovao nekakav

Inicijativni odbor, dakako bez članova, kao i danas Zoran Pusić svoj GOLJP, koji je onda navodno imao i svoju Skupštinu, također bez zabrani članova. Taj

pak Pajo Gregorić obnašao je sve položaje u rečenom fantomskom ZAVNOH-u i bio praktično jedina osoba koja ga je činila.

„Traže da se u Ustav kao temelj nastanka današnje Hrvatske ug radi iskazana volja Hrvata na prvim višestranačkim izborima, usvajanje Ustava 1990. godine, referendum 1991. godine, kao i to da su 'hrvatski dragovoljci i ostali hrvatski branitelji na čelu hrvatskog naroda i svih hrvatskih domoljuba obranili svoj narod i državu u Domovinskom ratu od srbijanske državne agresije'.“

Vrijeme je da istina dođe na vidjelo i da se zauvijek riješimo toga ZAVNOH-GOLJP strašila.

„U riječkom UHDDR-u nadaju se da će se ovoj akciji pridružiti i ostale braniteljske udruge i da će dobiti veći broj istomišljenika, a kako najavljuju pozvat će i sableske zastupnike s područja Primorsko-goranske županije da podrže akciju.“

LEBAC IM SE OGADIO!

Lasa Šukilo, poticajni izvor:
Zvonimir Despot – OTVOREN LOV NA UDBAŠE, *www.vecernji-list.hr*, 6. ožujka 2009.

Mislili su da nikad dolijati ne će. Onda, odjednom.

„Nakon što je polovicom prošle godine predsjedavajući tročlanog sudskog vijeća Bernd von Heintschel-Heinegg na münchenskom sudu objavio presudu Krunoslavu Pratesu, kojom ga šalje na doživotnu robiju za ubojstvo Stjepana Đurekovića, u Hrvats-

koj su zaredali čudni, ali i očekivani komentari iz poznate kuhinje. Htjeli su prikazati čudnim i suca i njemački sud i njemačko pravosuđe.“

U prvim redovima tih čudnih pravdoljubaca nalazio se uvijek, teško li je pogoditi, Stjepan Mešić, iz obiteljske grane Tovarša.

„Tako je bilo 'čudno' to što sudac na svjedočenje zove Pratesova šefa Josipa Perkovića. Čudno je bilo i to što ga se želi ispitati u Zagrebu. Čudan je bio i sudac

kad je u obrazloženju presude zaključio da Hrvatska nije pružila potrebnu pravnu pomoć te kad se zapitao kako to da hrvatsko pravosuđe nije bilo u stanju obraditi Pratesov predmet sa svim prednostima koje ima, uzimajući u obzir lakši način dolaska do dokumenata i svjedoka.“

Ah, družo Bernd von Heintschel-Heinegg, pa to je nama naša borba dala ...

„Podsjetio je da je i Njemačka sa zakašnjenjem procesuirala neke

svoje slučajeve iz Drugog svjetskog rata pa misli da valjda i Hrvatskoj treba dvadesetak godina demokratske kulture kako bi taj problem napokon riješila. Ukratko, trebalo je ismijati njemačko pravosuđe, uz zaključak da se hrvatskom pravosuđu ne bi dogodilo ti čudni koraci.“

Hoćemo li s predsjednikom na kavu?

„Bilo je i jasno zašto se napada Njemačku. Jer Pratesov predmet bio je početak obračuna s udbaškim miljeom, koji je sijao smrt po Njemačkoj, u kojoj je u vrijeme Jugoslavije mučki ubijeno više od 20 Hrvata.“

Da, da. Ksaver br. 15 ne miruje.

„Njemačko pravosuđe dobro se pripremlilo za Pratesov slučaj unatoč svim mogućim opstrukcijama iz Hrvatske, BiH i Srbije. Jer im je uspješan završetak tog

predmeta trebao biti odskočna daska za sve ostale predmete koji su pod istragom, pa tako i za daljnje istrage i optužnice protiv drugih udbaša upletenih u ubojstva.“

Tajni polibiro na čelu s Jožom Manolićem i Josipom Boljkovcem, a uz pripomoć Josipa Perkovića, neprekidno zasjeda. Očekuju se sudbonosne odluke.

„Zato je njemačko sušenje unijelo nervozu u ostatke udbaških redova.

Ne treba uopće sumnjati da će sad nervoza biti još veća, ne samo kod njih, nego i među njihovim političkim zaštitnicima, koji bez zadržke javno brane bivši jugosustav, a sve njegove zločine relativiziraju kao neugodne ekscese. Nervoza će biti puno veća jer je njemački Savezni sud potvrdio presudu Pratesu i time

njemačkom pravosuđu otvorio vrata za opći lov na udbaše.“

Što sad drugovi? Što sad Franjo Greguriću? Što sad Ante Todoriću?

„Njemačko Savezno državno tužiteljstvo čekalo je ovaj trenutak jer već ima dovoljno materijala za nove optužnice. A udbašima u Hrvatskoj neće biti lako. Jer uskoro ih, zbog ustavnih promjena, više neće štiti ni Ustav. Hrvatska će svoje građane morati izručiti Njemačkoj kao članici EU za tako teške zločine kao što su ubojstva. Njemačka će sad samo taktizirati i ispitivati Hrvatsku – hoće li joj prepustiti postupke ili će čekati promjenu Ustava i onda tražiti željene udbaše. Nijemci bi radije ovo drugo, nekako im je hrvatsko pravosuđe još malo 'čudno'.“

Amen!

ZA POČETAK MANJKA 20 MILIJARDI KUNA

Lasa Šukilo, poticajni izvor: **Tihana Tomićić – DO KRAJA GODINE PLAĆE ĆE KASNITI VIŠE OD MJESEC DANA**, „*Novi list*“, 26. veljače 2009.

Tko drugi, do li Slavko Linić.

Taj uvijek sve zna. Nije ni čudo kad redovito drži vreću.

Govori Slavko, slušamo te!

„Proračun treba skresati za milijardi kuna.“

Nije moguće. Pa to je veliki novac! Znaš li točno koliki je hrvatski dug?

„Koliki je dug, tko to zna?“

Lijepo, lijepo. Ugodno je slušati taj govor s vrha. Kako riješiti taj

Josip Perković

nije normalno. Po meni se dug u zdravstvu popeo na sedam milijardi. Također, cestari kažu da već četiri mjeseca nisu ništa fakturirali, ali ne smiju javno to priznati.“

problem?

„Novcima, koje treba naći. To je posao ministra, zašto inače sjedi gore? ... Ako ministar misli da je normalno u zdravstvu plaćanje u roku od 200 dana, dobro, ali za nas to

Dobro kažeš: novcima, ali kamo nestadoše novci? Tko ih uze?

„Jesu li građani svjesni, ja se pitam, da je Pliva tri puta promijenila vlasnika i da su tri puta firme na tome basnoslovno zaradile., a koliko su platile poreza? Nula kuna.“

Da. Svjesni smo. Itekako. No što nam je činiti? Hoće li stoka sitnog zuba opet na ulicu?

„Ah ne, nema rušenja Vlade. Ulica je opasna. Novac nema opozicija, novac ima kapital – a novac može voditi ulicu.“

Znači, moramo ...

Nije išlo dalje. Čovjek ode. Zna on svoje i za svoje.

KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA (4)

Dragutin Šafarić, Velenje, Republika Slovenija, predstavlja Vam vječnu izložbu fotografija pod nazivom:

KRVAVI TRAGOVI JOSIPA BROZA

Donji Mosti: komemoracija žrtvama (2008. g.)

SRBI SU POČINILI RATNE ZLOČINE O DONJIM MOSTIMA 10. TRAVNJA 1941.

Proglašenje hrvatske države u Bjelovaru

Parlamentarna skupština Vijeća Europe donosi Rezoluciju br. 1481 o nužnosti osude zločina totalitarnih komunističkih režima. U Poljskoj se provodi lustracija suradnika komunističkog režima, od diplomacije do svećenstva. U Hrvatskoj ništa novo, sve ostaje po starom: državna se vlast zaklinje u europske standarde i ne mari o rezolucijama Vijeća Europe. Rezolucija 1481 uredno se stavlja ad acta, a političari i mediji

su suglasni: lustracija je u Hrvatskoj „zakašnjela i nepotrebna“. Tako na zapadnom Balkanu obrasci iz komunizma ostaju na snazi do daljnjega. Potvrđuje se to najnovijim primjerima ignoriranja povijesnih istina, smrtno opasnih u komunizmu. Što se primjerice 8. travnja 2006. dogodilo u Donjim Mostima? Na otkrivanju prevažnog spomenika o istini i povijesnim činjenicama, odana je počast hrvatskim seljacima koji su 1941. postali prve civilne žrtve ratnog zločina nad Hrvatima. Gdje su tog dana bili ministri i predsjednik hrvatske

vlade? Gdje je tog dana bio predsjednik-građanin? Što su o tom događaju napisali i izvijestili hrvatski mediji? Nitko ništa, kao da se ništa nije ni dogodilo! A u Donjim Mostima obilježen je događaj, iznimno važan za hrvatsku povijesnu istinu!

Na otvorenju spomenika 8. travnja 2006. g. govorio je jedan od glavnih organizatora podizanja spomenika Zdravko Ivković, predsjednik MH - ogranak Bjelovar.

Donji Most: polaganje vijenaca žrtvama komunizma (2008. g.)

Donji Mosti: dječak pred crkvom

JUGOSLAVENSTVO DANAS (7)

Predrag Matvejević, „**Jugoslavenstvo danas**“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984. – izvadci

RAZLIČITA JUGOSLAVENSTVA

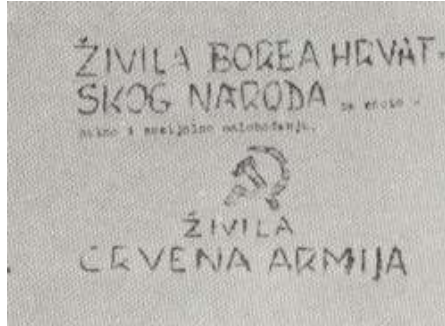
Najgore je možda u svemu tome kad se stanemo nadmetati („licitirati“, kako se to kaže) oko toga tko je više pridonio jugoslavenstvu a tko manje, po čemu smo bolji ili lošiji Jugoslaveni i sl. U takve zamke ulove nas ponekad same situacije i alternative koje se nameću. Događalo se čak i značajnim ljudima kulture, čiji je integritet izvan spora, da odjednom, pod utjecajem okolnosti, prihvate taj tip govora.

„Srbi su mnogo manje Jugoslaveni od Hrvata“,⁶ napisao je Otokar Keršovani u zatvoru stare Jugoslavije, istarski Hrvat koji je u mladosti bio integralnim Jugoslavencem. Koji Srbi od kojih Hrvata, gdje i kada, o kakvom jugoslavenstvu je riječ – ne postoji samo jedan tip jugoslavenstva. Teško je voditi ozbiljnu raspravu o tome i nije me mnogo iznenadilo što su i meni imputirali „licemjerje“. I to je jedan od načina da se onemoguću sama rasprava o jugoslavenstvu.

No, ostavimo to po strani. Već sam upozorio (vjerujući da je to dovoljno da se preduhitre slični nesporazumi) kako u historiji ideja ne treba precjenjivati same ideje, tj. odvajati njihovo značenje od drugih historijskih činjenica (u ovom slučaju jugoslavensku ideju i njezinu rasprostranjenost u raznim našim krajevima).

Što Vam se čini najznačajnijim u odnosu naše levice (levih orijenta-

cija u širem smislu) prema jugoslavenstvu? prema jugoslavenstvu?

LJEVICA I JUGOSLAVENSTVO

Valjalo bi najprije objasniti što je sve bila ili mogla biti ljevica u našim okolnostima. Pitanje odnosa lijevo-desno samo je po sebi vrlo zamršeno i mi ne možemo ovdje razrješavati njihovu historiju. U XIX stoljeću Južni Slaveni nemaju mnogo prilika za takve alternative: mlada građanska klasa je, samim tim što se bori za nacionalno oslobođenje, na neki način lijeva, tj. progresivna; oni koji traže liberalnije oblike društvenog i političkog uređenja u vlastitoj državi također su manje ili više lijevi.

Valja, dakle, uzeti u obzir da je nacionalizam u dugim razdobljima u nas, dobrim dijelom, osnovna pokretačka snaga: i onaj koji nastoji osloboditi narod od tuđina, i onaj koji želi samostalnom narodu dati više slobode. Tako je i u samoj stvaralačkoj kulturi: Matoš je tvrdio (1912), ne bez rezignacije, da „u malim i zavisnim nacijama kao što je naša umjetnik već zbog svoje umjetničke slobode mora biti nacionalista“. ⁷ Premda u to vrijeme riječ nacionalist nije imala značenje kakvo danas ima, to su ipak naše stvarne tradicije, takva je osnova na kojoj, kako bi se reklo, gradimo.

SOCIJALDEMOKRATSKI STAVOVI

Pojedini historijski događaji – 1848, 1871, osobito 1917 – polariziraju određene krugove i dovode ih u vezu s lijevim orijentacijama u Evropi. Što se tiče samog odnosa prema jugoslavenstvu, socijaldemokracija (koja se javila, kao i sve ostalo, sa zakašnjenjem u odnosu na evropsku: u Hrvatskoj 1895, u Sloveniji 1896, u Srbiji – gdje se i najviše razvila – 1903, u Bosni i Hercegovini tek 1909) nije se mnogo razlikovala od drugih jugoslavenskih orijentiranih opredjeljenja, osim po tome što se u njoj očitava federalistička ili konfederalistička ideja – ta dva pojma obično se nisu u nas razlikovala – u vezi s društvenim ustrojstvom Jugoslavije („slobodne celine u potpuno demokratskoj konfederaciji naroda“⁸, kako kaže Tucović.) U vremenu kad se svi naši nacionalni individualiteti još nisu i dovoljno oblikovali niti potvrdili, za većinu socijaldemokrata, kao i za ostale, mi smo svi zajedno – Srbi, Hrvati, Slovenci s Bugarima – jedan narod; o Make-

Dimitrije Tucović

doncima i Crnogorcima se ne govori kao o posebnim nacionalnostima, a na Muslimane se gleda s manje ili više tradicionalnih pred rasuda.

⁶ – Otokar Keršovani: „Povijest Hrvata“ u knjizi „Kulturne i povijesne teme“, str. 382, izd. „Istra kroz stoljeća“, Rijeka 1980. - Keršovanijev članka o „Odnosima između Srba i Hrvata“ (izd. „Kultura“, Beograd 1960).

⁷ – A. G. Matoš: „Patriotizam i umjetnost“, sv. XIV, str. 172, Sabrana djela, izd. JAZU, Liber, Mladost, Zagreb, 1973.

⁸ – Dimitrije Tucović: Sabrana dela, sv. III, str. 53, izd. „Rad“, Beograd, 1980.

ISPRAVKA

Hrvoje Petrić, Zagreb

Poštovani gospodine Dragun,

Na stranici 33. Glasnika br. 46 piše: "Macej ANNO 2005.g.: Ubojica ovih svećenika živi na Pantovčaku" ako ste mislili na druga Stjepana Hršaka, kojega za zločin u Maceju navodi Centar za istraživanje zločina komunizma, on stanuje na Tuškancu. Drug nije gubio vrijeme već je prepisao 1/2 vile na sebe, što se može vidjeti na www.zagreb.hr, na izborniku s desne strane (katastar) kad se otipka Tuškanac 61 (u prilogu šaljem).

Inače je u 90-oj godini (rođen

Stjepan Hršak

1919). Nije mi poznato da je drugi suvlasnik njegov zet. Naravno kad smo kod katastra samo je prikazano stanje u njemu, a u većini zemljišnih knjiga ništa.

Kad smo kod godišta (1919 i

1920) brojna partizanija je još vživa (Hršak, Manolić, Dušan Dragosavac, Milutin Baltić, Rade Bulat,...), zatim Ante Marković, Milka Planinc,... Dakle, predugo žive pa se tu ne može uštedjeti na mirovinama.

Na Radićevu šetalištu živi Aleksandar Tripalo, ali mi nije poznato je li u rodu s Mikom Tripalom. Drug, pomalo zaboravljeni, u zagrebačkom Holdingu uhlebljeni Mato Crkvenac prema zadnjim izborima vodi se isto na Radićevo šetalište 22.

Podaci upisani u posjedovnom listu broj 939 , katastarska općina Šestine

KORISNIK	ADRESA	UDIO
HRŠAK (FRANJO) STJEPAN	ZAGREB, TUŠKANAC 61	1/2
ŠELENDIĆ (JOSIP) STJEPAN	TUŠKANAC 061	1/2
Ukupna površina katastarskih čestica: 2.469 m ²		

KATASTAR SKA ČESTICA	NAZIV [ADRESA KAT. ČEST.]	NAČIN KORIŠTENJA	POVR ŠINA [m ²]
4432	TUŠKANAC	VOCNJAK	953
4433	TUŠKANAC	KUĆA BR 61	205
4433	TUŠKANAC	DVORIŠTE	500
4433	TUŠKANAC	VOCNJAK	811

KORUPCIJA UZ UPRAVNI BLAGOSLOV

REPUBLIKA HRVATSKA

SREDIŠNJI DRŽAVNI URED ZA UPRAVU

KLASA: 050-02/06-01/384

UR. BR: 515-12-01/3-08-12

Zagreb 29. siječnja 2008.

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Ured predsjednika Vlade RH

n/r predstojnice Ureda

Katarine Fuček

ZAGREB

Predmet: Radovan Smokvina, Švicarska

- predstavke na rad tijela Grada Bakra i drugih institucija u Republici Hrvatskoj
- odgovor, daje se

Ovaj Središnji ured zaprimio je dopis iz Ureda predsjednika Vlade RH, oznake, klasa: 008-02/08-01/45 od 22.1.2008.godine, te na isti daje sljedeći odgovor.

Stranka Radovan Smokvina, u periodu od 15.11.2006. pa nadalje, obraćao se nebrojeno puta ovom Središnjem uredu, uvijek tražeći postupanje po njegovim pritužbama, koje se odnose na rad tijela Grada Bakra, u pogledu raspolaganja imovinom grada. Imenovani optužuje čelne ljude Grada za teške oblike kriminalnih aktivnosti, te je u svezi toga pokrenuo i vodi nekoliko sudskih postupaka pred nadležnim sudom. Od ovog Središnjeg ureda traži, da se onemoguće kriminalne aktivnosti i da se rad tijela Grada Bakra, uskladi sa važećim propisima. Uz obraćanje ovom Uredu, Radovan Smokvina, se istodobno obraća i velikom broju drugih tijela i institucija, primjerice, predsjedniku Republike, predsjedniku Vlade RH, predsjedniku Hrvatskog Sabora, Županu Primorsko-goranske županije, Uskoku, Glavnom državnom odvjetniku, sve sa istim zahtjevima, optužujući pri tom državna tijela da sudjeluju u organiziranom kriminalu.

Obzirom da stranka optužuje čelne ljude Grada Bakra za težak kriminal, upućen je da se obrati USKOKU i Državnom odvjetništvu. U pogledu zakonitosti raspolaganja imovinom Grada, imenovani je o tome izvijestio Ministarstvo pravosuđa, a još ranije je u svezi toga pokrenuo nekoliko sudskih postupaka, pa je isto u djelokrugu sudbene vlasti. U pogledu nezadovoljstva radom građevinske inspekcije u jednom slučaju, imenovani je upućen na nadležno Ministarstvo zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva.

Ovaj Središnji ured, Odjel upravne inspekcije, svojim dopisom, klasa: 050-02/06-01/384 od 13.2.2007.godine, odgovorio je imenovanom na njegova traženja, u kojima mu je

2

pojasnio kome se sve treba i za što obratiti. Odgovor je u ime podnositelja zaprimila udruga „Juris Protecta“ dana 7.3.2007.godine, koju je g-din Smokvina, ovlastio za primanje pošte.

Prema tome, imenovanom je odgovoreno, te je dobio sve potrebne upute o tome, kome se i za što treba obratiti. Kako se stvari ne odvijaju u skladu sa željama i očekivanjima stranke, to ista, šalje nove dopise uvijek istog sadržaja, u kojima požuruje postupanje po njegovim ranijim dopisima, te uvijek ponovno traži da mu se dostavi odgovor.

U slučaju da imenovani postavi neki novi zahtjev, ili iznese neke nove činjenice, koje bi bile od utjecaja na rad i postupanje ovog Središnjeg ureda, podnesak stranke bit će uzet u razmatranje, odnosno po istom će se postupiti i stranku izvijestiti o poduzetim mjerama.

S poštovanjem.

PRILOG- odgovor stranci od
13. veljače 2007., sa dostavnicom

Pismohrana, ovdje

Radovan Smokvina, Neuenhof, Švicarska

Prilažem dopis Središnjeg ureda za upravu Klasa .050-02/06-01/384 Urbr.: 515-12-01/3-48-12 od 29.1.2009. i jednu od presuda Županijskog suda u Rijeci.

Iz gore navedenog proizlazi da

sva državna tijela koja navodno trebaju suzbijati korupciju to ne čine već je to samo farsa. Činjenica je da čine upravo suprotno.

Uzaludno je prepisivati zakone poput Građanskopravne konvencije o korupciji ili donositi Nacionalni program suzbijanja korupcije ili zakona o državnim službenicima (odgovornost za štetu Čl.

116) ili osnivati razne USKOK-e i POSKOK-e.

Hrvatski sabor treba pod hitnom postupku donijeti zakon o poštivanju zakona.

Dakle gospodine Palariću imate nove činjenice, koje su ustvari stare samo ih Vi ne vidite.

TRI ŠESTICE I DVA POPA (19)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Smatram poželjnim i općekorisnim da se i kompetentni stručnjaci svojom analizom također odrede prema GEORGE SOROSU. Po meni, najobičnijem laiku s aspekta najobičnijeg prosječnog čovjeka. Radi se o osobi koja se "posvadila sama sa sobom".

Štetne su za ljudsko društvo u cjelini posljedice njegova djelovanja. Poglavitito hrvatsko društvo trpi proživljavajući rezultate SO-ROSEVIH OPITA. Njegovu doktrinu doslovce provode HR bitange koje nas vode u propast, a koje je SOROS izravno instalirao nakon izravnog sudjelovanja u rušenju "autoritarnog" režima.

Amerikanci i cijeli svijet pamtit će

11. rujna 2001. godine.

Mi Hrvati trebamo PAMTITI 3. SIJEČNJA 2000. GODINE kao datum okupacije REPUBLIKE HRVATSKE od strane domaćih izdajnika koje je izravno postavljao i GEORGE SOROS, na što je ova "maštovita" danguba izuzetno ponosna. Ovih nas dana "javnost" pritisnuta dokazima izvješćuje o do sada brižno sakri-

vanim prjavim nagonima kojima se povode osobe, a koje smo osobe izabrali da nas vode. A vode nas likovi koje je nakon izravnog rušenja tadašnjeg režima, također izravno instalirao u sadašnji režim GEORGE SOROS. Istom je matricom SOROS pokorio Srbiju.

Barem je tako pomislio dok se nije prevario i gorko pokajao i osvetio....

Napao je Soros i Ameriku s nadom ponovne uspostave kontrole nad njom. Pokušao je osvojiti i nove do tada njemu nepoznate prostore i mentalitete. Ali u Rusiji također je doživio debakl kao i njegovi pomagači. Terorizmom je mafija prijetila i Velikoj Britaniji... Paklene naprave nisu aktivirane u Londonu samo, zar ne?

Možda se prilikom događanja "najvećeg praskanja" kozmičkih reptila s ljudskom vrstom dogodio "kuršlus" koji su kasnije rezultirali i dolje navedenim razmišljanjima našeg "junaka"...

"...BIO SAM UVJERENI EGOIST, ALI IPAK SAM SMATRAO DA JE TRČANJE ZA VLASTITIM PROBITCIMA PREUZAK TEMELJ ZA MOJ PRENAPUHANI EGO. JOŠ OD DJETINJSTVA SAČUVAO SAM SNAŽNE MESIJANSKE FANTAZIJE ZA KOJE SAM OSJEĆAO DA IH MORAM OBUZDATI JER BI ME INAČE ODVELE U GRDNE NEVOLJE. ALI KAD SAM SE USPIO PROBITI, POŽELIO SAM SVOJIM FANTAZIJAMA DATI MAHA KOLIKO GOD TO SEBI MOGU PRIUŠTITI"...

Doista je i američko društvo Georgu Sorosu dozvolilo ostvarenje fantazija koliko god si je ovaj lik to mogao i dozvoliti. Obuzimale su ga i najluđe zamisli, A 11. RUJNA 2001. GODINE SE CIJELI SVIJET "DIVIO" REZULTATIMA

OSTVARENIH MAŠTARIJA GEORGE SOROSA.

Kada se netko igra BOGA tada mu BOG pošalje ČOVJEKA.

Kada netko arogantan poput GEORGE SOROSA nastoji uspostaviti kontrolu nad ljudskim društvom kao sustavom, tada mu sustavno kontrolirano ljudsko društvo podmetne kontroliranog pojedinaca iz sustava. Stoga ne čudi ako obična napisana BROŠURA RAZGOLJUJE I RUŠI "SOROSEVU DOKTRINU". U toj BROŠURI "Soroseva doktrina - ZATVOR BEZ ZIDOVA" također piše:

"SHVATIO JE SOROS kako materijalno bez duhovnog štiha nije dovoljno čvrsto-vjerodostojno-trajno. Zato njegov prenapuhani ego, neslućene fantazije oplodene beskrupulozno zarađenim novcem, promoviraju "mesiju". Svoju doktrinu Soros oblikuje od doba mladenačkih akni, čitajući GRAFITE SA ZIDA. On proživljava strahote nacizma i socijalizma sa distance. Otac Tivadar spretno krije članove obitelji. Vjerojatno krije i spašava mnoge ondašnje nesretnike ŽIDOVE. Pomoći treba svakome. Osobito pripadnicima nacije koju nacizam želi zbrisati sa zemlje. Takvi momenti duboko su se usjekli u Sorosevo djetinjstvo i rano mladenaštvo.

Oba totalitarizma Soros proživljava "teorijski" i posredno. Da na vlastitoj koži ne osjeti strahote, dovoljna je očeva zaštita. Spretnost i šnalžljivost je prirođena "svim" Židovima. Otac Tivadar je u ono zlokobno vrijeme, svakodneвно dokazivao tu tezu. Svrshodnije nego je danas dokazuje njegov sin GEORGY.

Tada nisu postojale propusne granice. Bila je "ŽELJEZNA ZAVJESA" koju je trebalo preskočiti.

Ili se podvući ispod nje. Ocu Tivadaru niti to nije stvaralo prepreku, te sina šalje "na drugu stranu"... S dodirima "teorije kapitala", u Sorosu sve više jača mesijanstvo. MESIJANSTVO NA SOROSEVSKI NAČIN. Međutim svi atributi kojima stječe novac, NIKADA NE RADEĆI U PRAKSI, dokazuju Sorosevom prenapuhanom egu, kako se nije izdigao od prosječnosti. Ali rezultati njegova financijskog teoretiziranja pokazuju mu suprotno. Realizacija plana "OSVAJANJE KUGLE" mnogo košta. A Soros ima previše novca.

OSTVARENJE PLANA izvlači ga iz prosječnosti i DIŽE U NEBESA. I TADA POČINJE"...

Protiv TRI ŠESTICE, CRVENE ZVIJEZDE PETOKRAKE treba se boriti molitvom, križem, svetom vodom... PROTIV TOG OPĆEG ZLA TREBAJU USTATI I POPOVI I SVEĆENICI I DOKTORI I POLICAJCI... Međutim najefikasnija je borba protiv ovakvih VRAGOVA vratiti im istom mjerom, t.j. kada Vas u ime institucija, temeljem njihovih "dokaza" žele opljačkati, oteti Vam novac, strpati Vas u zatvor ako novca nemate.

Moja se obitelj DRŽAVNOJ MAFIJI upravo sprema uzvratiti istom mjerom, UDARITI JE PO DŽEPU, jer su njihovi priloženi dokazi dokumentirano je, "DOKAZI". Budemo li mafiju institucionalnim putem temeljem DOKAZA prisilili da počne plaćati obeštećenja zbog nanesenih nam svekolikih šteta, bit će to vidljivi početak "BEŽANIJE" TRI ŠESTICE alias CRVENE ZVIJEZDE PETOKRAKE, koja se zlokobno nadvila i kontrolira REPUBLIKU HRVATSKU I OVE PROSTORE.

Doista... čudni su i dosljedni putovi Božji.

DRŽAVA ZA ZGUBIDANE

Branko Stojković, Bjelovar

U našoj zemlji najlakše se trguje i posluje s tračevima. To je ono što je najaktualnije i s čime se Hrvati bave. Svaki dan slušamo samo priče o propasti i osim trača ništa drugo, a nitko neće ništa da poduzme. Dok država tone u sve veću ekonomsku i gospodarsku krizu, kao i sve težu sociološku situaciju, saborski zastupnici su donijeli odluku da se povise plaću, tako isto i predsjedniku Mesiću i Vladi RH, kao i drugim državnim službenicima...

Zločin je lukavštinom i drugim metodama varati narod. Dok Hrvatska uživa u propadanju i neimaštini, situacija u Hrvatskoj je takva, da ravnodušnost se može poistovjetiti s ludilom nacije. To je sve katastrofalno za one ljude zdravog duha – koji ovdje u takvoj sredini žive. Mediji nam svakodnevno guraju razne afere i senzacije, tako i oni na korumpirani način brane nezamjenjive ljude u vlasti. Umjesto da šefovi u državnoj vlasti zamrznju svoje plaće, Sabor je lažirao podatke o plaćama zastupnika, iako se nije moglo drugo očekivati od Luke Bebića, predsjednika „sadorske klike“, koja je većinom sastavljena od HDZ-a i njihove malo manje polovice „lezbijске“ potpore SDP-a.

Kraj toga, što je premijer Ivo Sanader poručio narodu: „Zategnite svoje kaševе“, danas u vijestima RTL-a (24.02.2009.), su Sanader i Vlada ponovo poručili građanima „Kresanje plaća“. No, Jadranka Kosor i Stjepan Mesić su došli do originalne ideje

– oni pokrenuli su javnu akciju „spasimo djecu od torture“. Na upit novinara Mesiću – da li su njega ikada roditelji tukli kao dijete? Mesić odgovara - bio je rat i moji su bili u partizanima, nisu imali vremena me tući. Mislim da bi bilo bolje Kosorki i Mesiću, da brinu o tome da hrvatska djeca nisu gladna, nego što brinu - tko ih od njihovih (nezaposlenih) roditelja tuče. Sad je idealni trenutak za pomoć gladnoj i ispaćenju djeci.

Ali od toga neće biti ništa, jer vodeći političari ovakvog tipa stavili su nas na sve patnje. Oni i dalje glume dobrotvore, a samo lakovjerni i neuki ljudi im mogu vjerovati.

Evo još jedne političke i demagoške smicalice: U sklopu prve rekonstrukcije, nakon 60 godina, zgrada Odjela ginekologije i porodiljstva u sisačkoj Općoj bolnici svaki će od 15 soba odjela dobiti svog kuma ili kumu. Prvi pet kumova već je odabrano. Prvi je kumstvo prihvatio Stjepan Mesić. Radovi su započeli - pa pobogu zna se da idu izbori. A projektom je predviđeno uređivanje 15 soba u koje će majke biti smještene s novorođenčadi.

Velika urota u Hrvatskoj je poprimila „morbidnog“ maha, jer baca se blic reportera na neke nevažne stvari. A sve važne stvari se ne rješavaju i one su na čekanju. Između ostaloga kaže Mesić: „Kuna neće devalvirati, osobito neće euro biti 8 kuna. Neće se smanjiti ni PDV-e jer je teško smanjivati prihode države koja je zadužena.“ Dok s druge strane ministar gospodarstva Damir Polančec kaže: „Trebа razmisliti o većem PDV-u.“ Eto kao da su se oni dogovorili da narod ismijavaju. Predsjednik Mesić, Vlada i Sabor RH, ugrožavaju ljudska prava i građanske slobode ljudi.

Vlada želi uzeti novac od mirovina da bi tako prvenstveno spasila sebe, tj. proračun i nominacijsku državu. Mnoge je iznenadila vijest kako je nedugo predsjednik Stjepan Mesić pomilovao Milu Crnjaka koji je 2004. godine na

smrt pretukao Tomislava Krmečka. Mesić je pomilovao brutalnog skinheads, kojeg je spasio od 6 mjeseci zatvora. A tim činom su se uzburkali dubrovački duhovi.

Dok u Hrvatskoj bjesni nezaposlenost i gašenje radnih mjesta, mistifikatorski predsjednik Mesić obmanjuje hrvatske građane. Uostalom i on je jedan od tri svjedoka Laušića i Puhovskog, koji su svjedočili u Haagu „o etničkom čišćenju“ protiv hrvatskih generala Ante Gotovine, Ivana Čermaka i Mladena Markača. Puhovski je prije nešto više od tjedan dana – potvrdio tezu haaškom tužiteljstvu da je Hrvatska oslobođena uz počinjenje najtežih ratnih zločina, koji su grozni za ljudski rod – a oni su genocid.

O MESIĆU I ODLIČJIMA

Diana Majhen, Zagreb

Evo čitam kako je predsjednik Mesić najavio oduzimanje odličja Vladimiru Zagorcu i generalu Mirku Norcu, nakon što je ista već oduzeta Ivanu Koradeu.

Što se Koradea tiče, nije da ga opravdam, ali ne uspijevam shvatiti bit svega toga. Ako čovjek odličja dobije za neki hrabar i izuzetan čin u ratu, kakva je svrha toga da mu se ta odličja kasnije oduzmu, nezvano za to što je počinio? Jer, to je odličje dobio za nešto što je već učinjeno, dakle, nije ga dobio na kredit koji mora isplaćivati do kraja života, a u slučaju da kasni s uplatom, ista mu se oduzimaju. Ne može se izbrisati prošlost, niti se sada svi moramo i trebamo pretvarati kako se ne sjećamo radi čega su neki ljudi dobili svoja odlikovanja. I kakve veze uopće ima odličje koje je netko dobio za iskazanu hrabrost u ratu s nečim što je počinio u miru, pa da se te dvije stvari povezuju? Ako je netko danas najgori ubojica ili lopov, to nikako ne mijenja činjenicu da je jednom, prije, odlikovan za nešto dobrog što je učinio. Jednostavno, takav je danas, a onakav je bio prije. Ako je bio, naravno. No, u to se ne bih puno miješala, to najbolje znaju oni koji su bili uz Koradea.

Što se Zagorca tiče, ne vjerujem da postoji i jedan jedini branitelj koji će prigovoriti tome što će isti ostati bez nekoliko kilograma raznoraznih odličja, koje po nekoj pravici nikada nije trebao ni dobiti. Zagorčev ratni put počinje i završava što dalje od prvih crta bojišnica. A doista je paradoksalno da sva ta odličja ima čovjek koji je nakon Domovinskog rata izašao kao izuzetno bogat čovjek, dok je hrpa hrvatskih branitelja, pravih branitelja, ostala bez posla i krova nad glavom. Dakle, tu se može govoriti o odličjima koje Zagorac nikada

nije trebao ni dobiti, kada se samo sjetimo svih onih koji su se hrabro borili, a danas su ili invalidi, ili jedva preživljavaju, ili ih više nema među nama. I od kojih je svaki zaslužio odličje, samo je problem u tome što su se odličja dijelila podobnima, a ne zaslužnima. Ne uvijek, ali jako često jesu.

No, onda dolazimo do generala Mirka Norca. Čovjeka za kojeg ljudi koji su imali čast boriti se uz njega imaju samo riječi hvale. To što je general Norac danas u zatvoru, umjesto da živi poštovan i cijenjen kao hrvatski heroj, jer on to i jeste, dovoljno govori o državi za koju se

taj isti general Norac borio. I o ljudima koji danas tom državom vladaju.

Podsjetimo se, protiv generala Norca svjedočila je hrpa četnika, od kojih su neki osuđeni kao ratni zločinci. Ali našem pravosuđu ni najmanje ta „sitnica“ nije smetala da ih pozove kao svjedoke optužbe protiv generala Norca, te time prihvatiti riječ osuđenog četničkog zločinca kao relevantnu za hrvatsko pravosuđe.

Doista, može li se niže? Meni se čini, teško.

Pa ako je general Norac zločinac u

očima tih istih četnika ili u očima onih što skidaju gaće svaki put kad EU zaprijeti prstom, sigurno nije zločinac u očima Hrvata koje je branio od jugočetničke agresije, niti tim istim Hrvatima nešto znače četnička svjedočenja.

Ali ni malo ne sumnjam u to da će oduzimanje odličja generalu Norcu za predsjednika Mesića biti čin koji će ga jako usrećiti.

Jeste da smo mi jedan narod, jer, da nije tako, ne bi jedan Mesić nikada bio u poziciji da oduzima nekome odlikovanja. Mesić, koji je izdao svoj narod i državu kojoj je predsjednik, koji je tajno svjedočio u Haagu i lagao isti taj narod kako to nije učinio, koji je izgravao velikog ustašu skupljajući lovu u inozemstvu i pjevajući Juru i Bobana, da bi danas bio prisutan na svakom tzv. „antifašističkom skupu“, kojeg tuži hrpa ljudi ali nikako da dođu do pravde jer se isti krije iza predsjedničkog imuniteta. Mesić, kojeg ni malo ne zanimaju hrvatske žrtve i koji Bleiburg proglašava razumljivim činom osvete, koji stopira svaku istragu o zločinima koji su počinili partizani, ali se i te kako poziva na institucije sistema kada treba hrvatske branitelje trpati u zatvore.

I sada takva osoba oduzima odličja jednom generalu Mirku Norcu. Za nevjerovati.

Ili možda baš i jeste shvatljivo. Jer, ta je odličja generalu Norcu dao prvi hrvatski predsjednik. Hrvatski. A to što ih sada oduzima neki tamo Mesić neće promijeniti ama baš ništa.

Pogotovo neće promijeniti mjesta koja će i jedan i drugi zauzeti u hrvatskoj povijesti.

General Mirko Norac, hrvatski heroj i branitelj.

I Stjepan Mesić, haaški doušnik i diler transkripata.

JA SAM "ZA DOM SPREMNI!"

Ivo Matanović, Zadar

Ovim riječima je naša poznata partizanska novinarka Jelena Lovrić započela svoju kolumnu, dajući time na znanje čitateljima, da njenom budnom oku ne može ništa promaći, kad su u pitanju hrvatski nacionalisti. Ustaški pozdrav "Za dom spremni" nije više samo ustaški već sveopći hrvatski domoljubni pozdrav svih Hrvata i Hrvatice. Ako vas netko pozdravi s tim pozdravom, znajte da se time ne sprda već vas istinski uljudbeno pozdravlja, kao što bi pozdravio i s bilo kojim drugim uobičajenim uljudbenim pozdravom.

I ovoga puta moram drugarici partizanki reći da se više s "ustašama" ne plaše mala djeca, kao nekom pogrdom, kako su to u svoje vrijeme partizani prakticirali, a njeni sljedbenici, poput Jelene Lovrić još i dan-danas papagajski ponavljaju.

Istina je, doduše, a što i partizanka Jelena ponavlja, da se je svojevremeno Ante Đapić bio odrekao ustaškog pozdrava "Za dom spremni" i da je, prilagođujući se trenutku vremena i borbi za vlast - pod svaku cijenu, odricao se i od vlastitog oca. Koalirao je i s komunistima na lokalnoj razini. Upletao se svugdje i svagdje, gdje se je lva vrtjela. S takvim svojim postupcima doveo je i stranku na rub ponora. Pravo je čudo da se je i on sam uspio zadržati na vlasti. Najvjerojatnije je da mu je to pošlo za rukom uz

pomoć njegovih mentora iz HDZ-a, koji su ga i instalirali, da im posluži kao fikus, u smislu da i oni, eto, imaju svoju desnicu.

Naravno, drugarica partizanka Jelena nije u svojoj kolumni spominjala ove Đapićeve repove i kriminalne radnje, a i zašto bi, za nju to nije vijest niti zanimacija. Nju samo Đapić zanima kao ustaša, a preko njega i sve druge ustaše, koje dižu glave, kako ona veli, u kriznim situacijama.

E, pa, drugarice Jelena, hvala ti i na ovim vijestima, jer da nije tebe ne bismo uopće znali da je Đapić podigao dvoranu s ustaškim pozdravom, pa u to ime evo i mi tebe pozdravljamo s tim istim pozdravom:

Za dom spremni i kraj partizanima-komunistima!

ZAŠTO SE NE SMIJE GOVORITI O FONDU HRVATSKIH BRANITELJA?

Diana Majhen, Zagreb

Jučer (27.2.2009.) je u Jutarnjem listu osvanuo članak koji se opširno bavi Ivanom Pandžom, predsjednikom zagrebačke HVIDRA-e. Vidi se da se nije žalilo ni truda ni vremena da se prikupe podaci.

Izuzev toga u koje vrijeme Pandža ide na wc, skoro sve ostalo mogli smo doznati iz tog članka. Poseban je naglasak stavljen na njegova primanja, prikazujući ga kao nezadovoljnog čovjeka koji preko pogače traži kruha.

No, prevedeno, to bi značilo da

preko Fonda hrvatskih branitelja traži istinu.

Jer, na Pandžu se osulo drvlje i kamenje nakon što je u javnosti progovorio o svojim sumnjama u rad tog istog Fonda.

Čini se da čovjek jednostavno ne smije izreći ništa što bi dovelo u sumnju rad Vlade i njenih ministarstava. Ukoliko se ipak odluči na takav korak, mora biti pripravan da će stotine plaćenika prekopati sav njegov život te po potrebi izjaviti da je pri rođenju imao vreću s lovom u rukama ili da je ravno iz rođilšta završio kao kriminalac u zatvoru.

Autori teksta, za kojeg je moje osobno mišljenje kako je naručen, naročito su za shodno našli istaknuti da se ratni put Ivana Pandže može staviti u tjedan dana. Nikako da shvatim kakve to veze ima s bilo čim, jer, čovjek je otišao braniti svoju zemlju pri čemu je teško ranjen i ostao teški invalid. Je li ranjen prvi, osmi ili tisućiti dan, ne čini nikakvu razliku. No, izgleda je dobar materijal za one koji ga hoće pokopati pod svaku cijenu.

A svakako je najbjedniji pokušaj da Pandžu prikažu kao čovjeka koji se u ratu politički svrstavao,

te prema pisanju Jutarnjeg, u tom istom ratu ljude uspio posvadi.

Zanima me, tko je to u onim danima imao uopće volje i vremena prepirati se po političkim osnovama? Možda ne bi bilo loše autore teksta poslati maugdje kao ratne izvjestitelje u inozemstvo, npr. u Irak, da shvate što je to uopće rat i što se to u njemu radi. Moguće bi im nakon toga sljedeći članak ličio na nešto.

No, vratimo se Fondu hrvatskih branitelja. Do sada smo u medijima imali prilike pročitati sve i svašta, te je to namjerni pokušaj destabilizacije fonda, te se namjerno plasiraju neistine dok Fond zapravo odlično radi, ne znam više što sve ne. Ali, ono što zanima sve branitelje, uvid u poslovanje Fonda, o tome se jednostavno ne govori. Niti se izdaje odobrenje za isto.

Pa tako, umjesto da se situacija smiri, da se braniteljima dopusti uvid u poslovanje koje bi izvršila jedna potpuno neovisna revizor-

ska kuća po njihovom izboru i

time za sva vremena završi priča o tome je li Fond pokraden ili ne, što se radi?

HDZ-ov saborski zastupnik, čelni čovjek HVIDRA-e Josip Đakić, jednostavno smjenjuje Ivana Pandžu s mjesta predsjednika zagrebačke HVIDRA-e, govoreći pri tome nebuloze o nekim časnim ili nečasnim radnjama.

Sad, ako je itko prije ovog poteza vjerovao da je s poslovanjem Fonda sve u redu, svakom pa-

metnom bi se nakon ovoga trebale upaliti lampice. Slijed događaja shvatljiv je i petogodišnjem djetetu. Pandža izražava sumnje u poslovanje Fonda, Đakić smjenjuje Pandžu. I to je to.

Pa ti više postavlja pitanja o tome što se u Fondu događa, ako se usudiš!

Za ovakvu se „demokraciju“ sigurno nisu borili baš oni, koji danas ne znaju što se događa s njihovim Fondom. Ovo je prije nalik diktaturi jednog Idi Amina, ali ako je Idi Amin na vlasti, drugačije se ni ne može očekivati, zar ne?

A ako se već izlazi u javnost s biografijama hrvatskih branitelja, trebalo se prije toga izaći u javnost i s biografijom njihove ministrice. Koja sigurno nije počela devedesetih, nego njenim rođenjem, kao i kod svih ostalih ljudi.

Pa, kad je bal, neka je maskenbal, kako se kaže. Ili, u ovom slučaju upravo suprotno.

Neka maske konačno padnu.

ZA UKIDANJE TV-EMISIJE „TRAŽIMO ISTINU“

Jasenka Pregrad, Zagreb

Dragi svi,

Ove jeseni je Hrvatsko psihološko društvo održalo svoju 14. konferenciju, ovaj put na temu Psihologija - mediji - etika. Na konferenciji su aktivno sudjelovali osim psihologa i novinari i medijski stručnjaci, te su u raspravama i okruglim stolovima donijeli 22 zaključka koja možete naći na web stranicama Hrvatskog psihološkog društva, te Društva psihologa Istre (koje je organiziralo konferenciju). Jedan od zaključaka konferencije je bio

da će psiholozi upozoravati javnost i nadležna državna tijela o stručnoj ocjeni pojedinih emisija i napisa, te se i tako zalagati za etičnije medije.

Ova peticija je upućena Vijeću za medije, kao jedna od aktivnosti u okviru Tjedna psihologije, povodom emisije Trenutak istine, ali i svih sličnih emisija te napisa u kojima se ljudske nevolje i teškoće koriste kao sredstvo kojim se povećava zarada nakladnika, a mogu je potpisati svi građani Hrvatske. Pa molim da je pročitate i ako hoćete potpišete.

Kao predsjednica Programskog vijeća konferencije Psihologija - mediji - etika, htjela bih poredati nekoliko odvojenih činjenica kao protutežu i pojašnjenje s jedne strane nekim napisima kako zabranjivanje emisija ukida demokraciju i slobodu izbora, te s druge strane odgovorima urednika Nove TV kako u ovakvim emisijama ljudi sudjeluju slobodnom voljom. Dakle, važno je činiti razliku između:

1. neprikosnovene osobne odgovornosti pojedinaca da slobodno odlučuju o svom životu (pa čak i

o suicidu koji nije kažnjivo djelo ili primjerice sudjelovanju o ovakvim emisijama)

2. društvene odgovornosti nakladnika i vlasnika medija za produkciju i dostavljanje ovakvih sadržaja svim građanima, što nije motivirano osnovnim ljudskim pravom na informiranost, nego osobnim interesom za profitom koji stječu na ljudskoj nevolji i teškoćama

3. društvenoj odgovornosti Vijeća za elektroničke medije i drugih državnih tijela za očuvanje etičnosti odnosa, humanih vrijednosti ovog društva te ekologije medijskog prostora

4. profesionalne odgovornosti struke - psihološke i drugih da upozore na opasnosti ovakvih proizvoda, jednako kao što nas druge struke upozoravaju na druge opasnosti, primjerice na loše sastojke ili navike u prehrani, štetnosti pušenja i sl.

Opasno je kad se nakladnici i vlasnici medija sakrivaju iza osobne odgovornosti pojedinaca (jer su oni ipak dobili koncesiju za korištenje etera, čime je njihova odgovornost drugačija i veća od odgovornosti pojedinca nad samo svojim osobnim životom). Opasno je i kad Vijeće za elektroničke medije ne vrši svoju funkciju kako bi izbjeglo sučeljevanje na pitanju demokracije i ograničavanja sloboda. Smatram i da je opasno iz građanske pozicije praviti se da ništa ne možemo.

Peticija je upućena Vijeću za medije, a mogu je potpisati svi građani Hrvatske. Pa molim da je pročitate i ako hoćete potpišete.

Zato, upalite svoj stav. Peticiju možete potpisati na internetskoj adresi:

<http://www.petitiononline.com/lspgrm/>

PETICIJA

Na: Vijeće za elektroničke medije

Tražimo ukidanje emisije Trenutak istine Nove TV jer obezvrjeđuje sudionike, iznova ih traumatizira i banalizira njihove teškoće.

Nečovječnost nije zabava. Poligraf ne utvrđuje istinu ili laž.

Tražimo da mediji prestanu izrabljivati teška životna iskustva i ljudsku muku za potrebe reality programa ili crne kronike.

Želimo očuvanje ljudskog dostojanstva.

STARA UDB-A, KOS-OVCI I KOMUNISTI HRVATSKI SU NAROD UTOPILI U GRIJEHU, GLADI I NEIMAŠTINI...

Branko Stojković, Bjelovar

Hrvatska je bankrotirala, jer je na vlasti Stjepan Mesić i HDZ-e. Mi se nismo dalje maknuli od komunističke uprave, te i dalje je Hrvatska u rukama istih, pod kojima vlada podanički i robovlasnički mentalitet i duh. Zato je u Hrvatskoj zabranjeno „verbalno strjeljivo“, koje se zove (navodno) kleveta i mržnja... Oni su donijeli te zakone da bi sebe zaštitili. U Hrvatskoj je potreban novi parlament, vlada i predsjednik Republike Hrvatske.

Pošto Hrvati nisu htjeli lustrirati komuniste, dogodilo se to, da su komunisti lustrirali Hrvate. Riješili su ih se na sve mile načine, da

nemaju nikakav utjecaj. Valjda će se jednom otkriti zašto je predsjednik Mesić bio toliko milostiv prema ubojicama, dilerima droge, kriminalcima i lopovima,..., koje je pomilovao. Očito je da su Hrvati jako zaboravan narod, jer sve to ne vide.

Naime, jesmo li mi za pravdu ili želimo da i dalje se kaljamo u njihovom komunističkom glibu i kaljuži. Sve je to tako – zato što u Hrvatskoj su mediji korumpirani. Uzmimo na primjer kako je (bivši) direktor tjednika „Nacional“ pružao predsjedniku Mesiću vruće usluge u svom tabloidu. Upravo tih dana kada je Mesić svjedočio u Haagu protiv

Hrvatske i njenih generala, iz kućne radionice izašao je film: „Oluja nad Krajnom“, film koji je prikazan na Hrvatskoj televiziji, navodno po sugestiji i preporuci Stjepana Mesića.

Film je imao za cilj kompromitirati hrvatsku vojsku i njene generale. U emisiji HRT-a „Latinica“, puštani su dijelovi toga filma i o kojem se je raspravljalo. Predsjednik Mesić se je u svoja dva mandata totalno afirmirao u antifašistu, koji je postao glavni zagovornik novog „saveza“ sa Srbijom, odnosno on se zalaže za neku novu Jugoslavensku regiju... U svojoj uroti Mesić je okrivio za rat od 1991. –

1995. godine hrvatski politički vrh.

Svaku večer gledamo glupe političke rasprave, koje su bez rezultata. Većinom gledamo i slušamo jedne te iste ljude u TV-e emisijama, iza kojih ostaju jalova rješavanja i rezultati. Dana 28. Veljače 2009., u vijestima HRT-a novinari su kazali da je prosječna plaća u Hrvatskoj prošle godine iznosila 5.178,00 kuna i zato da

se obvezna TV-e pretplata od 1. ožujka 2009. povećava s 73 kuna na 78 kuna. Hrvatska radio televizija vrši nasilje nad građanima, pod raznim prisilama oni ljude terete i od njih istjeruje dug.

Na prošlim izborima etničko povjerenstvo HRT-a je zabranilo emitiranje mog bonusa kao Nezavisnog kandidata. HRT-e se vrlo neozbiljno ponaša i neodgo-

vorno. Nikada mi Vijeće HRT-a nije ni usmeno ni pismeno obrazložilo, zašto su zabranili taj dio moje izborne kampanje, na koji sam imao pravo. Glavno je da građani godišnje plaćaju za TV-e pretplatu 936,00 kuna. Što je jedan solidni kredit u nekoj banci. Građani moraju plaćati porez na TV-e i radio prijemnike. Kao što sam rekao – to je sve nasilje.

POBJEDA ISTINE O NASEM POVIJESNOM IDENTITETU

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U pripremi je cjelovit uvid u naše ljudsko podrijetlo kao izvornog i sjedilačkog ljudstva i na našu povijest do sedmog stoljeća po Kristu. Radi se o pluridisciplinarnoj sintezi koja će se pojaviti u dogledno vrijeme pod naslovom "Povijest hrvatskih zemalja između Jadrana i Dunava - do sedmog stoljeća po Kristu".

Pluridisciplinarni pristup je bio neminovan da bismo se konačno oslobodili ideoloških i podaničkih izmišljotina kojima su s raznih strana hegemonističke sile nastojale da nam pomute skupno pamćenje, ugase naš izvorni jezik i pretvore nas u obezličenu masu koja bi, tek kao takva, postala pogodna za asimilaciju u eklektizam imperija koje nemaju postojanu etničku okosnicu nastalu na europskim prostorima a gdje se žele nametnuti drugim narodima i nacijama kao jedinstveno carstvo s obesmišljenom sudbinom.

Narod koji izgubi povijesno pamćenje usporediv je s amnezničnom osobom koja ne može postojati bez pomoći i tutorstva drugih ljudi. Obnova djelomično potamnjenog skupnog pamćenja djeluje ljekovito i na pojedince u jednom dugo podčinjavanom narodu, a i na nacionalnu ukupnost jer - isti-

na smiruje ljude u sebi i izmiruje između sebe. Nema slobode izvan istine, a život u neznanju i u zabludi je najgori oblik ropstva.

Navedeni pluridisciplinarni pregled naše postojanosti kao izvornog naroda kojeg je antirasistička antropologija nazivala Homo Dinaricus. „Adriaticus“ (Eugène Pittard), djelo je triju afirmiranih istraživača na tri posve različita područja znanosti o čovjeku: prvi dio, područje paleoargeologije, obradio je vodeći hrvatski arheolog Dr Šime Batović; drugi dio kao sintezu onog što je od najstarijih vremena do sedmog stoljeća zapisano o nama i našim prostorima kod starih antičkih pisaca i kredibilnijih modernih istraživača na području povijesti, jezikoslovlja i kretanja populacija - obradio je akademik Mirko Vidović; te treći dio - koje do u podrobnosti znanstveno obrađenih podataka na području genetike, ukazuje na samoodržanje i postojanost ljudskog izvornog elementa i prinove dolaskom ili prolaskom raznih ljudskih inorodnih grupa djelo je dugogodišnjeg istraživanja na području ljudske genetike Dr-a Ivana Jurica, stručnjaka koji će u hrvatskoj historiografiji ostati neospornim pionirrom genetične identifikacije izvornih Dinaraca.

Viđena s tri posve različita gledišta, naša najstarija i starija povijest očituje, koliko našu izvornost duž Dinarskog gorja i u jadransko-podunavskom prostoru, toliko i složenost sadašnje ljudske ukupnosti nacije koja se ne može staviti unutar granica ikoje posebne postojeće ili samoodređene države.

U svom dvotomnom životnom djelu "U osvjetljenju povijesti" Dr Šime Batović je otkrio, na Velom Ratu na kraju Dugog otoka, praljudsko stanište na kojem je, uz materijalne ostatke oruđa i oružja, otkriveno i ognjište na kojem je naš daleki predak - još prije četiristo tisuća godina znao paliti vatru. Ta civilizacija održala se je u kontinuitetu sve do zadnjih stotinu tisuća godina a i kasnije u vrijeme Ledenog doba koje još nije temeljitije arheološki istraženo. Bez primjene 'Metode datacije C14' u atomskoj fizici, ta datacija bila bi dvojbeno, no egzaktna znanost pomaže povjesničarima o arheolozima da budu odgovorniji i kredibilniji u svom shvaćanju odnosa između vremena i prostora, što se tiče ljudske povijesti i ne samo na našim krajevima.

O ljudskom staništu u trajanju

Ledenog doba, Krambergerovim otkrićem ljudskih tragova i ostataka u pećinama blizu Krapine, pisano je s dosta opreza a i o tome epizodično. Kraći uvid u tu epizodičnost možemo naći u životnom djelu Zvane Črnje "Kulturna historija Hrvatske" (izd. 'Epoha', Zg, 1964.) gdje stoji da su tu živjeli praljudi u dvije faze. O prvoj fazi, Zvane Črnja zapisa: "Prije kojih 120.000 godina pred spiljama ovih prvih stanovnika našeg područja odjednom se pojavila nova ljudska rasa: Homo sapiens fosilis..." (str. 11). A o drugoj fazi nazočnosti ljudskih tragova na istim prostorima, Zvane Črnja zapisa: "I tada – prethistorija kao da se je zaustavila. Život kao da je odjednom presječen. Za idućih četrdeset tisuća godina nema mu tragova, ni ljudima ni ljudskim djelima..." (str. 13). Pa nešto dalje, Zvane Črnja dodaje: "Evo nas u vremenu od kojeg nas dijeli samo 10.000 godina. Sudeći po nalazima tada je ovdje počeo Srednje kameno doba - mezolit, koji je na našem području trajao oko 5.000 godina...". Nakon toga slijede: Danilaska, Vučedolska, Klakarska, Butmiraska itd kultura, kao konstelacija već razvijene civilizacije koja je znala graditi utvrđena naselja, računati pa i urezivati i pisati slova i ideograme.

U tom kontekstu, objavljeni su mnogi radovi na području arheologije na našim prostorima, od kojih vrijedi spomenuti bar sljedeća dva: o ostacima ribarskog naselja u Istri o čemu je, pod naslovom "U Istri pronašli selo staro 8.000 godina" objavljen članak u 'Večernjem listu'(08.07.2006). Isti hrvatski dnevnik donio je i članak pod naslovom "Požega - Elitni nalazi iz Kaptola u Arheološkom muzeju" (od

12.11.2007), gdje se iznosi smio-

na ali i nadasve značajna tvrdnja, da je baš tu, u slavonskoj ravnici pronađen najstariji zapis slovima ikad nađen na tlu Europe.

No, uza svo umijeće naših a i stranih istražitelja, da datiraju pronađene ostatke ljudske nazočnosti na našem tlu i odrede, po njima način na koji su se ljudi održali na životu i to u kontinuitetu, sve je bilo u području vjerojatnosti ili velike vjerojatnosti, do najnovijih rezultata na području ljudske genetike.

O tome je, na dvije stranice, objavljen članak u 'Večernjem listu' (od 30.12.2008), pod naslovom: "Znanstvenim radom, objavljenim u časopisu 'European Journal of Human Genetics', dokazano: Stanovnici Balkana preživjeli su Ledeno doba".

Autor ovog oduljeg informativnog novinskog članka Irena Kustura je u tom svom uradku iznijela, već na samom početku, slijedeće činjenice: "Rad skupine znanstvenika iz više zemalja, među kojima i hrvatski ministar znanosti, obrazovanja i sporta, prof. dr Dragan Primorac, u znanstvenom časopisu 'European Journal of Human Genetics' objavila je rad kojim se dokazuje da su današnji stanovnici Hrvatske, Bosne i Hercegovine, ali i šireg područja bivše države, potomci autohtonog stanovništva koje je na tim prostorima preživjelo ledeno doba, ali i da kasnije, u doba neolitika nije bilo značajnijeg doseljavanja drugih populacija s područja tadašnje Mezopotamije, Jordana, odnosno Bliskog Istoka. Novi znanstveni rad rezultat je istraživanja koje je otpočeo prije dvije i pol godine, kada su, kako kaže Primorac, odlučili istražiti migracije u neolitiku".

"Neolitik je počeo prije 9.500 godina prije Krista, a zbog golemog

značenja za razvoj modernog čovjeka to razdoblje se zove i neolitska revolucija i traje sve do pojave prvih metala... a jedno je i od najvažnijih razdoblja u povijesti čovjeka jer je, upravo u tom vremenu, čovjek od klasičnog lovca postao zemljoradnik i stočar. Upravo načinima širenja tih znanja i vještina... bave se znanstvenici genetičari koji su svojim najjačim oružjem - genima, kromosomima, biljezima - povjesničarima pružili odgovor na dvojbe koje postoje desetljećima..."

Bitna evanđeoska poruka, da istina jedino može čovjeka učiniti slobodnim, nije dopustiva u uvjetima zarobljenosti i hegemonije stranih grabežnih manijaka, a ni njihovih korisnih dudala na domaćem terenu.

Sloboda savjesti je prvo 'oslobođeno područje' i u jednoj samoodređenoj i teoretski nezavisnoj državi. S tog prvog i najvažnijeg 'oslobođenog područja' - slobode savjesti proizlaze svi razgranci svih ramifikacija velike lepeze znanja i znanosti.

Navedene novinske vijesti nas ohrabruju i po brzini napretka naših vrijednih znanstvenih istraživača. A objavljivanje pluridisiplinarnih sinteza o višestranom aspektu naše povijesne prošlosti uklonit će iz naših udžbenika, iz glasila koji se napajaju na izvorima promišljenih znanstvenih radova dosadašnje ideološke krivotvorine i političke podvale kako rasnih tako i klasnih diktata. Stvorit će uvjete za obnovu skupnog pamćenja i na tom temelju - učvrstit će i naše samopouzdanje kao okosnicu snage za dostojanstveniji život u nezavisnosti i u slobodi.

Znanstveni istraživači tako postaju - arhitekti naše mentalne stabilnosti i nacionalnog ponosa.

POŠTANSKE MARKE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (6)

Tekst prema knjizi: **KATALOG POŠTANSKIH MARAKA JUGOSLOVENSKIH ZEMALJA**, Biro za poštanske marke, Beograd, 1974.

1941. GODINA , 12. TRAVNJA (br. 7 i 8)

Br. 7 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

5 dinara, tamnoplava (50.000 primjeraka)

Br. 8 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

5,50 dinara, ljubičastosmeđa (50.000)

1941. GODINA , 21. TRAVNJA (br. 9, 10, 11 i 12)

Br. 9 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

25 para, smeđecrna (3,217.500 primjeraka)

Br. 10 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

50 para, narančasta (1,548.800 primjeraka)

Br. 11 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

1 dinar, zelena (2,142.600 primjeraka)

Br. 12 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

1,50 dinara, crvenojorgovanasta (733.200 prim-

ORGANSKA PODLOGA HRVATSKOGA JEZIKA (10)

Priredio **Borna**

Premda je zbog naziva hrvatski književni jezik u svom naslovu u vrijeme izlaska na samom početku bila politički okvalificirana kao nacionalistička, a i zabranjena kao udžbenik za upotrebu u školi, ta je gramatika, uz niz kritičkih primjedbi koje su za takvu vrstu djela uobičajene, od stručne javnosti bila relativno dobro prihvaćena, pogotovo kao podloga za daljnji sustavan rad na gramatičkom opisu hrvatskoga jezika, a služila je i kao obvezna literatura studentima za studij kroatistike na fakultetima.

Hrvatski je jezik od svojih početaka, odnosno već više od jednoga tisućljeća, temeljnim jamcem očuvanja hrvatskoga identiteta, poveznicom koja je održavala i razvijala osjećaj zajedništva među svima onima koji su na hrvatskome razmišljali i njime se sporazumijevali. Upravo je temeljem te svijesti o zajedništvu hrvatski jezik opstao unatoč mnogobrojnim stoljetnim pritiscima znatno moćnijih jezika, moćnijih ne samo po većem broju govornika već i po političkoj moći kojom su pretpostavljali da će potiranjem hrvatskoga jezika zatrti političko jedinstvo Hrvata i svih onih kojima je hrvatski jezik bio materinskim. U različitim povijesnim razdobljima na različite načine i s različitim ciljevima opstojnost hrvatskoga jezika među inima ugrožavali talijanski, turski, mađarski, njemački, srpski i, naposljetku, danas engleski jezik.

Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje osnovan je godine 1948. pod okriljem Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (tada JAZU). U više od pedeset godina svojega postojanja Institut je u više navrata mijenjao ime i ustroj, ali nikada se nije odricao svoje temeljne zadaće - skrbi o hrvatskome jeziku i očuvanju hrvatskoga jezičnoga identiteta. Institut je brigu o hrvatskome jeziku vodio i u razdobljima kada je ta skrb bila svestrano ometana. I u

doba kada se hrvatski jezik nije mogao nazivati svojim pravim imenom, Institut je njegovao hrvatsku jezičnu kulturu, poticao stvaralački razvitak jezičnih teorija, sustavno proučavao hrvatsku onomastičku i dijalektnu baštinu i samozatajno izrađivao temeljna djela hrvatske leksikografije i jezikoslovlja uopće.

Vlada Republike Hrvatske osnovala je god. 1997. Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje kao središnju državnu ustanovu za proučavanje i njegovanje hrvatskoga jezika, kao zalag njegovanju hrvatske jezikoslovne tradicije i očuvanju jezičnoga identiteta. Priznavanje hrvatske državne samostalnosti nije, nažalost, u svijetu automatski dovelo do priznavanja hrvatske jezične samobitnosti. Pred Institutom za hrvatski jezik i jezikoslovlje danas su postavljeni i novi zadatci. Institut bi na državnoj razini trebao usklađivati suradnju među raznim državnim i znanstvenim institucijama u svim odlukama koje se donose u vezi s hrvatskim jezikom. Taj je zadatak osobito važan u trenutku pokretanja procesa približavanja Hrvatske Europskoj uniji, odnosno u doba definiranja statusa hrvatskoga jezika u međunarodnoj komunikaciji, u doba sveopće globalizacije koja ugrožava i jezike sa znatno većim brojem govornika nego što je hrvatski.

Stoga su prioritetni zadatci hrvatskoga jezikoslovlja podudarni s prioritetnim zadaćama i obvezama Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje.

Prioritetni zadatci hrvatskoga jezikoslovlja

- Znanstveno proučavanje i njegovanje hrvatskoga jezika kojemu je standardizacija započela sredi-

DEKLARACIJA O NAZIVU I POLOŽAJU HRVATSKOG KNJIŽEVNOG JEZIKA

Vijestnik koji se zove "Telegram" izlazi u Zagrebu od 1948. godine. Upravo u to vrijeme, kada je hrvatski jezik bio pod velikim pritiscima, ovaj list je objavio važnu deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnog jezika. Dokument je bio važan za očuvanje hrvatske jezične baštine i samobitnosti.

nom osamnaestoga stoljeća i uglavnom se završila krajem devetnaestoga. Razvijanje svestrane znanstvene predodžbe o hrvatskome jezičnome standardu i njegovu odnosu prema drugim novoštokavskim standardima, to jest prema bošnjačkomu, crnogorskomu i srpskomu standardnom jeziku. Osobitu pozornost treba poklanjati izgrađivanju znanstvene argumentacije za pobijanje predrasuda i krivotvorna o hrvatskoj jezičnoj problematiki koje su se tijekom desetljeća uvriježile u slavistici i u općem jezikoslovlju, a osobito u tradicionalnoj "serbokroatistici".

- Proučavanje organske hrvatske jezične povijesti, povijesti jezika hrvatske pisane baštine u svim njezinim književnim i stručnim vrstama, hrvatske povijesne leksikografije te povijesti hrvatskoga jezikoslovlja. Ta se istraživanja temelje na bogatoj povijesnojezičnoj građi pučkoga i književnog izraza te iznimno bogatoj tradiciji hrvatske povijesne leksikografije.
- Razvijanje modernoga pristupa proučavanju hrvatskih narječja, odnosno svih dijalekata kojima govore Hrvati u Hrvatskoj i izvan njezinih granica (osobito u BiH). Hrvatski je dijalektni pejzaž jedan od najbogatijih i najraznolikijih u slavenskoj dijalektologiji, a dijalektna jezična baština, koja je

- bitnom sastavnicom hrvatskoga jezičnog identiteta, danas je znatno ugrožena u mnogim dijelovima Hrvatske, kao i na drugim prostorima gdje žive Hrvati.
- Prikupljanje i proučavanje hrvatske imenske baštine, odnosno poticanje sustavnih onomastičkih istraživanja. Imena su pouzdani, a nerijetko i jedini tragovi jezika mnogih naroda koji su od početka povijesnoga razdoblja obitavali na prostoru današnje Hrvatske. Upravo se u imenima kao jezičnim podatcima s jezičnim i izvanjezičnim porukama bjelodano čuvaju svjedočanstva narodâ i jezika s kojima

su Hrvati tijekom stoljećâ dolazili u dodir.

- Sustavna briga o terminologijama i nomenklaturama pojedinih struka, pri čemu je nužna suradnja jezikoslovaca (kroatista) iz jezičnih institucija i predstavnika samih struka.
- Podizanje razine jezične komunikacije u tiskanim i elektroničkim medijima. Pri tome osobitu pozornost treba posvetiti sustavnomu razgraničavanju od neznanstvenih, lažnopatriotskih javnih istupa o hrvatskome jeziku koji se u inozemstvu često navode kao tipični

za hrvatsko jezikoslovlje.

- Zalaganje za poboljšanje jezičnoga obrazovanja u osnovnoj i srednjoj školi koje je u današnje doba na bitno nižoj razini nego u drugim europskim zemljama. U sadašnjem se trenutku u srednjim školama hrvatski jezik gotovo uopće ne poučava, za razliku od većine europskih zemalja u kojim je odnos prema jeziku u školi bitno ozbiljniji.
- Zalaganja za znatniju podršku društva i države hrvatskoj jezičnoj znanosti, njezinim ustanovama i njihovim zadaćama.

VLASTITA IMENA (3)

„*Hrvatski pravopis*“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

2. z e m l j o p i s n a imena, na pr. Evropa, Bugarska, Zagora, Posavina, Sarajevo, Ozalj, Velebit, Hvar, Pelješac, Sava, Zvirišće (vrelo), Manduševac (zdenac), Skakavac (slap), Garjavica (šuma), Školničija (njiva) i t. d.; ovamo idu i poviestna imena kao Germanija, Ilirija, Ilirik, pa i mitska (i uobće izmišljena) kao: Atlantida, Tartar, Utopija, Liliput, Eldorado, Dembelija; Slavija,

Panevropa. Dalje idu ovamo i obće imenice, koje služe kao vlastita imena, na pr.: brdo Hum, šuma Gaj, potok, kome je ime Rieka, Rječica ili naprosto Potok.

Kao jednočlana imena pišu se i složenice, na pr. Šarengrad, Novigrad, Zlošelo, Pustopolje, Vrhbosna. Podhum, Zelengaj i t. d. (218)

O dvočlanim i višečlanim zemljopisnim imenima v. 72 i dalje.

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (8)

Mirko Deanović

Zato je shvatljivo, da se u slobodnom Dubrovniku razvijala književna djelatnost i u kasnijim vjekovima, a da je naprotiv zamrla u mletačkoj Dalmaciji. I književnost je naime dolazila u prilog glavnoj težnji Dubrovnik za nezavisnosti, za separatizmom i individualnošću, kako bi mogao da se nesmetano razvija u političkom, u ekonomskom i u kulturnom pogledu. Književna, a osobito jezična emancipacija bila je u potpunom skladu s vrhovnim ciljem republike sv. Vlaha. Postojalo je neko jedinstvo akcije, sve je težilo k jednom cilju: slobodi.

U svom su govoru za urbanističke

pojmove uzimali višeput čisto narodne riječi, dajući im katkad novo značenje a katkad i ponešto nov oblik. Naprotiv, ostala se Dalmacija ni u jezičnom pogledu nije mogla toliko otresti utjecaja Mlečića, tako da za niz pojmova i predmeta Dubrovnik ima narodnu, a nekad mletačka Dalmacija romansku (većinom veneci-

Stari Dubrovnik

jansku) riječ. Evo nekoliko takvih primjera; prvi je izraz Dubrovnik a drugi iz ostale Dalmacija:

Gomnar – maškalcun

Gospar – šjor

Gospođa – šjora

Grah – fažol

Grah rogačić – fažoleti

Grizlica – tarma

Izgristi – tarmat

Košic – krtol ili konistra

Lapaci – tripe

Luk - kapula

POBJEDA (9)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković, ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb, 1989.

Neće Crnogorci špijune!

Načelnik Ozne za CG odbio Markovo naređenje da po selima, nadležstvima, radnim kolektivima i omladinskim aktivnostima formira povjereničku mrežu. Javio čovjek VM-u, Markovom pomoćniku, da bi to ispalo dosta nezgodno. Telefonom mu rekao: „To su radili svi prije nas, pa zar i mi da ponavljamo takve

metode?“ Dodao još i ovo: „Prenesi drugu Marku da bi to bilo kvarenje naroda. Špijun je špijun bez obzira kako se sad zove i za koga špija. Kod dobrog i odanog profesionalnog kadra, ne treba narod uvlačiti u takve poslove.

Dok sam ja načelnik OZNE takve se mreže u Crnoj Gori neće uspostavljati!“

Drug VM upoznao druga Marka.

Drug Marko se osmijehnuo i re-kao:

„Trebao tom narodnjaku naći neko drugo mjesto. Šta on misli, kako se učvršćuje država?!“

I našli su mu drugo mjesto. Sada je predsjednik Kontrolne komisije. To i jeste posao za njega. Znam ja druga SB. Principijelan do zla boga. Imaće Kontrolna dosta posla. Što se tiče doušnika, odnosno naših povjerenika u CG, i ja bih postupio isto kao i drug SB. Nije CG za takve poteze. Plašim se da će ti naši povjerenici sve to shvatiti mnogo bukvalno i doslovno. Dostavljaće i ono što nije za dostavljanje. Prokazivači su vazda bili najomraženiji ljudi u CG. Takav kadar niko nije volio. Kako je samo prošla ona šačica austrijskih špijuna: svaki je dobio metak u leđa i po nagradnu pjesmu.

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (9)

POLITIKA I KORUPCIJA U KRALJEVSKOJ JUGOSLAVIJI, Zvonimir Kulundžić, „Stvar-nost“, Zagreb, 1968.

Ako je, pak, krivica bila dokazana reagiralo se upravo neumoljivo i čitava atmosfera koja se stvorila oko takvog čovjeka oformila je čvrsto uvjerenje da je korupcija nešto što se je d n o s t a v n o n e i s p l a t i, nešto čega se „treba bojati kao žive vatre“ jer su se takvi – stvarno veoma rijetki – slučajevi redovno svršavali ne samo s društvenim izopćenjem, nego i s nesmiljenim gubitkom službe i mirovine s „padanjem na prosjački štap“.

Sve je to bilo, dakle, suviše riskantno. Mehanizam državnih zakona i društvenih normi razotkrio je korupciju i ako ne već sasvim onemogućavao, svodio je na stvarni minimum pa se i nije mogla realno uzeti kao društvena pojava nego kao eksczes, bolesna izraslina, čir koji se javljao iznimno. I gdje god se javio

bio je odmah operiran, odnosno vrućim željeznom ispaljen. Za procvat, pa čak ni za vegetiranje korupcije, jednostavno nije bilo potrebne društvene klime.

Međutim, uoči prvog svjetskog rata te društvene norme počeo je da nagriza kapitalistički duh, koji je sve više prodirao u cjelokupni javni i privatni život, kako u Hrvatskoj gdje je industrijska revolucija¹ već duboko zahvatila u sve društvene odnose, tako i u Srbiji,² gdje se industrijalizacija daleko teže probijala kroz splet tipičnog seljačkog gospodarstva.³ Interesantno je da su brane koje su spriječavale korupciju da se počne razvijati kao društvena pojava, popucale – iako u sasvim drugačijim uvjetima – nekako istovremeno i u Srbiji i u Hrvatskoj, uoči prvog svjetskog rata.

² – Ljubomir Protić: „Die Entwicklung der Industrie in serbischen Volk (1815-1839)“, Beč, 1940, kasnije prevedeno i izdano i kod nas.

³ – Mijo Mirković u svom djelu „Ekonomska struktura Jugoslavije 1918-1941“, (drugo izdanje, str. 10, Zagreb, 1952) kaže: „Bitne razlike između sjevernih i zapadnih krajeva i Srbije bile su u tome što u Srbiji nije bilo feudalnog ni kapitalističkog posjeda vojvođanskog i slavonskog tipa i što akumulacija neposredno u poljoprivredi nije bila jaka zbog skoro naturalnog karaktera seoske poljoprivrede, koja je davala razmjerno male viškove za tržište, a višak ovih proizvoda za usko domaće tržište i za izvoz išao je u ruke posredniku trgovcu. Stoga neposredni uticaj poljoprivrede na financiranje uvozne ili izvozne trgovine, na industriju, na financijski kapital nije ovdje postojao. Na drugoj strani akumulacija kapitala u trgovini, industriji i bankama u Srbiji od 1918. bila je manje vezana i manje zavisna od kapitala Beča i Budimpešte nego u prečanskim krajevima i veze kapitala su bile direktne s Parizom, Bruxellesom i Londonom putem rudarskih i industrijskih koncesija, sudjelovanjem inozemnog kapitala u bankama i državnim zajmovima.“

¹ – Rudolf Bičanić: „Doba manufakture u Hrvatskoj i Slavoniji (1750-1860)“, Zagreb, 1951; osobito od str. 209. tj. od glave „Početak industrijske revolucije“.

O ŽUPAMA U HERCEGOVINI (5)

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra Martin Planinić, Župni ured Ploče-Tepčići, 2008.

FRA RUFIN ŠILIĆ

Svoju spremnost na svoj odlazak kad dođe trenutak istaknuo sam mnogo puta usmeno na javnim skupovima, što može potvrditi videoteka fra Marka (st.) Dragičevića, i pismeno, što može potvrditi crkvena pismohrana. Zato nisu ni biskupi bez svoga udjela u ovom mom koraku. Pitam sve biskupe, članove BKJ: Kako ste glede mene prošli na Božjem sudu?

Fra Martin Planinić

Ovo postavljeno pitanje nije neodmjereno. Dapače, posve je na mjestu što će biti razvidno nakon objavljivanja dokumenata. Kad je na početku svoga pontifikata sarajevski nadbiskup dr. Marko Jozinović, zbog Haljinića, odredio uskratiti ređenje franjevačkim bogoslovima Bosne Srebrene, pismeno sam mu prigovorio sa svoja dva pisma. Prvo je pismo bilo koliko-toliko blago, a drugo i dugo i oštro. Prvo sam pismo poslao na uvid samo Provincijalatu Bosne Srebrene, a drugo, od 20. listopada 1978., i „Tajništvu BKJ u Zagrebu“ s popratnim svojim pismom: *Da bih zadovoljio zahtjevima svoje savjesti u ovo vrijeme, napisao sam pismo dr. Marku Jozinoviću, sarajevskom nadbiskupu. To pismo*

šaljem i Vama na uvid, spreman primiti pouku pa i ukor.

Ne mogu se biskupi (o)pravdati isprikom kako oni nisu bili dužni odgovarati na moje pismo, jer sam od njih zatražio ili pouku ili ukor. Kako punu godinu dana nije bilo ni pouke ni ukora, poslao sam istom tom naslovu nakon pune godine i ovo pismo: *Dana 20. listopada 1978. pod poštanskim brojem na omotnici R 1941 poslao sam Vam kopiju pisma, upućenu sarajevskom nadbiskupu dr. Marku Jozinoviću, od 18. listopada 1978., s popratnim pismom Vama od 20. listopada 1978.: 'Da bih zadovoljio zahtjevima svoje savjesti u ovo vrijeme, napisao sam pismo dr. Marku Jozinoviću, sarajevskom nadbiskupu. To pismo šaljem i Vama na uvid, spreman primiti pouku pa i ukor.'* Sve ste to dobili 23. listopada, svjedoči povratnica s dva poštanska žiga. Danas, dakle nastade prvi dan druge godine, a ne stiže ni pouka ni ukor. Zato lijepo molim da mi odgovorite:

1. *Držite li išta do svećeničkih, a pogotovo do redovničkih pisama?*

2. *Mogu li držati da je u spomenutom pismu sve - makar gorka - istina, pa za ukor i pouku nema razloga?"*

Podvlačim činjenicu: Nisam dobio ni pouke

ni ukora. Nisu mi imali razloga to poslati pa nisu ni poslali. Budući da moj sadašnji korak počiva upravo na istini što izbija iz pisma dr. Jozinoviću, moram ovdje ostati. I ostat ću. Ukoliko, u što ozbiljno sumnjam, moj korak nije utemeljen na istinitosti iz pisama dr. Marku Jozinoviću, odgovornost snosi i BKJ što me nije ni poučila ni ukorila. Tko osuđuje ovaj moj korak, neka isti taj, ako je častan i pošten čovjek, osudi i propust BKJ. Jer, u tom možebitnom slučaju i ona snosi svoj dio odgovornosti što ćemo sada i vidjeti.

OBITELJ VOJVODE HRVOJA (5)

Narcis Jenko

- Dvorjaniče, dični momče, slugo uzvišene kraljice, cvijete mladosti, ulij starcu slabušnome jednu čašu, jer na suhoj jeseni ne niču pečurke rujnice, a bez vinca nema rumeni staračkog lica. A ha! Ovo je bolje! I ...

- Prekinimo ga! - viknu Sandalj.

- Neka govori! - reče kraljica. - nije pijan. Ne bi ga opile dvije mješine. Kad je baš najtrezniji, tako govori, omotava i umotava, broji koljena i naslove, no vidjet ćete, ipak će nešto kazati.

- Vladarice, kojoj se sav svijet divi, moćna suparnice slavne imenjačice Jelene Križarice, hvala Vam na dobroj riječi. A šta ćete, ako ja ne umijem sve jednom riječju reći? Kazali su: starost u glavu, pamet u stranu! Eto! Vidite! No o čemu ono počesmo govoriti? A ha...! O Lackoviću, je li on naumice utekao, je li izdao Žigmunda? Ja sam čovjek plitak, ali opet velim: Jest.

- To je nemoguće! - zaviče u isti mah više glasova.

- Šta nemoguće? - upitaše mnoge gospođe, koje su se potihom bavljale s domaćim i stranim vitezovima.

- Eto, to ... to ...! - isticao je Radenović.

- Ovo što ja govorim! - otpovrnu ljutito Vučihna i popi čašu vina. - Sve bolje od boljega. Izvinite, uzvišena vladarice, zvijezdo nebeska, što češće lijevam nego drugi. Ja sam se naučio piti mješinom na putu, a za stolom koneticom. A vi mi ne vjerujete, velmože, zlato nerđalo, a ni vi, plemenite gospođe, balasi, safini i smaragdi naši, no čujte, pa sudite. Kratko vrijeme nakon bitke nikopoljske Stjepan Lacković i Stjepan od Šimontornje staviše se na čelo nezadovoljnim hrvatskim velikašima. Indi po tom sudite!

- Istina? - upita Hrvoje.

- Ostario sam, vojvodo, brate slavnoga bana hrvatskoga Vukca, a sine Vukca Hrvatinića no sad vidim bolje nego što sam ikad vidio; sad čujem više nego što sam ikada čuo; sad svakamo stignem brže nego što sam ikad prije stizao.

- Kako to? - upita kraljica.

- Pojmljivo i razumljivo, svijeta

tla kraljice. Sad imam pet unuka, koji svakud hodaju, svašta čuju, svašta vide i meni kažu. I od njih čuh što sam vam rekao.

- U Hrvatskoj su nezadovoljni? - reći će Hrvoje.

- Da. Ugri ne poštuju njihova sudstva koje bi, prema buli Andrije II, moralo biti autonomno, slobodno. Već su mnogoga hrvatskog velikaša zvali pred sud.

- Bože, daj da bude što iz te pobune! No ja se ne nadam. Mi svi osjećamo da nam se nanosi krivica, ali ne znam koji nam vrag smeta da to ne priznamo svi u isto doba, nego jedan za drugim. I taj Stjepan Lacković šurovao je s vrlim Pavlom i Ivanom Horvatom, te Ivanom Paližnom, pa se - iznevjerio. Bojim se da će on opet okrenuti kontuš-plašt, čim dozna da je došao Žigmund...

I Hrvoje govoraše te riječi sve tiše i tiše. A kad je svršio, nastade opća šutnja. Samo se moglo čuti kako koji udari nožem o pliticu, ili nehotice mljacne jezikom. Jela pripravljena po mletačkom običaju išla su im u slast. A sluga se na zlatnim "štucijama" (posudama) donosile sve novo i novo. Miris se širio po cijelome dvoru.

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

JE LI BOG NAŠ SPASITELJ, SIN BOŽJI, GOSPODIN ISUS KRIST NA STRANI AMERIKE I HRVATSKE? (2)

(Nebiblijska i biblijska perspektiva razumijevanja i gledanja)

NA OSOBNOJ RAZINI

Postoji li još ijedna druga država na svijetu, osim Amerike, (da ne spominjem moju prvu domovinu Hrvatsku), koja omogućuje svakom svojem građaninu baviti se ozbiljnim televizijskim djelovanjima bez ikakvih financijskih investiranja putem TV centara lokalnih zajednica u Americi?

Moj slučaj. 1983. godine postao sam aktivan TV producent ECTC-a (Evanston Community Television Center), danas jednog od najmodernijih i najproduktivnijih TV centara lokalnih zajednica Amerike s uporabom digitalne video tehnike. U suradnji s mojom suprugom Jagicom u posljednjih 30 godina proizveo sam više od 250 hrvatskih dokumentarno-povijesnih TV emisija, priloga i TV intervjuja na hrvatskom i engleskom jeziku koji prikazuju istinu o

životu i radu iseljenih Hrvata, njihovim vjerskim zajednicama i njihovim društvenim udrugama, političkim, kulturnim i športskim udrugama, kao i o pojedinim ljudima, Hrvatima i Hrvatima! Proizveo sam također više od 40 kršćanskih TV emisija na engleskom i hrvatskom jeziku koje se godinama redovito emitiraju nekoliko puta na tjedan na ECTV channel 6 u Evanstonu.

Za mene osobno, Amerika je ogromna i divna zemlja s milosrdnim ljudima i još uvijek u određenom smislu religiozna država. Ali, u Americi imamo danas uglavnom tuti-fruti religiju, svašta po malo! Pomiješano malo s religijom istoka, tu i tamo ubačeni su komadići kršćanske nauke, ili kako kome odgovara po vlastitom uvjerenju i stajalištu!

Po mome razumijevanju i gledanju iz kršćanske perspektive razumijevanja i gledanja, takva religija je neprijatelj Boga, našeg Spasitelja, Sina, Božjeg, Gospodina Isusa Krista, iako se tu i tamo nađe malo mjesta i za Njega! Da budem malo razumljiviji. Tvrditi da je Isus Krist samo jedan Bog od mnogih, i tvrditi da Isus Krist ima udjela u religiji koja je izmiješana sa svim ostalim bilo kojim filozofijama i djelićima ostalih religija ovoga svijeta, jednostavno je nevjerojatna drskost, bezobrazluk prema Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu!

Ovdje želim iznijeti jasno i glasno jednu stvar, **kršćanstvo nije religija!** Ako smo biblijski "**Nanovo rođeni**" kršćani, (ne samo imenom), ono se sastoji u osobnom, intimnom odnosu s Isusom Kristom! To nije isto kao

što druge popularne religije tu-mače i gdje nema mjesta za Isusa Krista!

Nažalost, teška srca moram kazati da ovo što se događa danas u Sjedinjenim američkim državama ili u mojoj prvoj domovini Hrvatskoj, nepobitna je istina! Danas možemo vidjeti na svakom koraku da nigdje nema mjesta za Isusa, bilo ovdje u Americi ili Hrvatskoj! Nema mjesta za Isusa na poslu, u religijama, nema mjesta ni u pravosuđu! Vrhunski sud Amerike čini sve što je u njegovoj moći da se ne nađe nigdje mjesta za Isusa. Za Isusa nema mjesta u državnim školama, nema mjesta u državnim parkovima, nema mjesta ni u kojim državnim institucijama! Današnji kršćani u Americi zauzeti su sami sa sobom, i ne interesira ih previše da li je njihov susjed vjernik ili nije! Okrenuli su leđa biblijskom učenju i okrenuli su se drugim idejama o boljem načinu života, da bi po potrebi povremeno uključili i Boga! U mnogim stvarima koje imaju životne vrijednosti Amerikanci su zamijenili Božju mudrost s ljudskom mudrošću! (U mojoj prvoj domovini Hrvatskoj nije ništa drugačije!)

Kada su teroristi napali Ameriku 11-og rujna 2001. godine (snimio sam izvanrednu jednosatnu dokumentarno-povijesnu TV emisiju o tome događaju!) natpisi "God bless America" nalazili su se

svugdje. Mnogi Amerikanci bili su uvjereni je Bog na njihovoj strani protiv terorizma! Gledajući koliko dobroga su učinili do sada u svijetu, Bog mora da je na njihovoj strani, ako nije, morao bi biti! Relativno u veoma kratkom vremenu nakon terorističkog napada 11-rujna, kada se je Amerika osjećala opet sigurnom, Boga se je stavilo u pozadinu. Posjeti crkva ma osjetno su se smanjila, a takozvani zid između crkve i države podignuo se na višu razinu. U privatnim životima Amerikanaca Bog je još manje dobrodošao nego li prije 11-og rujna 2001. godine!

Religija može opstati zajedno s državom ukoliko je vjera samo njihova privatna stvar, i da ljudi mogu izabrati religiju po želji, kako kome odgovara. Tako danas misle mnogi Amerikanci!. Iako Sveto pismo, Biblija. Božja riječ upozorava da se ne srame Evanđelja, dobiva se dojam kao da se mnogi Amerikanci danas srame Evanđelja, jer po njihovom stajalištu Evanđelje je obična glupost u njihovom nevjernom srcu!

Ja vjerujem da Bog već kažnjava i sudi Amerikance za grijeha koje su učinili i koje još uvijek čine, (o tome malo više u segmentu "Bog sudi nacijama") a to se može lijepo vidjeti danas ovdje u Americi. Crkve u Americi postale su anemične. Svakodnevno raspadanje velikog broja mladih obitelji i gubljenje Evanđelja zbog učinjenih nagoda i grijehova. Bog sudi Ameriku za (abortus) prerani po-

rod milijuna i milijuna djece i njihovog ubojstva! Bog sudi Americi za užas. Bog optužuje Ameriku za rasprostranjenu pornografiju i što je odgojila generacije mladih ljudi koji satima i satima dnevno gledaju MTV. Radi svega toga, zrna Božje osude mogu se jasno vidjeti! Ne želeći nikoga uvrijediti, Amerikanci su danas dostigli vrhunac kao nacija i kao crkva - ne želeći od straha nekoga uvrijediti. Amerikanci žele biti prihvaćeni kao otvoreni ljudi koji ne osuđuju i koji ne napadaju.

Ali, ovo moramo pravilno razumjeti: Crkva Gospodina Isusa Krista prirodno osuđuje! Jedno je sigurno, ili ćemo osuditi Svemogućeg za bunu ili ćemo osuditi bezbožne ljude koji žive i hodaju u mraku! Bez obzira gdje živimo na svijetu, mi koji vjerujemo u Isusa Krista moramo donijeti odluku hoćemo li se klanjati svijetu ili ćemo se suprostaviti svijetu u Kristovo ime!

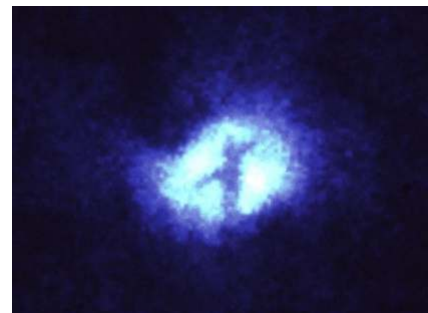
JE LI BOG NA STRANI AMERIKE?

Ni jedna nacija na svijetu nema pravo kazati da je Bog na njihovoj strani! Amerika nema ugovor s Bogom, kao što je imao davni Izrael. Amerikanci ne mogu kazati da će se Bog boriti za njih kako bi im sačuvao njihov američki san! Amerika je Bogom blagoslovljena zemlja u mnogo čemu, ali bilo bi obično nagađanje kada bi Amerikanci mislili da će Bog biti na njihovoj strani prigodom mnogih sukoba u kojima sudjeluju u svijetu. Bog nije Amerikanac. On nije Hrvat. Bog nije Republikanac ni Demokrata.

Izreka, "Bog je na našoj strani duševnosti" učinilo je crkvi tijekom stoljeća mnogo štete.

Nacisti su vjerovali da je Bog na njihovoj strani. Isto tako je vjerovala i vojska Europe kada su os-

novali Kršćare. Oduševljen terorist misli da čini Allahovu volju i da je Bog na njegovoj strani. U mislima kršćana Bog je također bio često prizivan za politički kraj, ali povijest nas uči da se Boga nije moglo na taj način iskoristiti.

Povijest nas također uči da patriotizam često zamjenjuje Evanđelje kao glavni izraz kršćanskog počinjenja. Amerika nije bilo koja država, ali Amerikanci nisu Božji izabrani narod. Bog je izabrao državu i ljude: Židove! Amerika nije Izrael i nema Boga na svojoj strani. Amerika nije Božji dar svijetu! Bez obzira na sve to, milijuni Amerikanaca vjeruju da Bog ima posebno pravo na njih i njihovom državu! Amerikanci nemaju isključivo pravo na Boga, ali Bog ima isključivo pravo na Ameriku. Amerikanci su zaista sretni ljudi jer piju vodu iz bunara kojeg nisu kopali, jedu voće iz drveća koja nisu sadili. Bez sumnje Amerikanci će biti suđeni puno strože na nacionalnoj i pojedinačnoj razini, jer "kome je mnogo dano, od njega se i mnogo očekuje!". Amerika je zaista učinila mnogo toga da zaslužuje Božju osudu, a ne Božji blagoslov! Poslušajmo što kaže jedan od najpoštovanijih predsjednika Amerike, Abraham Lincoln: "Nije me briga je li Bog na mojoj strani, najvažnije pitanje jest; jesam li sam ja na Božjoj strani, jer Bog je uvijek u pravu!"

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić
Crkveni 27, 47230 Krašić

KERIZINEN (10)

Zatim dalje, u slijedećoj objavi, kaže: „Mnogi vole obavljati moj križni put, a zaboravljaju moja trpljenja u dušama grješnika. Dnevno proživljam svoju muku kroz ljubav i mržnju. Ljubav je na oltaru, u kojoj svojom krvlju perem duše, a mržnja obnavlja moje muke i trpljenje kao na križu prvi put. Svećenici, priređujte mi pravi stan u srcu ljudi.“

27. lipnja 1962. tuži se na ljudsku nezahvalnost: „Gaze nogama moj križ, moju prisutnost u sv. hostiji. Ima mnogo Heroda. Mržnja neprijatelja raste, a ja ipak ostajem nepromjenjivi Bog ljubavi i milosrđa. Gotovo svi moji prijatelji bježe pred križem. Prava ljubav ne bježi od žrtava. Sada mi treba čupati trnje iz glave, okru-

njene trnjem grijeha. Budite mi anđeli utjehe na zemlji.“

30. lipnja 1962. Isus: „Sada je vijek mržnje. Umjesto da vam Isus bude zaštita i da vam njegova krv pere grijeha, zaboravljate na krv u ratovima, zaboravljate da i ondje teče moja krv. Ja Krist pokazao sam vam da čovjek mora živjeti u Bogu, kao što sam ja na zemlji uvijek bio sa svojim Ocem. Grješnici nemaju Boga pred očima; u njihovim je srcima sve nečisto. Samo je u Bogu čovjek miran. Ostani, drago dijete, u mojoj ljubavi. Za ljude bih se mogao još nekoliko puta roditi i svoju krv proliti, jer ih toliko ljubim. Svećenici su mi prijatelji; ljubi ih. Oni, koji su protiv mene, neka dolaze mome tabernakulu; ondje se srca čiste. Ne težite za zemaljskim dobrima. Oh, koliko bi se po svijetu razlila moja ljubav, kao ocean, kada bi ljudi ljubili duhovne vrednote više od zemaljskih. Dajem se kao hrana, da vas nahranim ljubavlju i da se možete sa mnom sjediniti.“

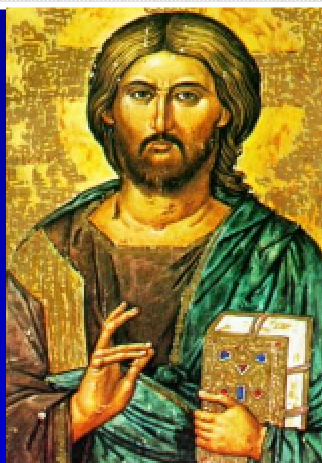
LITANIJE DUHU SVETOM (3)

fra Petar Filić, Zagreb

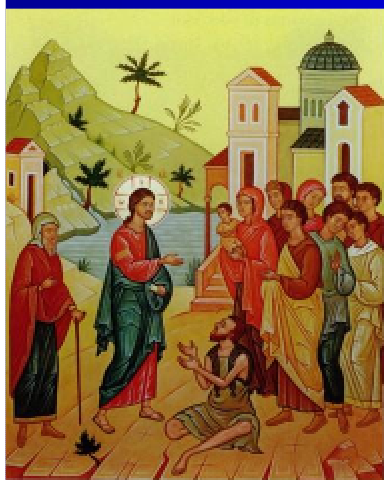
Gospodine, smiluj se!
Kriste, smiluj se!
Gospodine, smiluj se!
Kriste, čuj nas!
Kriste, usliši nas!
Odgovor na zaziv: Smiluj nam se!
Oče, nebeski Bože,
Sine, Otkupitelju svijeta, Bože,
Duše Sveti, Bože,
Sveto Trojstvo, jedan Bože,
Duše Sveti, koji izlaziš od Oca i Sina,
Duše Sveti, po čijem su nadahnuću govorili proroci,
Duše Sveti, koji svjedočiš za Isusa Krista,
Duše Sveti, naš božanski Učitelju,
Duše Sveti, po kojemu je Djevica Marija začela Sina Božjega,
Duše Sveti, koji stanuješ u nama,
Duše mudrosti i razuma,
Duše savjeta i jakosti,
Duše znanja i pobožnosti,
Duše straha Božjega,
Duše milosti i milosrđa,
Duše jakosti, ustrajnosti i umjerenosti,
Duše vjere, ufanja, ljubavi i mira,
Duše poniznosti i čistoće,
Duše dobrote i duhovne miline,
Duše svih milosti,
Duše Sveti, koji proničeš Božje tajne,
Duše Sveti, koji nas pomažeš u moli tvi,
Duše Sveti, koji si u slici goluba sišao nad Isusa,
Duše Sveti, po kome smo se duhovno preporodili,
Duše Sveti, koji nam srca napunjaš božanskom ljubavlju,
Duše Sveti, čijom milošću postajemo Božja djeca,
Duše Sveti, koji si poput gorućih jezika sišao nad apostole,
Milostiv budi, oprosti nam, Gospodine!
Milostiv budi, usliši nas, Gospodine!

**III^a
NEDJELJA
KROZ
GODINU
GODINA B**

Marko 1, 14-20

**A pošto Ivan
bijaše predan,
otiđe Isus u
Galileju.
Propovijedao
je evanđelje
Božje:**

**"Ispunilo se
vrijeme,
približilo se
kraljevstvo
Božje!
Obratite se i
vjerujte
evanđelju!"**

**I prolazeći uz
Galilejsko
more, ugleda
Šimuna i
Andriju, brata
Šimunova,
gdje ribare na
moru; bijahu
ribari. I reče
im Isus:**

**"Hajdete
za mnom
i učinit ću
vas
ribarima
ljudi!"**

Oni odmah ostaviše mreže i pođoše za njim.

**Pošavši malo naprijed, ugleda Jakova
Zebedejeva i njegova brata Ivana: u lađi
su krpali mreže.**

**Odmah pozva i njih. Oni ostave
oca Zebedeja u lađi s
nadničarima i otiđu za njim.**

Prethodnu prezentaciju izradio je

FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića

Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA Tel. 051/ 641-449 Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

O ŽUPI

Upravu župe sv. Nikole u Rijeci je riječki ordinarij povjerio Provinciji 26. kolovoza 1947., a malo poslije ju je predao na trajno što je odobrila Kongregacija za redovnike. Župna crkva nije bila dovršena. Braća su se privremeno nastanila u obližnjoj kući. Zbog porasta broja župljana i izgradnje novih prometnica počelo se 1961. raditi oko gradnje nove crkve i samostana. Nakon mnogih molbi, obilaženja nadležnih, mijenjanja lokacija i priprema (za župnikovanja fra Krsta Marinova i fra Josipa Vidasa) dobivena je građevinska dozvola 17. svibnja 1985.

Gradnju je, započetu 1986., izveo građevinski kombinat "Međimurje" iz Čakovca po projektu dr. Borisa Magaša iz Rijeke i pod nadzorom "Građevinsko-projektnog zavoda" iz Rijeke. Radove u kamenu izveli su "Jadrancamen" iz Splita i "Graditelj" iz

Matulja. Crkvu je posvetio i otvorio samostan riječko-senjski nadbiskup Josip Pavličić 29. svibnja 1988. Tom je prilikom izveden oratorij "Apokalipsa" kojega je za tu prigodu skladao fra Ivo Peran.

Investitor gradnje bila je Provincija, a novčana sredstva su najvećim dijelom dobivena kreditima na račun rada braće Provincije u pastvi u Njemačkoj, nešto poklonima dobročinitelja i franjevačkih provincija, te manji dio od međunarodnih karitativnih ustanova. Djelatnost samostanske braće je prvenstveno pastoralna: u župi i ispomoc susjednim župnicima. FSR: Osnovan 1958. Broji oko 80 članova podijeljenih u apostolske skupine (karitativna, bolesnička, obiteljska, mladih bračnih parova). Zajednicu vodi Vijeće (voditelj, zamjenik i pet savjetnika), a sastanci su mjesečni,

izvanredni i prigodni (hodočašća, susreti s drugima, priprema prigodnih programa o blagdanima, klanjanje za duhovna zvanja).

Važnija slavlja tijekom godine: Tijelovo (poseban oblik slavljenja uveden po izgradnji nove crkve), Posveta crkve (29.V.), Prečisto srce Marijino (31.V.), sv. Franjo (4.X.), Dan bolesnika (u listopadu), Mornarska večer (5.XII.), Sv. Nikola (6.XII.)

Literatura: Schematismus seu status localis et personalis Provinciae Franciscanae Sancti Hieronymi in Dalmatia et Histria. Romae 1959. str. 47-48. – „Posveta nove crkve i samostana svetog Nikole – Rijeke“. Vjesnik Franjevačke provincije svetog Jeronima u Dalmaciji i Istri. Zadar 1988. br. 3. str. 35-49.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (13)

Mieczysław Malinski

AKO SOL OBLJUTAVI

Jesi li sol zemlje? Ili je tvoja sol izgubila snagu? Nije više ni za što, nego da se baci van i da ljudi po njoj gaze?

Širiš li svjetlo u svijetu? Ili si utrnuo i nisi više prikladan da budeš na svijećnjaku? Ili je tvom svjetlu mjesto pod posudom?

5. nedjelja kroz godinu A,
Mt 5,13-16

POVUČE SE NA SAMOTNO MJESTO I ONDJE SE MOLJAŠE

Pođi u crkvu koja ti je draga. Sjedni ugodno. Prepusti se svetom okolišu. Ona je za te sagrađena. Potre-

ba je tvom životu kao i kuća u kojoj stanuješ, kao mjesto na kojem radiš.

Pođi u crkvu da se pomoliš. Da se spasiš od ništavosti ovoga svijeta: od opčaranosti novcem i moći, od strasti za stvarima i ljudima. Da spoznaš pravi red stvari. Da se vratiš istinskom kršćanstvu.

Pođi u crkvu i moli se Bogu. Opetuj mu: Ti si tišina! Ili: Ti si mir! Ti si svjetlo, ti si ljubav! Sve dok te ne ostavi nemir, napetost i razdraženost. Dok se ne prestaneš plašiti, ljutiti, mržiti. Sve dok se ne sjediniš s njim koji je tišina, svjetlo, mir, ljubav.

Pođi u crkvu da se pomoliš.

5. nedjelja kroz godinu B,
Mk 1,29-39

ODSADA ČEŠ LJUDE LOVITI

Zadržiš li svaki sat u danu samo za se ili ih poklanjaš drugima? Jesi li iz sata u sat mislio samo na se, samo na svoju čast ili se staraš i za „njega“ i za „nju“, trudiš li se i brineš za one koji te trebaju? Jesu li ti važne njihove stvari, brinu li te njihove potrebe?

To su načini kojima svoj život dobivaš ili gubiš.

5. nedjelja kroz godinu C,
Lk 5,1-11

STJEPAN MESIĆ I NERVOZNI BRANITELJ

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Ide li kako g. Antica?

B: Hvala Bogu! Ne mogu se požaliti.

A: Čekate goste?

B: Samo ti sjedi. Dolazi mi stari prijatelj Stjepan Mesić. Dovodi nekog branitelja iz Kumrovca. Primio ga na: „Petkom s Predsjednikom na svježoj morskoj ribi!“, a ovaj podivljao, kao da je u nje ga ušlo tisuću zlih duhova.

* * *

B: Dobro mi došao Stipe? Što za tebe može učiniti naš mali, uvijek „Za Dom spremni“ kutak, naša mala izvanparlamentarna Nova Ustaška Stranka?

Stjepan Mesić, predsjednik RH: Niste Vi mali g. Ustrajniću. Znam ja to dobro. Imam ja izvrsno uvježbane tajne službe. Istina, šćepali su mi Krunu Pratesa, ali

moji Perkovići ne spavaju. Vidim ja. Ništa vama Antica ne može čak ni jedan Ivan Fumić, kamo li Josip Boljkovac!

B: (kao čudi se) Gospodin je s Vama?

Stjepan Mesić, predsjednik RH: Kakav gospodin. Budala. Hoće se ubiti. Prošao je Maslenicu, Bljesak, Oluju. Nadmudrio je i onu babu iz Medačkog džepa. Sad se kani ubiti? Neviđeno. Ne znam što ću s njim.

B: Da?

Stjepan Mesić, predsjednik RH: Pomozi Antica ako Boga znaš!

B: Slušam Vas gospodine.

Nervozni branitelj: Ivek. Jednostavno. Ivek iz Kumrovca. Nismo Vam mi u rodu s onim Brozovima. Mi smo pošteni ljudi.

B: Što Vas muči g. Ivek?

Nervozni branitelj: Supruga.

B: Supruga?

Nervozni branitelj: Da. Upravo ona. Evo Vam Novi list. Pogledajte što tu piše: „PBZ grupa ostvarila je u prošloj godini dobit prije oporezivanja u iznosu 1,57 milijardi kuna, dok neto dobit iznosi 1,25 milijardi kuna i bilježi porast od 9 %.“ Tako se to radi. A ona!

B: Kakve to veze ima s Vašom suprugom?

Nervozni branitelj: Velike. Ogromne. Gdje su naše milijarde, a dao sam joj ... Sve je potrošila, umjesto da je ubžila. Sad bismo i mi ...

B: Čekajte g. Ivek. Što ste to suprugici dali?

Nervozni branitelj: Sve. Svu divi-

dendu koju nam je g-đa Jadranka Kosor podarila iz Fonda hrvatskih branitelja. Za dvije godine primio sam 72 kune.

B: Sad razumijem. U pravu ste. Čuda je Vaša supruga mogla učiniti s te 72 kune. Na primjer akvizicija. Možda bi Ivica Todorić nešto prodao. Recimo da je za PIK Vrbovec i za PK Belje dala 5 kuna, a sad ih prodala Vladi RH za jedno milijardu eura. Tako je, tako je. Razumijem. Pođite sa mnom g. Ivek. Rudi! Bobi!

* * *

B: Eto g. Ivek sad ste pravi. Ulaganja, akvizicije. Sve Vas to čeka. Sanader, Polančec.

Stjepan Mesić, predsjednik RH: Koji prsti. Ivek imaš prave croinvesticijske duge prste. Rudi i Bobi su pravi majstori.

B: Trebaš li i ti Stipe Rudija i Bobija?

Stjepan Mesić, predsjednik RH: Nema potrebe Antica. Meni je Luka Bebić ugradio montažne duge prste. Oh, što svijetle u mraku.

A: G. Antica morao bih poći. Možda sam smetao?

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Navratite. Na čaj. Romanij-ski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Oblatne filovane keksom

Sastojine :

2 lista oblatni,
25 dag petit keksa,
2 dl mlijeka i
1 jušna žlica šećera.

Sastojine za kremu:

4 jaja,
30 dag šećera,
1 limun,
1 jušna žlica oštrog brašna i
20 dag maslaca ili margarina.

Izrada kreme:

Mikserom izraditi 4 jaja, 30 dag šećera, naribanu koricu 1 limuna i sok od 1 limuna. Dodati 1 žlicu oštrog brašna i dalje kuhati na pari dok se zgusne. Kad je gusto, skinuti s pare i mikserom umiješati 20 dag margarina. Ostaviti da se potpuno ohladi.

Kad je ohlađeno podijeliti kremu na 2 oblatne. Razmazati po jednoj i po drugoj oblatni. Na jednu namazanu oblatnu poslagati kekse koji se prije slaganja umaču u vruće pošećereno mlijeko (2 dl mlijeka i 1 žlica šećera).

Kad je oblatna prekrivena keksom, preklopiti drugi list oblatne preko keksa onom stranom na kojoj je krema.

Kolač mora odstajati 1 dan, te se tek onda može rezati.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

MOLITVA

Mir i dobro,

molila bih Vas da u molitvu stavite dvije mlade osobe Moniku i Ivana koji su u Rijeci u jedinici intenzivnog liječenja i bore se s bakterijskim meningitisom. Ova bakterija im je prošla kroz krvno - moždanu barijeru, te im mozak otiče i prijeti im moždana smrt. Monika se polako budi, no svijest joj je još poremećena. Ivan je još u komi. Zajedno u molitvi zamolimo Isusa da Moniki i Ivanu podari ozdravljenje i ojača vjeru njima i njihovim bližnjima.

Bog Vas blagoslovio.

Prosljedite poruku.

Magdalena, Rijeka
Franjevački samostan
Sv. Nikola Tavelic
frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

EKSKLUZIVNO

Večernji list

Zagreb

Cijenjeno uredništvo,

U "on line" Večernjem listu od 15. 02. 2009. zapazio sam i pročitao članak dopisnice Jadranke Jureško-Kero „Dosje američke tajne službe o kardinalu Abziju Stepincu. Udba ucjenjivala i vrbovala Stepinčevu sestru Mariju.“ To ste istakli kao EKSKLUZIVNO i u članku se veli da dokumente „posjeduje Večernji list“.

Vjerujem da će ovaj članak biti zanimljiv za mnoge, naročito one koji se bave istraživanjem hrvatske nedavne prošlosti, ali me čudi Večernjakovo svojtanje „ekskluzivnost“ i „posjedovanja“ tih nekada tajnih dokumenata kad to nije točno. Ja sam te dokumente prošli tjedan postavio na moju web stranicu <http://www.cuvalo.net/>, zatim sam (10. 2. 2009.) poslao o tome e-mail poruku prijateljima, poznanicima i drugima, a odmah drugi dan se to sve pojavilo na više hrvatskih portala. Večernji je prvi, koliko znam, o tome objavio članak, ali pod neistinitim dojmom kao da je Večernji pronašao te dokumente (to je zapravo bio moj prijatelj Amerikanac čije ime spominjem u mojim uvodnim napomenama o NARA dokumentima) i kao da ih Večernji prvi daje na javu, ne spominjući ništa odakle ih je preuzeo.

Nadalje, u mojim uvodnim napomenama o NARA dokumentima rekao sam između ostaloga: „...kod

povijesnih prosudba sve se mora uzimati s oprezom, posebice izvješća tajnih službi, jer u njima ima previše nepoznatog (tko su izvori, motivi suradnje, objektivnost izvora itd.), kao i činjenica da su informacije prikupljane i izvješća pisana s određenim zadacima. Dakle, ovi i ovakvi dokumenti nam mogu dati nove podatke i spoznaje o ljudima, skupinama i prilikama tog vremena, ali također i o suradnicima tajnih službi, agentima koji su informacije prikupljali i pisali izvješća, njihovim osobnim motivacijama i svjetonazorima, pa i o vladama kojima su ta izvješća služila. Zato, naše je danas ne osuđivati, nego proučavati i prosuđivati, da bismo došli do što bolje spoznaje i razumijevanja prošlosti.“ Ali po svemu, senzacionalizam pobjeđuje, a o principima osnovne pristojnosti nećemo ni govoriti!

Sa štovanjem,

dr. Ante Čuvalo – Chicago
cuvalo@gmail.com

GLASNIK MI ŠALJITE NA STARI NAČIN

Štovana gospodo,

Molim vas da meni šaljete Glasnik na stari način.

Haris Šabanović
h.sabanovic@yahoo.de

GLASNIK MI ŠALJITE NA NOVI NAČIN

Poštovani,

Glasnik mi možete slati na novi način.

Pozdrav

Goran Mušćet
Dubrovnik
goran@muscet.com

ZA LUSTRACIJSKI ARHIV

ZAJEDNICA DRUŠTVENO PRIZNATIH JUGO-STANARA

Zagreb, 25.02.2009

Bilanca naplate po zgradi

Zgrada: Ksaverska cesta 15 - u razdoblju: 01.01.2008 do
31.12.2008

Naš veleposlanik Aleksandar Miša Broz

OBVEZNIK	ULAZ	ZADUŽENJE	PLAĆENO	SALDO
BILIĆ JOVANKA	15	470,28	470,28	0,00
BILIĆ JOVANKA	15	4.625,16	4.625,16	0,00
BILIĆ-ĐORĐEVIĆ BRANKA	15	2.692,32	2.692,32	0,00
BREYER LJERKO	15	3.340,08	3.340,08	0,00
BROZ ALEKSANDAR	15	344,28	401,66	57,38
BROZ ALEKSANDAR	15	4.300,56	4.300,56	0,00
DEROSSI BJELAJEC EMA	15	2.426,52	2.426,52	0,00
DRPIĆ JOSIP	15	4.401,36	4.034,58	-366,78
DUVNJAK STJEPAN	15	3.340,32	3.061,96	-278,36
IVOŠEVIĆ RUŽICA	15	3.079,56	3.079,56	0,00
JUKIĆ ANĐELKO	15	315,00	315,00	0,00
JUKIĆ ANĐELKO	15	3.340,32	3.340,32	0,00
KRPAN MARIJA	15	2.707,08	2.932,67	225,59
LONČAR VLADIMIR	15	3.708,72	3.708,72	0,00
MALEC MAJA I ZORAN	15	3.340,32	587,80	-2.752,52
SAVIĆ GLIGORIJE	15	2.692,32	2.692,32	0,00
SREMEC ZORA	15	309,36	309,36	0,00
SREMEC ZORA	15	2.436,72	2.436,72	0,00
VRHOVEC IVO	15	488,88	488,88	0,00
VRHOVEC IVO	15	4.667,52	6.651,82	1.984,30
ŽIGMUND MARIJA	15	5.053,44	5.053,44	0,00
UKUPNO:		58.080,12	56.949,73	-1.130,39

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković